

Един мъж със страст и провидение

Д А В И Д

от Чарлз Р. Суиндъл

превод от английски: Димитър Працинков
1998

Информация за Чарлз Суиндъл

Роден е през 1934, американски евангелски християнски пастор, автор, преподавател и проповедник по радиото. Основател е на служението „Прозрение за живот,“ в Тексас. Служил е като пастор в продължение на 30 години на различни места в САЩ. От 1998 е старши пастор в църквата [Stonebriar Community Church](#), Фриско, Тексас. Проповедите му по радиото се предават от повече от 2000 радиостанции по света на 15 езика. Автор е на повече от 50 книги и на много ръководства за изучаване на Библията. През 1994-1998 е бил Президент на Семинарията в Далас, а сега е неин ректор. Считан е за един от 25-те най-влиятелни пастори в САЩ през последните 50 години.

Съдържание

	Стр.
Глава 1	Божие сърце, Божий човек, Божии пътища.....3
Глава 2	Никой, никой не забеляза.....7
Глава 3	Лека музика за едно кораво сърце.....11
Глава 4	Давид и джуджето.....14
Глава 5	Последици от убийството на Голиат.....19
Глава 6	Премахната е всяка подпорка.....23
Глава 7	Само за живеещите в пещери.....27
Глава 8	Най-неуловимото изкушение в живота.....31
Глава 9	С какво да се нахрани един гладен човек.....35
Глава 10	Облачни дни...тъмни нощи.....40
Глава 11	Две смърти...изследване на противоположностите.....44
Глава 12	Нов цар, нов трон, но същият Господ.....48
Глава 13	Давид и ковчега.....53
Глава 14	Когато Господ казва “не”.....58
Глава 15	Милост в едно безплодно място.....63
Глава 16	В сянката на отвореният прозорец.....67
Глава 17	Противопоставянето.....73
Глава 18	Безпокойство в къщи.....77
Глава 19	Излизане от бурята.....83

Глава 20	Приятели в нужда.....	87
Глава 21	Да бъдеш достатъчно голям, за да простиш.....	92
Глава 22	Песен на триумф.....	97
Глава 23	Когато вярващите в Бога постъпват глупаво.....	100
Глава 24	Краят на една епоха.....	104

Списък на преведените от мен книги или подобрени мисли на велики хора, които мога да ви изпратя безплатно по електронната поща в PDF формат.....109

Глава 1

Божие сърце, Божий човек, Божи пътища

На пръв поглед Давид не притежава нещо, което би трябвало да направи впечатление на Бога. Нищо, което да Го накара да каже: “Ето! Това е моят човек!” Давид не е изглеждал по-различен от другите юдейски момчета на неговата възраст. В 1Царе 16:12 просто се казва: *“И той беше рус, с хубави очи и красив наглед.”* Това е единственото физическо описание, което ни е дадено за младия Давид. Знаем, че е бил красив, имал е хубави очи и здраво телосложение. Косата му може да е била руса или изрусена от продължителното време, което е прекарвал изложен на слънцето и на вятъра. Но по никаква причина не можем да кажем, че външният му вид го е отличавал от съвременниците му. Той не е бил нещо повече от един овчар, при това много млад, който е живеел в малкото селце Витлеем. Но Бог казал: “Млади човече, ти притежаваш онова, което търся. Ти ще бъдеш следващия цар на Израел.” Ако бяхме съседи на семейството на Давид в юдейската провинция, можеше даже да не знаем името на най-малкия син на Есей. В края на краищата, даже собственият му баща не се е сетил отначало за него, когато Самуил го е попитал: “Това ли са всичките ти синове?” Тогав Есей се почесал по брадата и казал: “А, да, остава най-младият ми син. Почти бях забравил за него. Той е на полето и пасе овцете.” “Прати някой да го доведе,” казал Самуил. И изведнъж това малко и незабележимо момче, което даже баща му забравил, се превърнало във важна личност. Но преди да се заемем с Давид, трябва да се върнем около 40 години по-рано, за да разберем условията, историческата обстановка и да оценим света, в който е живял. Един писател описва този период със следното изречение: “От дълго време хората се отдалечаваха от Бога.” В тази обстановка се е родил Давид. Първосвещеникът Илия и лошите му синове вече били умрели. Самуил, избраният от Бога наследник на Илия, вече бил стар човек. Хората чували разкази за дните, когато Израел бил велик народ и за времето, когато Самуил е бил в зенита на кариерата си, когато побеждавал филистимците и справедливо съдел и управлявал страната. Но повечето хора не знаели нищо за това. Единственото което знаели е, че Самуил е един стар човек, който е назначил синовете си да бъдат съдии на Израел. А каква ужасна грешка е било това! Вижте какво казва Библията за това: *“Самуил, когато остаря, постави синовете си съдии над Израеля...Но синовете му не ходеха в неговите пътища, но се отклониха та отиваха след сребролюбие, и вземаха подкуп и извращаваха правосъдието”* (1Царе 8:1-3). Поради това хората престанали да вярват в съдиите и пожелали да се направи някаква промяна - те искали да бъдат управлявани от цар. Всъщност порочните синове на Самуил не са били единствената причина хората да искат тази промяна. Старейшините на Израел се събрали в Рама, едно хълмисто място на около 5 мили северно от Ерусалим и казали: *“Самуил, има три причини, поради които искаме цар. Първо, ти си стар. Второ, синовете ти не вярват в пътищата ти. И трето, ние искаме да сме като другите народи. Поради това, определи ни цар, както е при всички останали народи”* (1Царе 8:5).

Саул - изборът на хората

Хората винаги искат да са като някой друг, да правят общоприети неща и юдеите не са били изключение. “Ние сме изморени да се покланяме на един невидим Бог. Всеки казва: “Къде е вашият цар? И

ние трябва да казваме: “О, той е на небесата.” Ние искаме водач тук, на земята. Искане да бъдем като другите народи. Виж филистимците, моавците и всички останали народи. Всички те си имат царе. Ние искаме да бъдем като тях!” Те не казали: “Ние искаме да чакаме Бог да ни даде онова, от което се нуждаем.” Това наранило сърцето на Самуил и той се помолил на Бога. *“А Господ каза на Самуила: Послушай гласа на людетe за всичко, що ти говорят, защото не отхвърлиха тебе, но Мене отхвърлиха, за да не царувам над тях”* (1Царе 8:7-8). И така, Бог им дал точно това, което пожелали. Той винаги прави така! Човекът, който израилтяните си избрали, се наричал Саул и бил висок, тъмнокос и красив. Това са критериите, по които хората си избират цар. Те търсят някой, който изглежда добре. “Хей, той ще бъде добър образ на Израел. Саул е нашият избраник.” Така на сцената се появява Саул и ги поваля в прахта. Той имал известна първоначална скромност и изглеждало, че е в състояние да се облегне на приближените си, притежавал смелостта да организира и да води армията и хората скоро си помислили: “Това е подходящият човек за тази работа.” Но досещате ли се какво се е получило? Въпреки, че когато бил избран за цар, Саул е бил на 40 години, скоро той станал раздразнителен, нетърпелив и избухлив, изпадал в периоди на отчаяние, даже му идвали мисли да стане убиец. Това е твърде много за човек, който е избран от хората. Давид се родил 10 години след като Саул се възкачил на трона. Говори се, че е бил роден в непостоянни времена! Народът на Израел от дълго време се отдалечавал от Бога и сега, за да станат нещата още по-лоши, хората се разочаровали от водача, който сами си избрали. Но какво можете да направите, когато вашия цар не върви по Божиите пътища? Какво правите, когато вие също сте тръгнали по свой собствен път и всичко отива на зло? Това е най-разочароващото и несигурно чувство на света, но въпреки това нищо не можете да направите за подобряване на положението си. Но милостивият Бог не изоставя хората Си. Той се намесил чрез Самуил.

Давид - Божият избор

“И Самуил каза на Саула: Безумие си сторил ти, гдето не опази повелението, което Господ твоя Бог ти заповяда: защото Господ щеше сега да утвърди царството ти над Израеля до века. Но сега царството ти няма да трае; Господ Си търси човек според сърцето Си, и него определи да бъде княз над людетe Му, понеже ти не опази онова, което Господ ти заповяда” (1Царе 13:13-14). Погледнете към думата “човек” от ст. 14. Само човек, но какъв човек е бил това! Ще бъдете ли изненадани, ако научите, че за Давид в Библията е писано повече от всяка друга личност? На Авраам са посветени 14 глави, толкова са посветени и на Йосиф. Живота на Яков е описан в 7 глави. На Илия са посветени 10 глави. А имате ли някаква представа колко глави от Библията са посветени на Давид? 66, ако правилно съм преброил и тук не се включват 59 случая на препратки, отнасящи се до неговия живот, които са намерили място в Новия Завет. Когато разберете колко много е написано за Давид в Библията, разгледано съвместно с факта, че на два пъти той е наречен “човек по сърцето на Бога,” вие можете да останете с впечатлението, че той е бил някакъв вид свръхестествена личност и супер герой. Но не бих желал да получите погрешна представа за критериите, по които Бог е избрал Давид, а и днес избира някой за някаква задача. Поради това, преди да започнем да разглеждаме изпълнения с приключения живот на този човек, ние трябва да се разгледаме този проблем. Защо Бог избира някои хора? Или по-добре е да се запитаме: Какви са хората, които Бог избира и използва? За да дадем отговор на този въпрос, първо трябва да разгледаме един откъс от Новия Завет, от 1Кор.1. Смесът на написаното в тази глава е различната гледна точка, от която различните хора са оценявали апостол Павел. Някои от читателите на писмата на Павел са били юдеи и те са очаквали чудеса, очаквали са знак, който да докаже, че този човек е бил пратеник на Бога. Някои от читателите са били гърци и те са търсели някаква външно впечатление. За тях вътрешния живот не е имал голяма стойност. Гърците от онези дни са били под влиянието на разума, физическата сила и красотата. В светлината на всичко това, вярата на Павел, описана в първата глава на първото му писмо до вярващите от Коринт е било: “Аз не идвам при вас с брилянтността на човешката мъдрост, нито пък мога да се похваля с някаква физическа привлекателност. Напротив, аз се обръщам към вас с Божията власт. И това е добро основание да ви пиша.” Вижте внимателно какво казва Павел: *“Понеже, братя, вижте какви сте вие призваните, че между вас няма мнозина мъдри според човеците, нито мнозина силни, нито мнозина благородни. Но Бог избра глупавите неща на света, за да посрами мъдрите; също избра Бог немошните неща на света, за да посрами силните; още и долните и презрените неща на света избра Бог, да! и ония, които ги няма, за да унищожи тия, които ги има, за да не се похвали ни една твар пред Бога”* (1Кор.1:26-29). Харесва ми начина, по който са преведени последните два стиха в един нов превод на Библията: *“Бог също избра незначителните, презрените и неизвестните хора, за да посрами онези, които се считат за нещо, за да не може никой да се хвали в Божието присъствие”* (ст. 28-29). Павел казва: “Огледайте се, коринтяни. Тук няма да намерите много впечатляващи хора.” Защо това е така? За да не може никой да се хвали пред Бога. Това е принципът, който имаме склонност да забравяме, защото все още много приличаме

на гърците. Когато търсим хора, от които да се възхищаем, когато избираме на кого да подражаваме и нашите герои, ние често се впечатляваме от тези неща, които са причина за гордост. Ние искаме да сме красиви, блестящи, преуспяващи хора. Ние се стремим към най-доброто и най-блестящото. Ние сме ужасно очаровани от повърхностното. Външността ни впечатлява много повече от колкото бихме искали да си признаем. Ние даже си избираме президента заради това, че изглежда добре по телевизията! Но Бог казва: “Аз не правя избора Си по този начин. Аз избирам неизвестните и го превръщам в извести.” Това накратко е историята на живота на Давид.

Три качества, по които Бог избира водачи на служителите си

Когато Бог преглежда земята, за да търси потенциални водачи, Той не търси ангели в плът. Сигурно е, че Той не търси безгрешни хора, защото няма такива. Той търси мъже и жени като вас и мене, обикновени хора. Но Той търси хора с определени качества, същите качества, които е открил в Давид.

Първото качество, което Бог е открил в Давид е духовността. “*Господ Си потърси човек според сърцето Си*” (1Царе 13:14). Какво означава човек да бъде според Божието сърце? Това означава, че ти си личност, чийто живот е в хармония с Бога. Това, което е важно за Бога, е важно и за тебе. Това, заради което е загрижен Бог, си загрижен и ти. Когато Той каже: “Тръгни надясно,” ти отиваш надясно. Когато Той ти каже: “Престани да правиш това,” ти преставаш да го правиш. Когато ти каже: “Това е погрешно и искам да се промениш,” ти се съобразяваш с това, защото сърцето ти е подчинено на Бога. Това е основата на християнството. Когато си дълбоко духовен, ти имаш сърце, което е чувствително към Божиите изисквания. Следният откъс от 2Лет. 16:9 потвърждава това: “*Защото очите на Господа се обръщат насам-натат през целия свят, за да се показва Той могъщ с помощта на ония, чиито сърца са свършени разположени към Него.*” Какво търси Бога? Той търси мъже и жени, чиито сърца са изцяло Негови - изцяло. Това означава тези, които нямат тайни и недостъпни ъгълчета, при които нищо не е сметено под чергата. Това означава, че когато грешите, вие се признавате и незабавно се коригирате в съответствие с Неговите изисквания. Вие тъгувате заради това, че грешите. Вие сте загрижени заради онези неща, които не му харесват. Вие искате Бог да хареса онова, което правите. Вие сте загрижени заради мотивите, които стоят зад вашите действия. Това е истинската духовност и това е първото качество, което Давид е притежавал.

Второто качество, което Бог е съзрял в Давид е покорството. “*Тогавга Господ каза на Самуила: До кога ще плачеш за Саула, тъй като аз съм го отхвърлил да не царува над Израиля? Напълни рога си с миро та иди; аз те изпращам при витлеемеца Есей; защото Си промислих цар измежду неговите синове*” (1Царе 16:1). В облика на дух, Бог отишъл в дома на Есей, който не е разбрал, че Бог е там. Нито пък някой друг е знаел. Бог отишъл в този дом с тайна изследователска цел, срещнал най-младият син на Есей и си казал: “Това е човека, който търся!” Защо? Защото Господ е видял, че в Давид има сърце, което е изцяло подчинено на Него. Момчето е вървяло вярно по пътя на баща си и Бог е видял неговата покорност. Той е видял сърцето на слуга. Ако искате допълнително потвърждение на това, четете Псалмите. “*Избра и слугата Си Давида и го взе от кошарите на овцете*” (Пс. 78:70). “*Намерих слугата Си Давида; със своето Си миро го помазах*” (Пс. 89:20). Все едно, че Бог казва: “Въобще не се интересувам от блестящия образ на човешкия бизнес. Покажете ми човек, който има характер и аз ще му дам всичко, от което се нуждае, за да си създаде образ. Аз не искам той да има някакъв темперамент, не се интересувам, че няма харизматични качества, не се интересувам от ръста му, не се интересувам от външността му. Аз се интересувам от характера му. Първо, дали човекът е напълно искрен в духовния си път или се преструва? И второ, дали е слуга? “Когато имаш сърце на слуга, ти си покорен. Ти правиш онова, което ти кажат. Ти не се възмущаваш. Ти уважаваш онези, които ръководят. Ти служиш вярно и тихо. Това е Давид. Бог е погледнал към него, докато Давид е бил в полето в околностите на Витлеем, докато се е грижел за бащините си овце, съвестно изпълнявайки заповеди на баща си и го одобрил. Трябва да отбележим, че слугата не се интересува кой получава славата. Помнете това. Слугата има една основана цел и тя е да направи така, че господаря, на която служи да се чувства по-добре, да го направи даже още по-преуспяващ. Слугата не желае господарят му да пропадне. Слугата не се интересува кой получава славата, той се интересува само работата да бъде свършена. Поради това, докато братята на Давид били изпратени в армията, за да получават звания и да се хвалят с бойните си подвизи, Давид бил изпратен да пасе овцете. Той е притежавал сърце на слуга.

Третото качество, което е притежавал Давид е целостта, липсата на противоречивост. “*От подир дойните овце го доведе, за да пасе людето Му Якова и наследството Му Израиля. Така той ги пасеше според незлоблито на сърцето си и ги водеше с изкуството на ръцете си*” (Пс. 78:71-72). Отбележете си думата цялостност. Това е толкова важно нещо! Бог не търси впечатляващи качества на човечност. Той търси дълбоко духовна, първична покорност и честни до мозъка на костите си слуги, които имат

цялостност. Чуйте някои от синонимите на думата “цялостност”: завършен, цял, невинен, живеещ прост живот, благотворителен, здрав, незасегнат. Не е ли красиво това? Цялостта - това сте вие, когато никой не ви наблюдава, когато не сте лицемерен, за да бъдете харесан от някой. Това означава да си честен до мозъка на костите си. Днес живеем в свят, който по много начини казва: “Ще успееш, само ако направиш впечатление, това е което е важно и се ценя”. Но вие никога няма да бъдете мъж или жена на Бога, ако се придържате към тази философия. Никога. Не можете да се преструвате пред Всевишния. Той не се впечатлява от външността. Той винаги се фокусира върху вътрешните качества, върху онези неща, заради които е необходимо време и дисциплина, за да се създадат.

Божият метод за трениране на слугите си

Да видим как Бог е тренирал Давид за лидерската му роля. Тренировката е била продължителна, в неизвестност, монотонна и истинска. Позволете ми да опиша всяко едно от тези качества.

Първо, Бог е тренирал Давид в самота. Той е трябвало да научи най-важните житейски уроци в уединение, преди да му бъдат поверени отговорностите и наградите на известността. Писателят Майер казва за Давид: “Но Природата е била неговата дойка, неговия спътник и неговия учител. Витлеем е разположен на 6 мили южно от Ерусалим, покрай главния път към Хеврон. Той е разположен на 60 метра надморска височина, на северният склон на един дълъг сив хребет, от двете страни на който имало дълбоки долини; на известно разстояние тези долини се съединяват в източна посока и продължават към Мъртво море. По полегатите склонове на хълмовете растат смокини, маслини и лозя; в долините има плодородни ниви, в които и Рут е събирала класове, което е дало и името на местността, „Къщата на Хляба.“ Местностите около Витлеем, които формират по-голямата част от Юдейското плато, не притежават чертите на меката красота. Напротив, това е една дива, мрачна и силна красота, ярко демонстрираща характера си. Тук овчарите водят и пасат стадата си. Тук за пръв път Давид е вдъхнал това познание за природната простота и за естествените стремления, които са били характерни черти на целия му живот и поезия. Това е било училището и това са били предметите, които е изучавал в младостта си.” Самотата култивира специални качества в човека. Всеки, който се нуждае от изкуствени звуци, за да понесе самотата, страда от липсата на дълбочина. Ако човек не може да издържи да бъде сам със себе си, това означава, че има дълбоки и неразрешени конфликти в духовния си живот. Самотата е начин за да се справите с тези проблеми. Кога за последен път сте били насаме с природата, толкова сами, че звукът на тишината да ви се струва оглушителен? В такива условия е живял Давид. Тук за пръв път се е научил да “царува”. Много нощи е седял сам под звездите, понасял е поривистите ветрове на есента и студените зимни дъждове. Тук се е научил да издържа на палещите лъчи на лятното слънце. Самотата е била една от учителките, използвани от Бога, докато подготвял младия Давид за трона.

Второ, Давид е израствал в неизвестност. Това е друг използван от Бога начин, за да обучава най-добрият Си слуга - в неизвестност. Мъжете и жените на Бога, водачите на слугите Му, отначало са непознати, неизвестни, недооценени и лишени от аплодисменти. Характерът се изгражда в безжалостните изисквания на неизвестността. Колкото и странно да изглежда, тези които първо приемат самотността на неизвестността, са най-добре подготвени да понесат аплодисментите на популярността.

Третото условие, при което е обучаван Давид е монотонността. Това означава да си верен в дребните, незначителните, рутинните, обичайните, лишени от вълнения, привлекателност и значимост ежедневни задачи. Живот без почивка... без вино и рози, просто скучен, ясен ЖИВОТ. Всъщност той много прилича на полет със самолет. Имам приятел, който повече от 30 години беше пилот на товарен самолет. Той казва: “Летенето не е нищо повече от дълги монотонни часове, нарушавани от няколко секунди на пълна паника.” Това демонстрира един от най-любимите методи на Бога за обучение, въпреки че при него липсва паника. Просто постоянни, не променящи се, безкрайни часове на уморителна монотонност, докато се научите да бъдете слуга на Бога, без наоколо да има някой друг, когато никой не забелязва, когато даже никой не се интересува от вас. Това е начинът, чрез който се научаваме да “царуваме.”

Четвъртото условие за обучение е реалността. До този момент може би сте считали, че независимо от самотата, неизвестността и монотонността, Давид просто си е седял на някой хълм в някаква мистична мъгла, композирал е музика или си е почивал на поляната, като при това му е оставало достатъчно време, за да обучава овцете си да седят около него с подвити крака. Но това не е вярно. Нека заедно да видим какво пише в 1Царе 17. Тук се говори за Давид, застанал пред Саул, докато гигантът Голиат се провиквал предизвикателно в далечината. Спомняте ли си Саул? Огромният и силен мъж? В този момент той бил изплашен до смърт, с треперещи колене, криещ се в палатката си от Голиат. А до него малкият Давид, казва: “Хей, хайде да идем да напердашим гиганта.” Саул казва: “Кой си ти?” “Аз съм Давид.” Саул казва: “Къде беше до сега?” “Бях с бащините си овце.” Тогава Саул казва: “Ти не можеш да победиш този

филистимец. Ти си дете.” А Давид му отговаря: *“Слугата ти пасеше овцете на баща си; и когато дойде лъв или мечка та грабнеше агне от стадото, аз го подгонвах, та го поразявах и отървах грабнатото от устата му; и когато се дигнеш върху мене, хващам го за брадата, поразявах го и го убивах”* (1Царе 17:34-35). Откъде е тази смелост в Давид? Той се е научил, докато е бил насаме с Бога. Какъв човек е този Давид? Той е реалист. Това е човек, който е оставал отговорен, когато никой не го е наблюдавал. “Така ще направя и с Голиат,” казал Давид, “аз не се страхувам от него.” И знаете ли какво е станало след това? Едва се сдържам да стигнем до тази глава, защото тя е една от любимите ми части от Библията. Голиат не бил страшен. Защо? Защото преди това Давид е убивал лъвове и мечки, когато край него не е имало никой. Той се е сблъсквал с реалността много преди да се изправи срещу Голиат. По някакъв начин ние започваме да си мислим, че “оставането насаме с Бога” не е нещо реално, че това не е от този свят. Но оставането насаме с Бога не означава да седиш в някоя малка стаичка и да си мислиш за безкрайността. Не, това означава да се изправиш сам и да откриеш как да бъдеш по-отговорен и упорит във всичко в живота си, независимо дали това означава бой с лъвове или мечки или просто изпълнение на заповеди. Това е причината, поради която имам проблем с това учение за “по-дълбок живот,” според което човек трябва да легне по гръб и да остави на Бога да свърши всичко останало заради него. Ще бъда искрен с вас, Бог никога не е сменял вместо мен спуканата гума на колата ми. Нито пък Давид е получавал такова обслужване. Той е запретвал ръкави и се е борел за овцете си. Тъкмо при такива реални случки Давид се е научил да “царува”.

Няколко други поуки

Давид е живял преди много столетия, но онова, което можем да научим от него е толкова актуално, като днешния изгрев на слънцето. Сещам се за две поуки, преди да завършим тази глава.

Първо, тъкмо в малките неща и в мигове на самота ние доказваме, че сме способни на велики дела. Ако искате да бъдете личност с проникателност и значимост, вие трябва да култивирате в себе си навика да правите добре дребните неща. Това е времето, когато Бог ви учи! Начинът, по който попълвате данните в тези подробни справки, начинът, по който следите за изпълнението на ежедневните си задължения, начинът, по който изпълнявате домашните си задължения, или служебните си задължения, или училищните си задължения, е просто отражение на това, дали вие лично се учите да “царувате.” Останалото от моя призив не е посветено на това, да обръщате внимание на факта колко добре се представихте тази неделя пред обществото. Напротив, призовавам ви да си помислите колко добре сте изпълнили задълженията си от понеделник до събота, когато никой не ви проверява и когато никой не ви гледа.

Второ, когато Бог развива вътрешните ни качества, Той никога не бърза. Един известен пастор е казал: “Преобръщането на душата е чудо, което се извършва за един миг, но за създаването на един светец е необходим цял живот.” Когато Бог развива един характер, Той прави това през целия живот на човека. Той никога не бърза. Тъкмо в училищната стая на самотата и на неизвестността ние се научаваме да бъдем слуги на Бога. Монотонността и реалността ни научават да “царуваме”. Това е начинът, чрез който, подобно на Давид, ние ставаме мъже и жени, които са по сърцето на Бога.

Глава 2

Никой, никой не забеляза

Цар Саул не е бил лесен за общуване човек. След като станал цар, постъпките и решенията му много скоро разкрили, че е егоист, избухлив, мразещ човек с посредствена духовност. Изглежда в главата му се задействал някакъв механизъм и през последните години от управлението си Саул загубил чувството си за реалността, като по този начин доказал, че не е достоен за поста си. *(Коментар: Същото се случва и сега с хората, които ни управляват, и затова демокрацията е предвидила и ни препоръчва да не им позволяваме дълго време да се задържат на лидерското място, защото то им харесва, започват да се считат за незаменими, губят представа за реалността и стават деспоти и тирани. Д.Пр.)* Скоро след като се възкачил на престола, Самуил го обвинил за три сериозни грешки: първо, Саул взел едно ужасно решение (1Царе 13); след това Саул направил една прибързана и необмислена клетва срещу собствения си син (1Царе 14); и най-накрая, открито не се подчинил на Бога (1Царе 15). Когато Самуил го обвинил, Саул се опитал да омаловажи стореното, но после признал, че е виновен. Но даже тогава поставил условия, за да се покае: *“Тогави Саул каза на Самуила: Сгреших; защото престъпих Господното повеление и твоите думи, понеже се убоях от хората и послушах техния*

глас. *Сега, прочее, прости, моля, съгрешението ми, и върни се с мене, за да се поклоня Господу*” (1Царе 15:24-25). Най-голямата грижа на Саул е била какво ще си помислят хората за него и не е искал хората да разберат, че е сгрешил. За това той казал: “Самуиле, защо не дойдеш с мене и никой няма да знае, че не се подчиних. Просто се върни и да се помолим заедно, както сме го правили винаги.” Най-голямата му грижа е била какво ще си кажат хората за него. Но Самуил не се поколебал даже за миг. Отговорът му бил удар в лицето, който Саул нямало никога да забрави: *“Няма да се върна с тебе, защото ти отхвърли Господното слово, и Господ отхвърли тебе, да не бъдеш цар над Израиля. И като се обърна Самуил да си отиде, той хвана полата на мантията му и тя се раздра. И рече му Самуил: Господ откъсна днес Израилевото царство от тебе и го даде на един твой ближен, който е по-добър от тебе. Па и Силният Израилев няма да излъже, нито да се разкае; защото Той не е човек, та да се разкайва. А той каза: Съгреших; но сега стори ми чест, моля пред старейшините на людете ми и пред Израиля и върни се с мене за да се поклоня на Господа твоя Бог*” (1Царе 15:26-30). Саул отново се помолил: “Виж, Самуиле, ти ме уличи в прегрешение и аз си признах насаме пред тебе. Сега защо не се върнеш с мене и да продължим да се държим така, все едно че нищо не се е случило.” Но Самуил, тъй като е бил последователен човек, прозрял скритата му мисъл. Ясно било, че Саул е прегрешил пред Бога. Поради това Самуил му казал: “Аз няма да те унижавам пред хората. Ще се върна и ще извършим ритуала на богослужението, но Сауле, това е последната ни среща.” *И Самуил не видя вече Саула до деня на смъртта си; обаче Самуил плачеше за Саула*” (1Царе 15:35). Трагедията на Саул е, че той никога не се разкалял напълно за греховете си. Най-голяма грижа му била как другите хора ще го оценяват. След като Самуил му обърнал гръб, Саул видял в това изгода и продължил да върви по същия път до смъртта си. От този случай нагатък Саул изпаднал в паника, защото разбрал какъв ще бъде краят му. Хората избрали Саул за цар, но той повече не ставал за тази работа.

Човек изпада в паника, а Бог обезпечава

Това, което Саул не е разбирал, това което и ние често не разбираме е, че зад сцената, преди още да бил поставил звездите на небето, Бог е знаел днешния ден. Той е имал предвид тъкмо тази седмица. Всъщност, Той е имал предвид вас. И Той е знаел точно какво трябва да направи. Бог никога не се обърква и винаги знае какво да направи в нашето положение. Той прекрасно знае кое е най-доброто за нас. Нашият проблем е, че ние не знаем. Ние му казваме: “Боже, само ми кажи и аз ще бъда доволен. Само ми го разкрий. Обясни ми Твоя план за мене и аз ще разчитам на Тебе.” **Но това не е вяра.** Вярата означава да разчитаме на Него, когато не знаем какво ще ни донесе утрешния ден. Когато един мъж или жена прегреша пред Бога, Бог не греша. Когато хората се променят, Бог не се променя, нищо в Бога не се променя. Пророк Исаия е писал: *“Преди да ме призват те, аз ще отговарям и докато още говорят те, аз ще слушам*” (Ис. 65:24). Преди още да сте промълвили и дума, Бог обещава: “Аз ще отговоря. Всъщност, докато говорите, аз позволявам да се случи това, което отдавна съм планирал.” Бог знае безпогрешно какво трябва да направи и никой не може да Му попречи да го направи.

Това е хубавата част от тази история. Вижте по какъв начин Бог се разкрива на Самуил: *“До кога ще плачеш за Саула, тъй като аз съм го отхвърлил да не царува над Израиля? Напълни рога си с миро, та иди; аз те изпращам при витлеемеца Есей, защото си промислих цар измежду неговите синове*” (1Царе 16:1). Бог винаги знае какво прави. Тук той казва на Самуил: “Иди във Витлеем и там ще намериш човека, който вече си избрах.” В този момент Саул за пръв път чува от Бога, че Той вече е избрал заместник на Саул. Мисля си колко е вълнуващ начина, по който се разкрива Божият замисъл. Бог казва: “Аз си избрах цар за Себе си. Той не е избран от хората. Това е Мой човек.” *“А Самуил каза: Как да ида? Ако чуе Саул, ще ме убие*” (1Царе 16:2). Не ви ли звучи познато това? Бог казва: “Иди”, и ние казваме “Добре.” След това, преди още да сме изправили коленете си, ние казваме: “Почакай малко, Господи, как бих могъл да направя това?”

Какъв е бил проблема на Самуил? Той е бил обхванат от паника. Той просто бил изплашен. Къде е гледал Самуил? Сигурно е, че не е гледал към Бога, а е гледал към Саул. Разбира се, от човешка гледна точка Самуил е бил прав. Цар Саул е бил смъртоносно опасен. Но Бог е бил напълно наясно със ситуацията. В края на краищата, Саул е бил този, който Бог е предвиждал да използва, за да формира живота на Давид през следващите няколко години, в промеждутъка между овцете и трона, следователно Той е познавал много добре Саул. Имате ли човек като Саул в живота си? Има ли някой, който ви безпокои, който трови живота ви, от когото се страхувате? Бог знае за това. Този човек е част от Неговия план, колкото и странно да изглежда това. Бог не е отговорил на забележката на Самуил, но му казал: *“Взemi със себе си юница и речи: Дойдох да пожертвувам Господу. И покани Есея на жертвата. Тогава аз ще ти покажа какво да правиш; и ще ми помажеш когото ти посоча по име*” (1Царе 16:2-3). Върви след Водача! Това е, което казва Бог. Не е необходимо да си находчив, трябва да си послушен. Ние смятаме, че

трябва да разберем всичко за Божия план. Но Бог казва: “Аз знам твоето положение. Аз ти казвам точно какво трябва да направиш и иди да го направиш. Вземи юница, иди при Есей, направи жертвоприношението и се огледай. Аз ще ти посоча човека, който съм си избрал за работата.”

Не е ли просто това? По това време зад сцената се намира Давид и пасе овцете. Това е работата му. Един поет описва по следния начин положението на Давид: “Липсваше ангел, свирещ с тръба; липсваха лица, гледащи от небето; същата сутрин слънцето изгряло както винаги над червеникаво-кафявите хълмове, оцветявайки облаците в златисто-розово. С пукването на зората момчето било на крака и водело овцете към пасището, което било покрито с обилна роса. Сутринта момчето имало много задачи: да се погрижи за болните овце, да превърже някоя овца с наранен крак, да потърси и върне в стадото някоя изгубена овца, а може би и музиката на песните му е изпълвала обкръжаващата го тишина.”

Това е бил Давид. За него това е била сутрин като всяка друга сутрин. Той не е знаел, че животът му никога вече няма да бъде същият, че от началото на този ден той е избран да стане цар на Израел. Бог има някои извънредно вълнуващи неща за децата Си. За някой това може да се случи утре. За други - следващия месец, или следващата година, или след 5 години. Ние не знаем кога, но Той знае точно накъде ни води. Нашето задължение е да се подчиняваме и да живеем в близка връзка с Бога. В процеса на тази проста организация, Бог ни включва в изпълнението на вечния Си план. “*И Самуил стори каквото Господ казва*” (1Царе 16:4). Сега е твой ред да говориш, Самуиле! Какъв пример! Това е, което трябва да правим! Той е направил точно това, което Бог е казал. Той е взел една юница и е отишъл в къщата на Есей във Витлеем, изпълнен с очаквания.

Човек избира, а Бог поправя избора му

Старейшините на града излезли разтреперани да посрещнат Самуил и го попитали: “*С мир ли идеш*” (1Царе 16:4)? По това време е имало истински страх между народа на Израел. Вие можете да го съзрете в реакция на старейшините, когато чули, че Самуил идва в техния град. В царския дворец е имало проблеми и хората се безпокоели. Когато пророкът дошъл да ги посети, те си казали: “Какво ще прави тук Самуил? За какво идва във Витлеем? Какво лошо се е случило? Какво става?” Те не са знаели защо ги посещава и това ги плашело. “*С мир ли идеш?*” “*И той рече: С мир. Ида да пожертвувам Господу; осветете се и дойдете с мене на жертвата. И той освети Есея и синовете му и ги покани на жертвата*” (1Царе 16:5). Не знам какво точно е включвал този древен акт на освещаване. Може би пожертване на агне или на някакво друго животно. Може би включва някакво ритуално измиване. Може би в него се включва прекарването в молитва за известно време. Но каквото и да се е включвало в освещаването, имало е някаква подготовка преди помазването и очевидно Есей и синовете му са изпълнили този ритуал, за да се подготвят за онова, което щял да им каже Господ.

Ето ги събрали в стаята, без въобще да имат представа какво ще стане. Даже Самуил не е знаел кой е Божият избраник. Те се събрали около Самуил и го гледали, гледал ги и той. “*И като влязоха и видя Елиава, каза си: Несъмнено пред Господа е помазаникът му*” (1Царе 16:6). Този трябва да е, казал си Самуил. Той не е казал това гласно, но тъкмо това си е помислил. Защо? Защото Елиав е бил от този тип хора, от който обичайно смятаме, че трябва да избираме цар. Няма съмнение, че е бил висок и впечатляващ. Сигурно е бил воин, защото е един от братята, които са били в армията на Саул по време на битката с Голиат. Това, което Самуил не е видял, е характера на Елиав. Той не е видял това, което ние ще видим в 1Царе 17, че Елиав е критично, отрицателно и презрително настроен към най-малкият си брат. Подобно на много от нас, Самуил е бил очарован от външността. Но онзи, който се е показал пръв пред Самуил, не е бил избраникът на Бога, нито пък останалите братя. “*Тогавя Есей повика Авинадава та го направи да мине пред Самуила; а Самуил каза: И тогава не е избрал Господ*” (1Царе 16:8). Ето го Авинадав, вторият по възраст брат, който може би е бил толкова впечатляващ, колкото и Елиав. Есей е имал 8 сина и 2 дъщери и Авинадав винаги е бил считан за вторият син.

Но Бог казал на Самуил: “Не е този.” Не ни се казва защо това е така, просто се казва, че това не е избраника на Бога. По някаква причина Авинадав не е бил направен от царски материал. Следвал третия брат: “*Тогавя Есей направи да мине Сама; а той каза: Нито тогава е избрал Господ*” (1Царе 16:9). Тогавя, внезапно, по средата на този парад на възможните избраници, ние откриваме принципът, съгласно който Бог е направил изборът си. Прочетете внимателно следващия откъс: “*Но Господ каза на Самуила: Не гледай на лицето му, нито на високия му ръст, понеже съм го отхвърлил; защото не е както гледа човек, понеже човек гледа на лице, а Господ гледа на сърце*” (1Царе 16:7). Ако можех да променя едно нещо относно начинът, по който оценявам хората, тъкмо това бих искал да променя. Бих искал да гледам не лицето на хората, а сърцето им. Но само Бог може да прави това. Поради това ние трябва да гледаме към Него, за да добави към ограничените ни възможности за оценка такава проникателност, защото ние не я притежаваме. Това е причината, поради която Бог казва: “Самуиле, това е принципът, по който трябва да

се избира. И това е причината да продължавам да казвам “не”. Той е видял Елиав, Авинадав, Сима и другите присъстващи синове на Елиав. Той видял в сърцата им.

Спомнете си, Бог е казал: “Аз вече избрах моя човек.” А още по-рано, в 1Царе 13:14, Бог казал: “Аз си потърсих човек според сърцето Си. Аз търся такъв човек.” Той много добре е знаел кой е този човек. За мен е особено забележително, че Есей даже не е поканил най-малкият си син в стаята.

Нали е забележителен начина, по който Есей разкрива две много често срещани грешки на родителите. Първата е, че те не оценяват всичките си деца по един и същи начин. Втората е, че не успяват да възпитат децата си на взаимно уважение помежду им. Есей е гледал на най-малкият си син като на някой, който не е нещо повече от пастир на овците му. *“Тогавя Самуил рече на Есея: Присъствуват ли тук всичките ти чада? И той рече: Остава още най-малкият; и ето, пасе овците. И Самуил каза на Есея: Прати да го доведат; защото няма да седнем около трапезата догдето не дойде тук”* (1Царе 16:11). С Божията помощ, виждаш ли Самуиле истинското състояние на нещата. Нищо не може да попречи на Божия избор! Какво значение има на каква възраст е човека? Нека да го доведат тука!” Защо нямахме способността да виждаме онова, което се крие зад повърхността. Да виждаме онова, което се крие зад лошата биография. Да виждаме скритото от възрастта, или ръста, или от интелигентността на човека. Да видим ценното, което се крие дълбоко в сърцето. Това е проникателността, която Самуил, най-накрая демонстрирал с помощта на Бога.

Представете си този красив момент. Спомнете си, че Давид е бил на полето с овците. Той прилежно пасял овците, когато внезапно някой дотичал при него, за да му каже: “Хей, Давид, викаат те веднага да дойдеш в къщи.” *“И прати та го доведоха... И Господ каза: Стани, помажи го, защото той е. Тогавя Самуил взе рога с мирото та го помаза сред братята му...”* (1Царе 16:12-13). Ето това е Давид, той е едно момче. Той влиза в дома си, все още миришещ на овце и изведнъж един стар човек се навежда над него и го полива с миро по главата. То се плъзга по косата му и капе на врата му. Един римски историк описва този момент по следния начин: “Старият Самуил прошепва в ухото му значението на този ритуал: “Ти ще бъдеш следващия цар.”

И какво прави Давид? Какво бихте направили вие, ако бяхте на негово място? Имам предвид, че това не се случва всеки ден, Божиите пътища са толкова чудни, нали? В най-изненадващият момент се случват най-важните неща. “Ти ще бъдеш следващият цар.” И какво е направил Давид? Той не е отишъл при най-близкия бижутер, за да започне да мери короните. Той не си е поръчал нови визитни картички, казвайки на печатаря: “Промени професията от овчар и пиши - новоизбраният цар.” Нито си е поставил нова кокарда на шапката, на която да пише: “Аз съм нов човек.” Нито пък е подкарал бясно някоя каруца по улиците на Витлеем, крещейки от радост: “Аз съм Божият избраник...вие виждате човека, който ще смени Саул на трона.”

Какво е направил Давид? Разгледайте внимателно стихове 17-19. Ние ще се спрем на тях по-късно, а за сега само ми позволете да ви покажа какво е направил Давид, след като бил избран за цар, защото това ни говори много защо Бог е избрал именно него. *“И Саул каза на слугите си: намерете ми човек, който свири добре и доведете го при мене”* (1Царе 16:17). Саул е бил подтиснат и казал: “Доведете ми музикант, който може да ме накара да се чувствам по-добре.” *“Тогавя едно от момчетата проговори казвайки: Ето видях един от синовете на витлеемеца Есей, който знае да свири и е силен и храбър военен мъж, в словото разумен и красив човек, и Господ е с него. Тогавя Саул проводи пратеници до Есея да рекат: Прати ми сина си Давида, който е с овците”* (1Царе 16:18-19). Не пропускайте последните думи. Давид се е върнал веднага при овците, даже след като бил помазан за цар.

По-късно, в следващата глава, където се описва битката в долината Ила между Израел и филистимския гигант Голиат, ние отново се срещаме с Давид. *“Давид беше най-младият; а тримата поголеми следваха Саула. А Давид отиваше от Саула, за да пасе овците на баща си във Витлеем и се връщаше”* (1Царе 17:14-15). Но сега той е царски музикант! Каква работа има все още да пасе овците на баща си? Да, когато имате сърце като Давид, това ще направите и вие. Това е било задължението му и той е прилежно и вярно го е изпълнил. Нямамо никакво значение, че Самуил го е помазал за цар. Той не е лъскал музикалния си инструмент, седейки в палатката си. Той не е очаквал специално отношение към себе си, просто се върнал обратно при овците. А когато царят казал: “Идете и го доведете да ми посвири”, Давид отивал при царя и свирел. А когато свършел, си казал: “Трябва да се връщам при овците.” Давид е бил достатъчно чувствителен да чуе Божия глас: “Ти ще бъдеш следващия цар.” Но когато отминал великият момент и прожекторите угаснали, той скромно се върнал при овците си. Наложило се да го измъкнат от овците, за да направи нещо, което привлича вниманието на хората. Това е една от причините той да е човек според сърцето на Бога. Той е достъпен, винаги вярващ, постоянен и верен в малките неща.

От тази забележителна сцена от живота на Давид могат да се направят три извода:

1. Често решенията на Бога са странни и прости, затова трябва да бъдем отворени. Ние се опитваме да направим Бога сложен и трудноразбираем. Но Той не е такъв. Посред всички усложнения със Саул и трона, Бог просто казал на Самуил: “Иди там, където ще ти кажа. Аз имам прост отговор. Нов човек. Просто върви след Мене и Аз ще ти покажа.” Не усложнявайте изпълнението на Божията воля. То не е сложно. Бъдете отворени за неговите странни и въпреки това прости решения.

2. Повишенията, правени от Бога обикновено са внезапни и изненадващи, затова бъдете готови. Това ще стане тогава, когато най-малко очаквате. Подобно на завръщането на Исус от небето. Внезапно и изненадващо Той ще разцепи облаците и ще дойде при нас. Точно когато най-малко Го очакваме, Той ще дойде тук, подобно на крадец в нощта. По този начин стават и повишенията Му. Той ви наблюдава, докато вярно и старателно изпълнявате задачите си и ви казва: “Аз знам какво правя. В един внезапен и изненадващ момент ти трябва да си готов. Аз знам къде си и знам как да те намеря. Само бъди готов, докато изпълняваш задълженията си.”

3. Подборът на Бога винаги е непрекословен и сигурен, затова бъдете изпълнителни. Това се отнася както при избор на приятел, така и при загуба на приятел. Това се отнася и до преместването ни от едно място на друго, даже ако ние сме имали намерение да останем на старото място поне още 10 години. Това се отнася до онзи, които Бог е избрал за да замести някой друг. Колко лесно е да си помислим, че нашия избор е по-добър от Божия! Колко важно е, когато сме изкушени да направим това да си спомним, че Неговия избор е непрекословен и сигурен.

Господ наблюдава вашия град, вашия квартал и търси хората Си, на които да каже: “Вие сте Мои. Искам да ви използвам на това място. Защото докажете, че сте верни.” Ние сме призвани да бъдем верни при изпълнението на задачите и задълженията си, независимо дали те са да се образуваме, дали са професионалните ни задължения или другите ни ежедневни дейности. Бог иска да използва такива мъже и жени. 1809 година е била много добра година. Разбира се, хората които са живели по онова време, не са знаели това. Само историческата перспектива ни дава възможност да направим тази оценка, като имаме предвид следното. Живелите през 1809 година са били изцяло обсебени от личността на Наполеон, който през тази година превзел Австрия с изненадваща лекота. Села и градове попадали под неговата власт и хората започнали да се чудят дали един ден целият свят няма да бъде завладян от него. По същото време ежедневно се раждали хиляди бебета в Англия и Америка. Но кой го е било грижа за бебетата, люлките и бибероните, когато Наполеон триумфирал в Австрия. Все пак някой е бил загрижен, защото през същата 1809 година в Ливърпул е роден Уилям Гладстон, Оливер Уендъл Холмс е изплакал за пръв път в Кеймбридж. Близко до Бостън се родил Едгар Алан По, тогава е роден Чарлз Роберт Дарвин, а в една хижа в Кентъки, в семейството на неграмотни родители се родил Абрахам Линкълн. Животът на тези бележити мъже е оставил забележителен отпечатък върху онази епоха. Но никой не се е интересувал от тези непознати хора, докато Наполеон триумфирал в Австрия. Странното е, че сега само историците могат да кажат името на някое известно сражение по време на превземането на Австрия от Наполеон, но малцина са онези, които не са чували по един или друг начин за тези мъже, за които току-що говорих. Никой, никой не ги е забелязал в началото. Ако вие и аз бяхме юдеи, живеещи в 1020 г. преди Христа, същото можеше да се случи и с нас. Цялото ни внимание щеше да бъде фокусирано върху един човек, наречен Саул, първият цар на Израел. В него са били вперени погледите на всички хора от тази държава. Той е водил държавата в онези бурни времена. Междувременно едно напълно непознато момче е пасяло овцете на баща си край Витлеем. Малко момче, наречено Давид, което никой не е забелязвал...освен Бог.

Глава 3

Лека музика за едно кораво сърце

Независимо от личните ни предпочитания, в музиката има нещо, което ни успокоява. Ако потърсим в Библията кой е родоначалникът на всички музиканти, ще видим че това е *“Ювал, той беше родоначалника на всички, които свирят с арфа и кавал”* (Бит. 4:21). В средата на Библията се намира книгата “Псалми”, която съдържа 150 песни, все едно че Бог казва: ”Пей ги често и ги научи добре, това са Моите псалми.” Повече от половината от тях са написани от Давид - някои от тях може би са писани по онова време от живота му, което ни предстои да разгледаме - когато е живял в заплашителното присъствие на един луд човек, наречен Саул. След като Самуил помазал Давид с миро, посочвайки, че е определен от Бога да стане следващия цар на Израел и да наследи Саул на трона, ние четем тревожни неща за Саул. “А

Господният Дух беше се оттеглил от Саула, и зъл дух от Господа го смущаваше. И така, слугите на Саула му рекоха: Ето, сега зъл дух от Бога те смущава” (1Царе 16:14-15).

Преди да говорим за нещастната лудост, с която се е борел Саул, аз си мисля, че е важно да обърнем внимание, че Духът на Бога е бил напуснал Саул, преди в него да се всели злия дух. Християните четат тези думи за “зъл дух от Господа” и се страхуват, че това може да се случи и в наши дни. Чувал съм евангелизатори да използват този откъс, за да плашат християните. Те казват: “Вие продължавате да вървите в плътта и Бог ще изтегли Светия Си Дух от вас и Бог няма повече да пребивава във вас.” След това цитират тези стихове или откъсът от Съдии 16, където Самсон лежи в полите на Далила, в който се казва: “...Но той не знаеше, че Господ беше се оттеглил от него” (ст.20). Или пък цитират Пс.51:11: “Нито да отнемеш от мене Светия Си Дух.”

Страшна е мисълта, че Бог би могъл да ни отнеме Светия Дух и ние да бъдем загубени, след като веднъж сме били спасени. Поради това нека още сега да се занимаем с този теологичен проблем. Преди идването на Светия Дух на Петдесетница (Деян.2), Духът на Бога никога не е престоявал постоянно в някой вярващ, с изключение на Давид и на Йоан Кръстител. Това са единствените двама човека, в които Духът е пребивавал постоянно. Не е било необичайно Духът на Бога да влезе в някой човек за определен период от време, за да го подкрепи или вдъхнови или поради някаква друга нужда на момента, а след това да го напусне, само за да се завърне отново в друг случай на нужда и след това отново да го напусне.

Но на Петдесетница и след това до наши дни, когато Светия Дух влезе в един вярващ при кръщението му, Той никога не го напуска. Ние оставаме спасени от Духа от момента на кръщението. Ние никога не сме призовавани да бъдем кръстени от Духа. Ние се кръстваме в тялото на Христос и биваме поставяни там от Духът, запечатани до денят на изкуплението. “И не оскърбявайте Светия Божии Дух, в когото сте запечатани за деня на изкуплението” (Еф. 4:30). Следователно, Духът на Бога е в нас и никога не ни напуска. Нещо повече, телата ни представляват храм на Светия Дух в който Той живее. Той пребивава постоянно в нас и никога не ни напуска. Поради това бъдете спокойни, братя християни.

Странната болест на Саул

Но нашата история се развива векове преди Петдесетница и поради това не трябва да се изненадваме когато четем, че в този нещастен момент от живота на Саул, Божият Дух го е напуснал и се е създавал вакуум, в който Бог изпратил един зъл дух за да го измъчва. Не знам защо е направил това, а и никой не знае. Това което ми се струва най-вероятно е, че Бог е бил отвратен от Саул. Поради това Духът го напуснал и позволил Саул да бъде обладан от зъл дух, който да го измъчва. Еврейската дума за обладаване е *baath*, което означава да се нахвърли върху някого, да го изплаши, да го съкруши, да го завладее. В своето нещастие Йов е използвал тази дума, за да прокълне денят, в който се е родил. “Да погине денят в който се родих...тъмнина и мрачна сянка да го обладаят” (Йов 3:3-5). Все едно че казва: “По-добре да не се бях раждал.” Кейл и Делитч, двама уважавани изследователи на Стария Завет казват следното за злия дух, който е обладал Саул: “Злият дух на Бога,” който е влязъл в Саул на мястото на Божия Дух, не е представлявал просто някакво вътрешно чувство на потиснатост, поради това, че Саул е бил отхвърлен от Бога, което е прераснало в меланхолия, понякога довеждаща до внезапни пристъпи на умопомрачение. Обратно, това е една по-висша зла сила, която го е обзела и не само го е лишила от спокойствие, но е объркала чувствата, представите, въображението и мислите му до такава степен, че понякога го е докарвала до лудост. Демонът се нарича “зъл дух идващ от Бога,” защото Бог го изпратил като наказание.” Това е болестта на Саул и тя е била толкова видима за приближените му, че даже слугите разбирали, че царят се нуждае от помощ и смело му я предлагали: “Затова нека заповяда господарят на слугите си...да потърсят човек, който знае да свири на арфа; и когато злият дух от Бога е на тебе, той ще свири с ръката си, и ще ти стане добре. И Саул каза на слугите си: Намерете ми човек, който свири добре и доведете го при мене” (1Царе 16:16-17).

Археологически открития и надписите от древността ни показват, че древните хора са вярвали, че музиката успокоява и лекува умствени заболявания, и даже препятства избухването на бунтове и вълнения. Интересно е как Бог използва това поверие, за да обезпечи липсващото звено, чрез което Давид се свързва със Саул и трона. Някой чул, че Саул е в депресивно състояние и търси човек, който да му свири лека и успокояваща музика, и той завел при царя един приятел, който познавал Давид и казал: “Знам едно момче, който може да свири.” Бог никога не напуска съзидателните пътища, за да изпълни плановите Си. “Ето видях един от синовете на вилеемеца Есей, който знае да свири и е силен и храбър военен мъж, в слово разумен, и красив човек: и Господ е с него” (1Царе 16:18).

От това правя следният важен извод: никога не подценявайте нещо от миналото си. Бог може да го вземе и да го използва по най-невероятен начин. Никога не знаете кога нещо, което се е случило преди години, ще ви отвори вратата на шанса за вашето бъдеще. Точно това се е случило с Давид. Той свирел на

арфата си по пасищата на Юдея и никога не бил срещал Саул, въпреки че е бил помазан да стане негов наследник на трона. Замислете се над това! Бог намира начин да ги събере - музиката! Скоро Давид получава съобщение, в което се казва: “Саул иска да отидеш при него.” Невероятно е как всичко съвпада. Никога няма да престана да се удивлявам как Бог преплита нишките на волята Си. “Тогава Саул проводи пратеници до Есей да рекат: Прати ми сина си Давида, който е с овцете. И тъй, Есей взе осел натоварен с хляб и мях с вино и едно яре, та ги прати на Саула със сина си Давида” (1Царе 16:19-20). Въпреки, че Самуил го бил помазал като бъдещия цар, Давид бил изпратил обратно да пасе овцете. А сега идва един пратеник от царя и казва: “Саул иска най-малкият ти син да отиде при него.” Есей изпраща Давид, като му поръчва да занесе подаръци на царя. И така, Давид уморено върви край едно магаре, натоварено с хляб, мях с вино и едно яре, носейки арфата си през рамо!

Уникалната способност на Давид

Давид не е знаел това, но му предстояло да влезе в учебния лагер за новобранци, подготвяни за трона. Така Бог планира работата Си. Може да си мислите, че някои умения, които сте научили или използвали преди години са изгубени или пък че сте си губили времето, правейки това или онова, но не вярвайте в това. Бог може да вземе онова, което изглежда да е най-незначителното от вашето минало и да ви постави точно на такова място, където да използвате точно този дар или умение. Така е станало с Давид, който никога не казал на Саул: “Хей, аз съм, който ще те наследи на трона.” Той никога не е противоречал на Саул и никога не му е завиждал или ревнувал заради царското му положение. Той никога не бил нахален, самонадеян или безцеремонен към Саул. Той е бил помазан, но оставил Бог да отваря вратите пред него. Помнете, че Давид е бил човек според Божието сърце.

Когато Давид влязъл в царското присъствие, Саул нямал представа кой е този младеж, застанал пред него с арфа на рамо. Наследникът му стоял пред него, а Саул не е знаел това. Давид също не казва нищо по този въпрос. Той е дошъл с една единствена цел - да обслужва царя по време на депресиите му. “И Давид дойде при Саула, та застана пред него; и той го обикна много и Давид му стана оръженосец” (1Царе 16:21). Защо Саул е обикнал Давид? Защото... “когато злият дух от Бога беше на Саула, Давид вземаше арфата и свиреше с ръката си; тогава Саул се освежаваше и ставаше му добре, и злият дух се оттегляше от него” (1Царе 16:23).

Не е ли красиво това? Саул лежи в леглото си или се разхожда в стаята, обхванат от пристъп на лудост, а в ъгъла седи Давид, свири на арфата и може би пее един от псалмите си. Кой знае, може би след известно време те са започвали да пеят заедно? На нас не ни е казано. Но по някакъв начин, поради присъствието на Давид, придружено от успокоителната му музика, Саул започнал да обича този младеж, защото той му носел облекчение. Поради уникалната способност на Давид, освобождаването от депресията се превръщало в реалност. Тогава царят казал: “Нека стои Давид пред мене, защото придоби моето благоволение” (1Царе 16:22). Какво твърдение. Първо младият овчар е бил извикан в царската палатка. След това спечелил сърцето на царя. А сега царят казва на бащата: “Нека синът ти да остане. Той върши добра работа.”

Резултатната работа на музиката

Музиката на Давид била резултатна и успокоявала Саул: “Давид вземаше арфата и свиреше с ръката си; тогава Саул се освежаваше” (1Царе 16:23). В друг превод на Библията се казва: “Това отпускане Саул.” Еврейската дума, преведена като “освежаване” и “отпускане” е *ravach*, което означава “да си широк”, “да си приятен на вид”, “да обезпечаваш достатъчно пространство и така да предлагаш облекчение.” Един изследовател превежда този откъс така: “Той свиреше на Саул докато Саул не започваше да диша свободно.” Бог е поставял ръката Си върху този младеж, чиято музика не само изпълвала сърцето на депресирания цар, завладян от тъмнина, а един ден щял да я изпълни с писаното Си Слово. Така Давид с примитивния си струнен инструмент влязъл смело в това мрачно място, където живеел Саул. Саул искал да опита нещо, да намери облекчение и казал: “Доведете ми някой, не ме интересува кой е той. Доведете ми го.”

По някакъв начин музиката на Давид развързвала заплетените чувства на този измъчван човек и след това успокоявала дивия звяр, живеещ в него. Саул се съживявал и Давид се оттеглял. Господ е използвал дарбата на музиката, за да постави Давид в стаята на царя. Царят не само намерил облекчение от мъките си, но даже обикнал младото овчарче, чиято музика докосвала сърцето му.

Мартин Лутер е вярвал, че Реформацията не е пълна, ако светиите на Бога не притежават две неща: Библия на собствения си език и сборник от религиозни песни, който те наричали “Пластир”. Той е вярвал, че хората се нуждаят от Библията, която да ги води към по-дълбоко разбиране на тяхната вяра и един сборник от песни, който ще им помогне да изразят с радост и удовлетворение дълбочините на вярата си.

Не мисля, че е възможно да има оригинално богослужение без наличието на тези два елемента: декларирането на учението, което задълбочава корените на библейската истина и след това изразяването на нашата вяра в мелодия, която се излива от устните и гласовете като песен. Много преди да е съществувал човека или човешкия глас на земята, е съществувала музика. Разбирате ли това? Йов ни казва: *“звездите на зората пееха заедно”* (Йов 38:7). Това или означава, че тогава звездите са имали гласове, или че ангелско войнство е имало гласове и е пеело на Бога. По-скоро мисля че второто е вярно. Мисля си, че небесните ангели са стояли около трона и са пеели възхвали на Създателя. Това трябва да е било много хармонично.

Освен това, ако правилно разбирам написаното в Откровение, когато в бъдеще се съберем около трона, нашият най-добър начин на изразяване ще бъде песента. Ние ще пеем на Бога: “Достойно е Агнето, което беше заклано.” Тъй като песни е имало още преди създаването на земята и песни ще има когато тя бъде променена, тогава е логично да се мисли, че е сега, докато сме на земята, трябва да има много пеене, нали така? Но всъщност ние никога не отправяме възхвали към Бога с песни, освен в църквата. Замислете се: колко пъти през този месец сте пели възхвали на Бога, докато сте сами? Братя, наистина пейте възхвали на Бога. Вашите гласове често се чуват при четене на Библията, но колко рядко пеем възхвали на нашия Господ?

Колко лесно е да забравим, че всичко това е част от усъвършенствването на богослужението ни към Него. Колкото по-дълго вървя с Бога, толкова повече оценявам важността на музиката в богослужението. Мисля си, че Мартин Лутер е бил прав, когато е писал тези думи: “Близка до Божието Слово, музиката заслужава най-високо признание.” Като че ли Самият Бог подкрепя това твърдение, защото книгата “Псалми” е най-дългата от всички 66 книги в Библията. В предговорът на книгата си “Съкровището на Давид,” великият Чарлз Спържън е написал: “Очарователното изучаване на Псалмите ми е дало неопценима изгода и вечно растящо удоволствие” и нарича Псалмите “несравнима книга.” Но ако сте любители на празната лирика и на леките песни които се тананикат, докато човек си работи, то вие няма да изпитате наслада от Псалмите.

Псалмите са за хора, които са решили, че музиката е изкуство, което изисква дисциплина за съсредоточено мислене и сърце, което е праведно пред Бога. Това е музика за зрели хора, а не някакво повърхностно състояние на душата. Разбира се, има няколко псалми, които са много популярни: 1, 23, 91, 100 и части от 119. Но по-голямата част от псалмите се четат само от зрели хора, които прекарват продължително време с псалмите. И наистина, аз съм наблюдавал, че онези, които израстват и узряват във възрастта, прекарват часове в четене на псалмите, когато се нуждаят от ободряване, от възстановяване, когато усещат, че чувствата им излизат от контрол. Такива хора по правило винаги се връщат към Псалмите. Не е чудно, че Г. Камбел Морган е писал: *“Книгата Псалми... е книгата, в която емоциите на човешката душа намират своя израз. Независимо какво е настроението ви, а аз вярвам, че и вашето настроение се променя като моето... аз мога да ви посоча Псалм, който ще ви помогне да го изразите. Щастлив ли сте? Аз мога да ви намеря Псалм, който ще можете да го пеете. Тъжен ли сте? Аз мога да ви покажа Псалм който ще ви успокои... Псалмите обхващат цялата гама на човешките емоции... Всички те са написани заради нас, със съзнанието и с чувството за Божието присъствие... Във всеки от псалмите, от първия до последния, независимо от конкретния тон, дали е минорен или мажорен, певецът е наясно за Божието присъствие. Това придава особен характер на книгата Псалми.”*

Моето лично време посветено на Бога изглежда, че достига най-висшата си точка в моментите, когато пея възхвали на Бога. Изпълненият с Дух християнин е човек, изпълнен с песни. Вашата мелодия се излъчва право в небесата - жива - където Божията антена е винаги възприемаща, където успокоителните думи на вашата песен са винаги високо ценени. Няма значение колко хубаво или колко жално можете да звучите. Пейте достатъчно силно, за да прогоните от ума си онези мисли, които обичайно обсебват вниманието ви. Освободете се от клетката на самонаблюдението и нежеланието. ПЕЙТЕ! ПЕЙТЕ! Вие не сте на прослушване за членове на църковния хор; вие пеете със сърцето си на Бога! Ако слушате внимателно, докато пеете, може би ще чуете небесното войнство, което радостно ви отговаря.

Глава 4

Давид и джуджето

Най-известната битка, описана в Стария Завет не е битката между две армии, а между двама мъже. Това е битката в долината Ила между Давид и Голиат. Но преди да разгледаме този страховит дуел, искам да погледнем отново към нещо, което се е случило преди битката, когато Господ казал на Самуил: *“Не*

гледай на лицето му, нито на високия му ръст, понеже съм го отхвърлил; защото не е както гледа човек, понеже човек гледа на лице, а Господ гледа на сърце” (1Царе 16:7). Буквално, Господ казва: “защото човек гледа лицето, а Бог - сърцето.” Като хора, ние сме жертва на същия проблем. Ние се впечатляваме или не се впечатляваме от някой човек, защото съдим за него по външния му вид. Ние гледаме външността и си съставяме мнения, които обикновено са погрешни. Ако Божието твърдение е някога демонстрирано, това е станало при тази битка. Голиат е притежавал всички необходими черти, които обикновено впечатляват и плашат.

Но в този случай на Давид била дадена способността да вижда така, както вижда Господ и поради това въобще не е бил впечатлен или уплашен. Защото независимо колко голям е гиганта, Бог е по-голям. Независимо колко силен е бил Голиат, Бог е всемогъщ. Имайки предвид това, нека да погледнем към бойното поле: “След това, като свикаха филистимците войските си за война, събраха се в Сокхот Юдин и разположиха стан в Ефес-дамим, между Сокхот и Азика. А Саул и Израилевите мъже се събраха, та разположиха стан в долината Ила, и се опълчиха за бой против филистимците. Филистимците стояха на хълма от едната страна, а Израел стоеше на хълма от другата страна, и долината беше помежду им” (1Царе 17:1-3).

Долината Ила не е била тясно дефиле, тя по-скоро е приличала на голям каньон. Задната ѝ част е широка около 2 км, а в предната си отворена част тя е още по-широка. На дъното на дефилето е лъкатушел един поток, от коритото на който Давид си избрал камъни за прашката си. От едната страна е имало стръмен склон, дълъг около 1 км. Срещу него е имало друг стръмен склон с дължина около 2 км. По горната част на единият склон била разположена войската на Израел, а на другия - войската на филистимците. Това е било разположението на силите. Сега да разгледаме основните действащи лица в нашата драма - на първо място Голиат, чийто ръст и външен вид са описани с големи подробности.

Голиат

“И от филипинския стан излезе юнак на име Голиат, от Гет, шест лакътя и една педя висок” (1Царе 17:4). Не разбирам добре значението на това описание, защото ние не мерим с лакти и педи. За това нека да използваме нашите мерни единици. Голиат е бил висок около 3 метра - това е наистина един огромен човек. Всеки баскетболен отбор би желал да го има в състава си. А ако можете, представите си височината, която такъв човек може да достигне с изпънати над главата ръце и вие наистина ще добиете представа какво впечатляващо същество е бил Голиат. Но не само ръста му е бил необикновен. “Той имаше меден шлем на главата си и бе облечен с люспеста броня, тежината на бронята беше пет хиляди сикли мед, и с медни ногавки на пицялите си и медно щитче между рамената си. Дръжката на копието му беше като кросно на тъкач и острието на копието му тежеше петстотин сикли желязо; и щитносецът му вървеше пред него” (1Царе 17:5-7). Той е носел ризница, която е покривала тялото му от раменете до коленете, защитавайки го от вражеското оръжие. Теглото на тази броня е била 5000 сикли (около 85 - 90 кг.). Голиат е носел меден шлем, медни предпазители на краката (ногавки) и копие, привързано през раменете му. Само желязното острие на копието му е тежало 600 сикли (около 9 - 11 кг). Освен това, в описанието се казва, че Голиат е имал оръженосец, който е вървял пред него. Той е носел щит с размери, достатъчни да прикрият изправен човек. Този щит е предпазвал тялото му от стрелите на врага.

Представете се тази впечатляваща картина. Представете си колко страшно е да се биеш с гигант с такъв ръст, предпазен от такава броня. Ясно е, че са взети всички мерки срещу всеки, който е достатъчно глупав, за да излезе да се бие с Голиат. Вижте какво е правел този воин: “И той застана та извика към Израилевите редове, като им каза: Защо излязохте да се опълчите за бой? Не съм ли аз филистимец и вие Саулови слуги? Изберете си един мъж, па нека слезе при мене. Ако може да се бие с мене и да ме убие, тогава ние ще ви бъдем слуги; но ако му надвия аз и го убия, тогава вие ще ни бъдете слуги и ще ни се подчинявате” (1Царе 17:8-9).

Това, което е предлагал Голиат е било обичайна практика за воюване по онова време в тази част на света: двубой на представители на двете страни. Голиат щял да представлява филистимската армия и предлагал израилтяните да излъчат свой представител. Който победи, неговата армия е победила. Който загуби, неговата страна е загубила. “Няма смисъл в битката да влиза цялата ви войска. Просто изпратете един представител и аз ще го победя. Аз съм шампиона, аз съм най-великият.” Голиат не е отправил това предупреждение само веднъж. Той е правил това 40 дни под ред (1Царе 17:16).

Всяка сутрин и всяка вечер той се разхождал на дъното на дерето, гордеейки се с ръста и силата си, предизвиквайки някой да излезе и да му се противопостави. Колко типично е това държание за всеки “гигант”! Това е начинът, по който гигантите ни карат да се страхуваме и да се тревожим. Те не се появяват само веднъж, те ни се явяват сутрин и вечер, ден след ден и неуморно се опитват да ни изплашат. Те ни се

явяват под формата на човек, или на напрежение, или на някаква грижа. Някакъв страх, който удря сърцето ви всяка сутрин и всяка вечер, ден след ден, крещейки в дъното на собственото ви духовно дефиле. Малко са нещата, които са толкова упорити и заплашителни, колкото са страховете и грижите ни, особено ако се опитваме да им се противопоставим със собствените си сили.

Влиза Давид, истинският “Гигант”

Междувременно, на разстояние 15 - 20 км от това място, високо в Юдейските планини, в малкото селце Витлеем юношата Давид пасе овцете на баща си. Той е твърде млад, за да се сражава в армията. Давид може би е знаел много малко за случващото се между Израел и филистимците. Той може би никога не е чувал за Голиат. Всичко, което е знаел е, че тримата му най-стари братя се сражават в армията на цар Саул. Но бащата на Давид е бил загрижен за синовете си. Есей застарявал и може би не е бил в състояние сам да измине трудния планински път до долината Ила. Поради това извикал най-младият си син и му казал: “Давид, искам да направиш нещо за мене.” *“В това време Есей каза на Давид: Вземи сега за братята си една ефа пържено жито и тия десет хляба, та ги занеси бърже на братята си в стана; а тия десет пити сирене занеси на хилядника им; и виж, здрави ли са братята ти, и вземи ми белег от тях”* (1Царе 17:17-18).

Давид не е отивал там да се бие, а да занесе някои провизии на братята си, да се увери че те са добре и да им каже, че баща им е загрижен за тях. Както за Давид, така и за Голиат, през тази сутрин слънцето изгряло по същия начин, подобно на всяка друга сутрин. Но истината е, че тази 41-ва сутрин от началото на предизвикателствата на Голиат щяла да бъде последната в живота му и този ден щял да бъде първия ден от героичния живот на Давид. *“И отиде при оградата от коли когато войската, при излизането си да се опълчи, извикваше гръмогласно за битката”* (1Царе 17:20).

Опитвам се да си представя какво трябва да е ставало в главата на Давид, когато е преминал през последното било и е видял войската, разположена пред себе си. Чудя се, дали се е спрял с отворена от удивление уста, докато е гледал сцената. Чудя се какво ли си е мислил. Трябва да е било вълнуващо и едновременно страшно за този юноша, който е прекарал години в самота по пасищата, сам с овцете, в компанията на други овчари. Тогава, когато стигнал до началото на войсковия лагер, той е видял бойците, които се отправяли към полесражението и надавали бойни викове. *“А Давид остави товара си под грижата на товаропазача, и като се завтече към войската, дойде та попита братята си за здравето им. И като се разговаряше с тях, ето юнакът, филистимецът от Гет, на име Голиат, излизаше от филистимските редове та говореше според същите думи (същите които е крещял 40 дни подред); и Давид го чу”* (1Царе 17:22-23).

Представте си картината. Давид разговаря с братята си, когато изведнъж чува този силен вик от другата страна на долината. И внезапно всички около него се втурнали, за да се скрият в палатките си. *“А всички Израилеви мъже, като видяха тоя мъж, побягнаха от него и много се уплашиха”* (1Царе 17:24). Помните ли, че Давид никога по-рано не бил виждал този гигант, нито бил чувал неговото предизвикателство. Внезапно той останал сам, защото всички около него се втурнали да се скрият! Аз така си представям картината. Момчето погледнало към бойното поле и видяло един гигант, облечен в броня, крещящ заплахи, предизвикателства и проклетия към Бога на Израел. И това накарало Давид да побеснее от яд! “Никой няма право да говори така за Бога на Израел,” казал си той. “Защо всички се крият?”

Сега си спомнете, че това е 41-вия ден, откакто израилтяните се слушали какво е говорел Голиат, но това е първия път за Давид. Не е ли интересно, че когато разсъждаваме за минали случки от живота си, ние с увереност знаем какво е трябвало да направим. Срещате се някога с Голиат, а три дни по-късно се спомняте за това и си казвате: “Човече, иска ми се да бях направил това или онова?” Това е ретроспективно мислене, когато знаем крайния резултат и обикновено това мислене е безпогрешно! Когато се връщате назад в мислите си, вие винаги знаете един по-добър начин, но по време на случката е трябвало да действувате без замисляне. Освен ако не сте Давид. Давид е имал способността да гледа към настоящето, все едно че гледа в миналото и знае крайния изход и не е впечатлен или изплашен.

Колко мъдър е този юноша. Вижте какво е направил. *“И Давид проговори на стоящите при него мъже като каза: Какво ще се направи на онзи, който поразил тоя филистимец и отмахне укора от Израеля? Защото кой е тоя необрязан филистимец, та да хвърли презрение върху войските на живия Бог? И людете му отговориха според казаните думи, като рекоха: така ще се направи на мъжа, който би го поразил”* (1Царе 17:26-27). Саул измислил един план за побеждаване на гиганта. Проблемът е, че Саул бил единственият мъж в лагера на Израел, който е бил физически способен да убие Голиат. Спомнете си, че той е бил с една глава по-висок от останалите мъже и е бил водач на войската.

Но Саул е бил страхливец, защото не е вървял с Бога. Поради това той съставил план, надявайки се

да накара някой друг да отиде да се бие с Голиат. Той обещал на онзи, който убие Голиат, че ще го дари с голямо богатство, обещал да му даде дъщеря си за жена и да освободи домът на баща му от плащане на данъци. Не съм сигурен, дали дъщеря му е била голяма награда (това ще разберем по-късно), но обещаваното богатство, родството с царя и вечното освобождаване от данъци не е било толкова лоша награда! Но даже това не било достатъчно, за да убеди някой доброволец да се бие с Голиат. Мъжете стоящи около Давид му казали за този план и за всички допълнителни изгоди за победителя. Обърнете внимание на нещо, свързано с положението на Голиат в този случай. Когато за пръв път отправил предупреждението си, Голиат *“застана, та извика към Израилевите редове, като им каза...Изберете си един мъж, па нека слезе при мене”* (1Царе 17:8).

Но вижте какво се казва в деня на пристигането на Давид: *“Видяхте ли тоя мъж, които възлиза?”* (1Царе 17:25). Нали виждате, сега вече Голиат пресича дъното на долината и се изкачва по склона, където е разположена войската на Израел. Разбирате ли, че ако търпите Голиат, той ще завладее територията ви. Той ще влезе в лагера ви. Той ще отнеме мислите ви, които нормално трябва да се насочени към Бога и ще ги насочи към себе си. Точно това е причината, поради която не можете да си позволите да търпите гигантите, а трябва да ги убивате!

Следващото нещо, което се е случило с Давид е това, което наричаме “синдрома на по-стария брат”. Това е проблем, с който понякога се срещат християните, когато трябва да устояват вярата си: те са нападани и често това става от членове на собствената им семейство. *“А като чу Елиав, най-големият му брат, как говореше на мъжете, гневът на Елиав пламна против Давида, и рече: Защо си слязъл тук? И кому си оставил онези малки овце в пустинята? Аз зная гордостта и лукавщината на сърцето ти; ти си слязъл, за да видиш битката”* (1Царе 17:28). Не забравяйте кой е Елиав. Той е синът на Есей, който пръв се е представил на Самуил и той си казал: “Това е царят!” Спомнихте ли си? Тогава Бог поставил ръката си на рамото на Самуил и казал: “Не, не е той.” Скоро след това Елиав е наблюдавал, как рога с мирото се излива върху главата на Давид. По-старият брат е видял, че за цар е избран най-малкият брат. Най-младият получава благословия, пререждайки по-стария. Обикновено по-стария брат трудно се съгласява с това. Така е и в този случай. Елиав си спомнил, че това е неговия по-малък брат Давид, който бил помазан от пророк Самуил и как го заболяло, че не той е бил избраника на Бога. Той казал на Давид: “Защо наистина си дошъл?”. С други думи, той е атакувал причината, поради която Давид е там. “Виж какво, Давиде, защо наистина си дошъл тук да се показваш?” След това той задава втори въпрос, който има за цел да унизи Давид. “Хей, Давиде, кого си оставил да пази овцете?”

Това е все едно да се завърти ножа в раната. А след това следва още по-грозното: “Аз знам твоята гордост и лукавщината на сърцето ти. Ти просто си дошъл тук заради развлечението.” Не е ли интересно колко лесно и с каква готовност виждаме собствените си грешки в живота на някой друг човек? Кой в същност е имал гордо и лукаво сърце? Елиав, най-старият брат. Той е казал: “Аз знам защо идваш. Ти идваш да гледаш битката.” Съществува възможност текста да се преведе и така: “Ти си дошъл за да те видят по време на битката.” Когато чуе такива обиди, човек запретва ръкави и използва цялата си енергия, за да може брат му да си получи заслуженото, а не да си има работа с Голиат. Но вместо да направи това, Давид просто го пренебрегнал, все едно че казал: “Аз само зададох един въпрос. Сега нека да се занимаем с най-важното нещо. Гиганта е хей там.” А след това се отдалечил. Давид е знаел с кой е трябвало да се бие и на кого да не обърне внимание.

Ние също трябва внимателно да избираме с кого да се бием. Ако не внимаваме, всичките ни битки ще са загубени, което ще се отрази на всички членове на семейството на Бога. Междувременно, истинският враг на душите ни ръмжи и обикаля около нас, печелейки победа след победа. Сцената внезапно се променя от Елиав и Давид и сега виждаме Саул и Давид. Когато Саул чул за въпросите, които задавал Давид и за коментарите, които правел, той изпратил да му го доведат. Имайте предвид, че цар Саул е човека, който не само не иска да се бие, но и не иска да си признае това. *“И Давид каза на Саула: Да не отпада сърцето на никого поради този. Слугата ти ще иде и ще се бие с тоя филистимец. Но Саул каза на Давида: Ти не можеш да идееш против тоя филистимец да се биеш с него; защото ти си дете, а той е войнствен мъж още от младостта си”* (1Царе 17:32-33).

Човекът се впечатлява от външността, тъй като не вижда сърцето. А Господ е различен. Той не съди по външността или по интелигентността. Саул не е знаел това и е казал на Давид: “Ти нямаш ръст за тази работа. Ти си просто дете. Погледни към онзи гигант.” Давид обяснява на Саул, как в миналото Господ му е доказал, че е верен, когато Давид убивал мечка или лъв. *“Господ, Който ме отърва от лапата на лъва и от лапата на мечката, Той ще ме отърве и от ръката на тоя филистимец”* (1Царе 17:37). Толкова често, когато се срещаме с нашите гиганти, ние забравяме това, което сме длъжни да помним и помним онова, което трябва да забравим. Ние помним пораженията си и забравяме за победите си. Повечето от нас могат да направят подробен списък на провалите в живота си с изумителни подробности, но трудно си

спомнят даже името на някои конкретни, забележителни победи, които Бог ни е дал в миналото. Но не е така при Давид! Това е добър изход за Саул от капана, в който е попаднал и той казва, “Върви и нека Бог да бъде с тебе.”

Не е ли забележително, как хората могат да използват духовни клишета, за да прикрият празния си живот? Те знаят всички правилни думи, които трябва да използват, всички кухо звучащи словосъчетания. Тогава Саул казал: “Почакай за малко, Давиде. Ние трябва да те подготвим за битката.” Представяте ли си! Не можете да ми кажете, че в Библията няма хумор, защото се казва следното: *“Тогава Саул облече Давида с облеклото си.”* (1Царе 17:38). Представете си, Саул име 52 ръст на височина, а Давид - 36 ръст. Саул дотърлил пред него цялото си тежко снаряжение и му казал, “Облечи го.” Дал му меч си, но той бил толкова голям, че Давид даже не можел да го повдигне. Давид нахлузил тежкият шлем и бронята му, но след това казал, “Сауле, аз не мога да се бия с това снаряжение. Аз даже не мога да вървя с тях и съм сигурен, че не съм свикнал да се бия с тях.” Поради това Давид оставил меч на Саул и съблякъл бронята му. **Това, което е полезно за един човек, не винаги е полезно в работата на някой друг човек.** (Коментар: По онова време израилтяните не са познавали технологията за обработване на желязото, която е била позната на филистимците. В мирно време израилтяните са ходели при филистимците, когато е трябвало да наточат ралата си и други инструменти. Това ги принудило да се приспособят и като оръжие да използват пращката Д.Пр.)

Ние винаги се опитваме да нахлузим въоръжението на някой друг или да дадем нашето въоръжение на някой друг - но не това е правилния начин да се бием. Господ обезпечава уникална техника за всеки човек. И така, Давид се спуска по склона в простото си облекло, въоръжен в простото си овчарско оръжие - пращката и тоягата си - готов да се бие. Тогава идва онзи критичен момент: *“И взе тоягата си в ръка, и като си избра пет гладки камъка от потока и ги тури в овчарската си торба, той се приближаваше към филистимеца с пращката в ръка”* (1Царе 17:40). Красивото нещо в тази история е това, че тя е точно описание на начинът, по който действува Господ. Той многократно увеличава силата ни, когато ние сме слаби. Не е необходимо да сме красноречиви, силни или впечатляващи.

Не е необходимо да сме красиви, брилянтни или да имаме всички отговори, за да бъдем благословени от Бога. Той цени нашата вяра. Всичко, което иска от нас, е да Му вярваме, да стоим пред Него с упование, без съмнения и противоречия и Той ще спечели битката. Бог просто чака Своя момент и иска да Му вярваме, за да може да ни подсили в битката ни с нашите гиганти. Спомняте ли си, Голиат е огромен гигант? Изглеждало, че Давид няма никакъв шанс срещу него. Но Давид не се е нуждаел от подкрепата на хората. Той е имал нужда само от Бога и от никой друг. *“И филистимецът напредваше и се приближаваше към Давида; и щитоносецът вървеше пред него. И когато филистимецът погледна наоколо и видя Давида, презре го, защото беше дете и рус и красив на лице. И филистимецът каза на Давида: „Куче ли съм аз, та идеш против мене с тояга?“ И филистимецът прокле Давида с боговете си. Филистимецът още каза на Давида: „Дойди при мене, и ще дам месата ти на въздушните птици и на земните зверове.“ А Давид каза на филистимеца: „Ти идеш против мене с меч и копие и сулица; а аз ида против тебе в името на Господа на Силите, Бога на Израилевите войски, върху които ти хвърли презрение. Днес Господ ще те предаде в ръката ми; и като те поразя ще ти отнема главата, и днес ще предам труповите на филистимското множество на въздушните птици и на земните зверове; за да познае целият свят, че има Бог в Израиля“* (1Царе 17:41-46).

Излиза Голиат, ”Джуджето”

Само си представете! Давид застава безстрашно пред това масивно създание! Страхът. Това е нашата главна битка, когато се сражаваме с гиганти. Когато те ни изплашат, езикът ни се преплита. Мислите ни се объркват. Ние забравяме какво трябва да правим. Ние се втрещяваме в предимствата на противника си, забравяме кого представляваме и коленете ни треперят. Чудя се какво ли си мисли Господ, когато малко преди това ни е обещал: “Моята сила е на разположение. На земята няма по-силен от мене. Вярвай Ми.” Но очите на Давид не са били вперени в гиганта. Той не е изпитвал страх. Какъв човек! Очите му са били вперени в Бога. С невиджана увереност в своя Бог, Давид отговорил, *“да познаят всички тук събрани, че Господ не избавя с меч и копие; защото боят е на Господа”* (1Царе 17:47).

Ето това е. Това е тайната на живота на Давид. “Боят е на Господа.” Опитвате ли се да водите собствена битка? Опитвате ли се да се сражавате по свой собствен начин? Да надхитрите врага, да покажете че сте по-умен от него? Не можете. Но Бог може. И Той ви казва: “Прави както ти казвам и аз ще те възвися. Ти го правиш по собствен начин и си обречен да пропаднеш. Битката е Моя.” В живота си Давид е спазвал един много прост принцип: нищо да не доказва, нищо да не губи. *“И Давид тури ръката си в торбата си, та взе от там камък, и като го хвърли с пращката си, удари филистимеца в челото му, така щото камъкът се заби в челото му; и той падна по лицето си на земята. Така Давид надви филистимеца с пращката и с камък, и удари филистимеца и го уби. Но нямаше меч в ръката на Давида”*

(1Царе: 49-50).

Давид е излязъл само с прашка и камък срещу гигант, чието въоръжение тежи 90 кг. Може да изглежда глупаво, но така действува Бог. След неколкократно завъртане на прашката камъкът излетял във въздуха и това е всичко. Голиат паднал като чувал с камъни. След това филистимците нямали какво да чакат. Когато видели, че шампионът им е мъртъв, те панически се разбягали. После Давид отнесъл главата на Голиат в Ерусалим. Давид трябвало да използва собствения меч на Голиат, за да отреже главата му, но забележете какво е направил с оръжието на Голиат. *“Той поставил неговите оръжия в палатката си.”* Той довял огромното копие и тежкия меч в собствената си палатка, в лагера на Израел, като един спомен за това, което Бог бил направил. Те са стояли там, подобно на безмълвни трофеи, успоредно с лъвската глава и мечешката лапа. Чудя се дали Давид не е пазил тези трофеи до края на живота си. От тази битка изплува истината за войските от двете страни на долината Ила, които са наблюдавали двубоя: Голиат е бил джуджето, а гигантът е бил Давид.

Велики уроци, които си заслужава да помним

Спечелването на победи е извънредно забележително събитие. Помнете ги! Къде съхранявате историята си? Дали бързо забравяте победите си? Разделете се с този навик! Бог не прахосва победите. Когато Господ направи нещо, което само Той може да направи, Бог ни казва: “Не забравяй това.” По времето на Стария Завет Господ е нареждал на израилтяните да правят грамади от камъни, като спомен от Неговите победи в тяхна полза. Тези “камъни за спомен” е трябвало да останат, за да ги виждат всички и да си спомнят. От тази забележителна битка могат да се извлекат 4 важни урока:

1. Срещата с гигантите е нещо, което предизвиква страх. От дистанцията на много столетия можем да погледнем отново към смелостта на Давид и към победата му. Представете си как се е чувствал Давид, когато е трябвало да застане срещу такъв страховит и арогантен гигант, даже с очите на вярата. И все пак Давид е казал: “Моят Бог е по-велик от него.”

2. Двубоят в битката е самотно упражнение. Никой друг не може да се бие вместо вас. Вашият Голиат си е ваш Голиат. Някой може да ви каже: “О, не се страхувай от това.” Но за вас това е Голиат. И никой друг не може да го победи заради вас, даже ако той е вашият пастор, родител или приятел. Това е самотна битка, един срещу друг, но тя ви дава възможност да израснете. Тъкмо на това самотно бойно поле вие се научавате да вярвате в Бога.

3. Вярата в Бога ви дава незаменима стабилност. Давид е повалил Голиат с първия камък. Прицелът му е бил точен и той не е пропуснал целта. Ние не знаем със сигурност, но по всяка вероятност Давид не е треперел, когато е влязъл в битката. Той е бил стабилен поради вярата си в Бога. Ако се опитвате да се справите с гиганта със собствените си сили, няма да успеете. Но когато прекарвате значително време на колене, забележително е колко стабилен можете да бъдете.

4. Спечелените победи трябва да се помнят. Трябва да си припомняме победите от миналото, да преминаваме покрай спомените от тези истории - това са нашите собствени победи над Голиат.

Аз не знам кой е днешният ви страховит гигант. Това може да има отношение към работата ви, към съквартиранта ви, към вашето училище. Това може да е човек, съдебно дело, безработица, нещастие, даже вашият партньор в живота. Може да е някакъв страх, който дебне зад ъгъла, изсмуква енергията ви и изсушава вярата ви. Сега Господ ви казва: “Единственото, което искам от тебе са 5 гладки камъка и прашката на вярата. За другото ще се погрижа аз. Не трябва да носиш въоръжението на някой друг човек. Просто вярвай в Мене. Аз ще те доведе до положение, когато няма да ти остане нищо, освен вярата и тогава ще постигна победа, за която славата ще бъде за Мене. А що се отнася до тебе - просто вярвай в Мене.” Може би не знаете какво лежи от другата страна на долината. Може би даже не можете да си представите как изглежда вашия гигант, но той е там и ви дебне. Даже тази неизвестност е един гигант. Но погледни към тази грижа, сравни я с Бога и си кажи с вяра: “Битката е Твоя, Боже. Това е Твоята битка. На Тебе уповавам. Давам Ти всичките си оръжия, всичките си умения и заставам пред Тебе с вяра.” Божията любов към нас е това, което укрепва силата ни. Той вижда нуждата ни да Му вярваме и любовта Му е толкова велика, че няма да ни позволи да изживеем още един ден, без да се обърнем с молитва към Него, с нашите страхове, с нашите грижи, даже с нашите обърквания, за да не остане нещо по-значително за нас от нашия Отец. Никога, никога не забравяйте: Битката е на Бога!

Глава 5

Последиците от убийството на Голиат

Кога за последен път сте благодарили на Бога, че не ви е показал какво ви носи бъдещето? Убеден съм, че едно от най-хубавите неща, които Господ прави за нас е, че не ни позволява да узнаем какво ще ни се случи утре. Само си помислете колко много са неща, за които не се безпокоите, просто защото не знаете какво ще ви се случи! Вярно е, че Бог никога не се променя, но ние се променяме. Променят се условията в които живеем. Променят се хората. Даже приятелите ни се променят. Работата ни се променя. А какво да кажем за дома ни. И там нещата се променят. Неочаквано се раждат деца. Сърцата на много родители са изтерзани, защото децата им не вървят в Божия път. Други тъгуват, защото смъртта им е отнела син или дъщеря. Здравето ни се променя. А какво да кажем за вкусът ни към живота? Само си помислете за нещата, които са се случили през последните 5 години. Не сте ли радостни, че Господ не ви каза предварително за всички тези неща преди 5 години? Не сте ли радостни, че Той не ви дава живота предварително, на кредит? Вместо това, ние живеем живота си ден след ден. Това е начинът, по който Той раздава живота. Защото Той никога не се променя и знае кое ще е добро за нас. Вие и аз не знаем. Ние се движим по инерция от един случай до следващия, опитвайки се да разберем какво представлява живота ни и често ни липсва време и мъдрост да разберем това.

Добър е Бог, че не ни показва какво ни носи утрешният ден. Това е, което прави Библията толкова актуална и поучителна. Същото е било вярно и в далечното минало, когато Словото Му е било изживявано и записвано. Колко милостив е бил Бог, разпределяйки живота на Давид ден след ден. Струва ми се, че много хора си мислят, че след като е убил гиганта, само в разстояние на няколко дни Давид е завзел трона и е станал най-младият цар в историята на Израел? В случай, че и вие мислите така, трябва да научите, че историята продължава по друг начин. Последиците от убийството на Голиат са отвели Давид в една от най-дълбоките, най-продължителните и най-тъмните долини на целият му живот. Младият мъж, който доказал, че е верен както с овцете, така и на бойното поле, паднал от върхът на популярността до най-ниската степен на отчаянието. *(Коментар: Спомнете си как се калява стоманата. А Бог иска ние да сме закалени във вярата. Д.Пр.)* Бог е бил добър да не каже на Давид какво му предстои да изживее.

След победата над Голиат

Както видяхме в предишната глава, Давид току-що направил нещо невероятно и постигнал нещо забележително. Млад човек, още не навършил 20 години, който никога не бил обличал войнишката униформа на израелската армия, който никога не бил участвувал в сражение, който никога не е знаел как се носи меч, изтичал на бойното поле, срещнал се с един гигант, висок почти 3 метра и го убил с първия изстрел на прашката си. В резултат на това Давид придобил мигновена популярност и се превърнал в национален герой. Хората започнали да му пеят хвалебствени песни. Саул изпълнил обещанието си да награди победителят на Голиат и Давид се превърнал в постоянна част от царския двор. Малцина са онези, които биха могли да устоят на изкушенията на това внезапно издигане, но Давид е устоял. Той е знаел как да живее, без да позволи на успеха да повлияе на поведението му. Рядко се среща човек, който да може да направи това, особено ако е млад и никога преди това не е бил известен.

Взаимоотношенията: четири различни вида

Към този етап от живота си, Давид разкрива четири различни типа отношения с хората:

1. отношение на подчиненост към Саул;
2. приятелски отношения с Йонатан, синът на Саул;
3. народът на Израел го е възвишавал и възхвалявал като герой;
4. противопоставяне на Саул, което е траело дълги години.

Ръката на Бога е била върху Давид. В края на краищата, Господ се готвел да го използва като най-великият цар в историята на Израел, но за да направи това, Той е трябвало да пречупи волята му, да го формира и да изгладни недостатъците в характера му, което е включвало той да бъде съкрушен. На Давид му предстояло да влезе в горнилото на болката. За щастие, той не е знаел за болката, която му предстои да изживее. Първото нещо, което се случило е, че Саул не му разрешил да се върне обратно при овцете си. *“И в същия ден Саул го взе при себе си, и не го остави да се върне вече в бащиния си дом...И Давид излизаше навсякъде гдето го пращаше Саул”* (1Царе 18:2,5). Тук е шампионът на шампионите, човекът който победи гиганта и той отива там, където го прати Саул. Той е бил верен и се е подчинявал на царя си. Той е служел, намирайки се в някакъв вид тайно заточение - един маскиран цар, без Саул да осъзнава това. И какво става? Той преуспявал! Четири пъти в същата глава се казва, че Давид е преуспявал или е демонстрирал много разумно поведение. Какъв човек! Той просто е правел това, което Бог му е позволявал да прави. Той се е подчинил пред властта и Бог го е възвишил над съвременниците му.

Междувременно, в сянката на Давид, пред царя е стоял един друг млад мъж, Йонатан, синът на цар

Саул. Изглежда тези двама мъже не са се срещали до този момент, но незабавно животът им се преплита. *“И като престана Давид да говори със Саула, душата на Йонатана се свърза с душата на Давида и Йонатан го обикна както собствената си душа. Тогаво Йонатан направи завет с Давида, защото го обичаше като собствената си душа”* (1Царе 18:1,3).

Бог е знаел, че Давид има нужда от интимен приятел, с който да върви през долината, която му предстои да премине. В живота си човек има само няколко интимни приятели. Често ние имаме само един, понякога двама, но обикновено те не са повече от трима в целия ни живот. В интимният приятел има нещо, което кара душите ни да се привличат. Това е, което наричат сроден дух. Интимното приятелство има четири характеристики и ние ги откриваме в тази история.

Първо, един интимен приятел е готов да се жертва за вас. Не е необходимо да молите един приятел за услуга, какъвто е случаят с Йонатан. *“Още Йонатан съблече мантията, която беше на него, та я даде на Давида, и дрехите си, и собствения си меч, лъка и пояса си”* (1Царе 18:4). Той е искал да даде на Давид нещо, което лично му принадлежи. Така правят приятелите. Те никога не са скъперници и лесно се разделят с онова, което им принадлежи. По-късно Йонатан казал на Давид: *“Каквото поиска душата ти, аз ще го сторя за тебе”* (1Царе 20:4). Това са думи на истински приятел. Много трудно можеш да измамиш един интимен приятел, защото той просто не си прави сметки, когато има работа с тебе и не помни кой на кого какво дължи. Интимният приятел трябва да ви помага когато и от каквото се нуждаете. В тези отношения липсва егоизъм.

Второ, интимният приятел вярно ви защитава от атаките на други хора. Той не е конюнктурен приятел, приятел само за добри времена. Той няма да говори срещу вас във ваше отсъствие. Казва се: *“И Йонатан говори добре за Давида на баща си Саула”* (1Царе 19:4). Това е много забележително, защото Саул е бил не само цар и баща на Йонатан, но по това време вече се е превърнал във враг на Давид. Но въпреки това, Йонатан застанал пред баща си и казал: *“Татко, ти грешиш по отношение на Давид.”* В същност, той не само е защитил приятеля си, но е обвинил баща си за отношението му към Давид. *“Йонатан говори...на баща си Саула: Да не съгреши царят против слугата ти, против Давида, понеже не ти е съгрешил, и делата му са били много полезни за тебе; защото изложи живота си на опасност та уби филистимеца, и Господ извърши голямо избавление за целия Израел. Ти видя и се зарадва; защо, прочее искаш да съгрешиш против невинна кръв, като убиеш Давида без причина”* (1Царе 19:4-5). Какъв приятел е бил Йонатан! В него не е имало горчивина, завист и ревност. В края на краищата, Йонатан, синът на Саул би трябвало да бъде наследник на баща си на трона. Той може би е искал да получава похвалите на хората, но ето появява се този младеж от хълмовете на Витлеем и получава всички почести. Въпреки това Йонатан защитава приятеля си от собствения си баща, който е готов да убие Давид. Това е, което наричаме основа на теологията. Това означава да се придържаме към вярата си. Той го е защитавал, защото Давид е бил негов приятел.

Трето, интимните приятели си предоставят пълна свобода да бъдат такива, каквито са. Когато имате интимен приятел, когато душата ви е сродна с неговата, не е необходимо да му обяснявате защо сте направили онова, което сте направили. Вие просто го правите. *“Давид стана от едно място към юг и като падна с лицето си на земята, поклони се три пъти; и целуваха се един друг и плакаха и двамата, а Давид твърде много”* (1Царе 20:41). Когато сърцето ти е сразено, ти можеш да го оставиш да кърви пред подобен приятел и той ще те разбере. Той няма да ти се противопостави в твоето нещастие или да ти прочете три стиха на Библията и след това да ти каже да се стегнеш. Когато вашият интимен приятел тъгува, оставете го да тъгува. Ако приятелят ви плаче, оставете го да плаче. Ако интимният ви приятел се нуждае от слушател - слушайте го. Пред интимният приятел не е необходимо да се преструвате, вие можете да се покажете такъв, какъвто сте, независимо от това как изглеждате.

Четвърто, интимният приятел е постоянен източник на окуражение. *“И тъй Давид, като видя, че Саул бе излязъл да иска живота му, остана в пустинята Зиф, вътре в дъбравата. Тогаво Йонатан, Сауловият син, стана та отиде при Давида в дъбравата та укрепи ръката му в Бога”* (1Царе 23:15-16). Замислете се над това. Един човек преследва Давид за да го убие и неговото име е Саул, бащата на Йонатан. Давид е бил в пустинята и във всеки момент, иззад всеки храст, скала или хълм са могли да се спотайват Саул и хората му, дебнейки да го убият. Смъртоносната ярост на Саул е застрашавала живота на Давид. И какво прави синът на този преследвач? Той окуражава приятеля си. Да! Такъв приятел да имаш! Той се е срещнал с Давид, когато Давид е бил дълбоко отчаян, уплашен, обсаден, лутащ се в пустинята и го е окуражил. *“Аз разбирам как се чувстваш. Ти имаш всичкото основание за това. Ще дойдат и по-добри дни, но сега аз съм тук с тебе, независимо от последиците.”* Някой е казал: *“Самотата е най-отчайващата дума.”* Даже Исус се е заобиколил с приятели.

Мисля си, че е срамно някои хора да се опитват да окалят тази красива история с твърдението, че приятелството между Давид и Йонатан представлява библейската основа на хомосексуализма. Вярно е, че

това е било дълбоко приятелство, което е надживяло и победило обстоятелствата, в които са попадали двамата мъже. Това е било цялостно, основано на почитта към Бога приятелство, което Бог е използвал в живота и на двамата и даже в живота на следващите поколения от техните семейства.

С развитието на интригата ние стигаме да третото взаимоотношение в живота на Давид: Той е бил величан и възхваляван от хората на Израел. *“И Давид излизаше навсякъде, гдето го пращаше Саул и обхождаше се разумно; и Саул го постави над военни мъже; и това беше угодно пред очите на всичките люде, а още и пред очите на Сауловите служители”* (1Царе 18:5). Давид никога не бил служил в армията, нито пък е бил военачалник преди това. Но той командувал войските толкова добре, че даже царските служители били впечатлени. Независимо от своята младост и неопитност, Давид е знаел как да се отнася с всеки човек. Служителите го харесвали. Войските вървели след него. И даже Саул, когато не бил в лапите на своя зъл дух, го уважавал. *“А като идеха по случай завръщането на Давида от поражението на филистимците, жените излизаха от всичките Израилеви градове та пееха и играеха хоро, в посрещането на царя Саула, с тъпанчета, с радост и с кимвали. И жените, като играеха, пееха отменно и думаха: Саул порази хилядите си, а Давид десетките си хиляди”* (1Царе 18:6-7). Те са пеели и са танцували по улиците, посрещайки с добре дошъл и отдавайки почести на този млад мъж, който защитил името на техния Бог. Ако има едно единствено изречение, което най-добре описва Давид в този период от живота му, то това е следното: *“И Давид се обхождаше разумно във всичките си пътища; и Господ беше с него”* (1Царе 18:14). Както вече казах по-рано, на четири места в тази глава се казва, че той се “обхождал разумно”. Това ме заинтересова и аз потърсих еврейската дума *sakal*, от която произлиза “разумно обхождане.” Открих две незначителни неща за тази дума.

Първото: В Пр. 10:19 се казва: *“В много говорене грехът е неизбежен; но който въздържа устните си е разумен (sakal).”* Човек, който е разумен, (който се обхожда разумно), знае как да мълчи. Той може да пази тайна, когато някой му каже: “Не казвай на никой за това.” Между другото, това е друга характерна черта на добрият приятел. На добрият приятел може да се вярва, когато с него се споделят интимни неща от личния ви живот, защото той ще мълчи. Нещо повече, когато отвори устата си, той говори благоразумно. Това е отличителна черта на разумния (sakal) човек. Такъв човек е бил Давид.

Второ, в Пр. 21:11 се казва: *“Когато се накаже присмивателя, простият става по-мъдър; и когато се поучава мъдрия (sakal), той придобива знание.”* Мъдрия и разумен човек може да бъде обучаван. Такъв човек е бил Давид. Той е бил разумен, защото е мълчал и е запазвал способността си да бъде обучаван. Независимо от скоростта на издигането ни в йерархията или от нивото на екзалтацията, която предизвикваме в другите хора, ние никога не трябва да губим способността и желанието си да бъдем обучавани. Никога няма да достигнем онова ниво, при което няма да даваме основания за критика и когато няма да се нуждаем от помощта на другите хора. Често казано, има моменти в живота ни, когато можем да научим най-добрите си уроци от враговете си.

Това ни отвежда до четвъртото отношение в живота на Давид по това време, което е отношение на противопоставяне на Саул. Спомнете си, че Давид не е направил нищо, за да заслужава такова отношение от страна на Саул. Той е бил разумен човек. Неговите мотиви били правилни, действията му били правилни, но на пътя му се изправила ревността на Саул. *“А Саул се разсърди много, и тия думи му бяха оскърбителни (възхвалите на жените, които са пеели и танцували при посрещането на Давид), и каза: на Давида отдадох десетки хиляди; а на мене дадох хиляди; и какво му липсва още освен царството? И от същия ден и нататък Саул гледаше на Давид с лошо око”* (1Царе 18:8-9).

Отначало в ст. 8 се казва, че: “Саул се разсърди много.” Еврейската дума *Charah* - “ядосан” е много изразителна и означава “да изгарям отвътре”. Ние можем да кажем, че Саул бавно е изгарял. А думата “оскърбителни” на еврейски се изразява с една дума, която означава “вътрешно разбъркване”. Стомахът на Саул се е обръщал и тъй като е изгарял бавно, все едно че стомахът му се е стягал. Тогава, когато страхът и загрижеността се засилили, Саул се превърнал в шизофреник. “Какво повече може да има, освен царството?” Той загубил самоконтрол: “Хей, аз имам проблем. Имам работа с един убиец на гиганта, който ще се превърне в убиец на царя. Какво трябва да направя?” Саул започнал да се страхува от собствената си сянка.

Това е Саул. Само след няколко минути той “гледаше на Давид с лошо око.” Когато въображението се подклажда от ревността, подозрението взема връх... и в този момент се случват опасни неща. Давид не бил направил нищо, за да заслужава такова отношение! Той е служил на Бога, уби е Голиат, подчинявал се е на своя цар и се е държал разумно. В същност, ст.15 казва: *“Затова Саул, като гледаше, че Давид се обхожда твърде разумно, страхуваше се от него.”* Защо? Защото Саул е разбрал, че Бог е бил на страната на Давид и е осъзнал, че самият той никога не е имал такъв вид сила. Това е било повече, отколкото е можел да понесе.

Библията е толкова практична, нали? Ревността е смъртоносен грях и подозрението на Саул го

оковало в неговата килия. Тъй като действувал в тесния радиус на страха, безпокойството и шизофренията, главната цел на Саул се изместила. Вместо да води Израел към по-големи и по-добри неща, той се ограничил до това да направи живота на Давид нещастен. И както ще видим в следващите няколко глави, лудостта на Саул станала причина той да загуби общия си поглед към нещата и отговорността си за цялата държава, докато Давид, който е жертва на неговата ревност, живее като беглец в продължение на години. Колко милостив е бил Господ, че не е разкрил пред Давид плана си за тези трагични години! С това ние ги оставяме за сега, за да извлечем поне три полезни поуки за себе си в наши дни.

Поуки за нашия сегашен живот

Незнанието на онова, което ни очаква в бъдеще ни принуждава да живеем ден за ден. Това е обобщението и същността на живота с вяра. Така както Исус ни е учил: *“Доста е на деня злото, което му се намери”* (Мат. 6:34).

Наличието на интимен приятел ни помага да посрещнем всичко, което се изпречи на пътя ни. Ако нямате приятел, молете се на Бога да ви даде - някой, с който можете да се свържете и който ще ви бъде източник на окуражение и подкрепа.

Да бъдеш позитивен и разумен е най-добрата реакция към врага. Когато видите, че срещу вас идва враг, не запретвай духовните си ръкави, решавайки коя хватка да му приложите. Помнете как Давид се е отнасял към Саул. Давид просто продължавал да преуспява - просто продължавал да се държи разумно. А когато температурата се покачила, той напуснал сцената. Той е отказал да отвърне на удара или да се опита да търси реванш.

Следователно, ако в отношенията ви с някой ревнив човек има напрежение, независимо дали това е съквартирант, началник, приятел, или даже съпруг или съпруга, помнете примера на Давид. Животът за Христос е най-вълнуващото приключение на света. Но е труден. Честърфийлд казва: “Християнският идеал не е бил изпробван и да е установено, че има големи изисквания; някои го сметат за труден и затова го остават неизпробван.” Много по-лесно е да отговориш на удара с удар, да измислиш начин как да си отмъстиш, как да се реваншираш, защото това задоволява плътската ти природа. Много по-лесно да задържиш, вместо да дадеш, защото това става по естествен начин. Много по-лесно е да си подозрителен и когато врагът не е внимателен - да нанесеш своя удар. Но не това е Божият път и не това е най-добрият начин.

Може да се направи следното заключение: вървенето в победа е осъзнаването на разликата между онова което е приятно на нас и онова, което е приятно на Бога. Подобно на Давид, ние трябва да се държим здраво, да правим това, което е добро, без за се уморяваме. Яснота и простота, това е което се харесва на Бога. И в края на краищата, това е причината да бъдем оставени тук на земята, нали?

Глава 6

Премахната е всяка подпорка

В миналата глава видяхме колко ядосан и подозрителен станал цар Саул, когато чул хората да възхваляват Давид в песните си и когато видял, че младия герой преуспява. Саул не можел повече да се сдържа. Писателят Уелс дава следната характеристика на един от героите си: “Той не приличаше много на човек, той по-скоро беше гражданска война.” Мисля си, че това е перфектно описание на Саул. Той се е превърнал в жива гражданска война, нещастен, обладан от зъл дух, умствено болен и неустойчив, подозрителен, яростен, ревнуващ човек. В резултат на това, той се нахвърлил срещу най-верният си служител - Давид. *“И на следния ден зъл дух от Бога нападна Саула и той лудееше сред къщата си; и Давид свиреше с ръката си, както всеки ден, а Саул държеше копие то си с ръка. И Саул хвърли копие то, като каза: Ще закова Давида дори до стената”* (1Царе 18:10-11).

Спрете и си представете тази сцена. Представете си нарастващото напрежение. Ако сте имали щастие, вие може би никога не сте били заплашвани, че някой ще ви убие, да не говорим да сте стояли срещу човек, който хвърля копие срещу вас с намерение да ви убие. А тук виждаме Давид, правейки всичко, на което е способен, за да успокои тъмните духове, които са обладали царя, когато внезапно едно остро копие полита право към главата му. Внезапно той вижда реалността: “Човече, този е психопат! Той е луд човек.” Но в същото време следващия стих казва: *“И Саул се страхуваше от Давида”* (1Царе 18:12). Не е ли любопитно това? Същите хора, които се опитват да ни навредят, често се страхуват от нас. Точно такъв е случаят със Саул и Давид. *“И Давид се обхождаше разумно във всичките си пътища; и Господ беше с него. Затова Саул, като гледаше, че Давид се обхождаше*

твърде разумно, страхуваше се от него” (1Царе 18:14-15).

Моля ви да си спомните, че Давид не е направил нищо лошо. Той е бил образец на покорство, на подчиненост и на липса на двойствено поведение. Той е постъпвал праведно, но сега всичко се обръща срещу него. Една по една Господ започнал да премахва всички подпорки на Давид. Това сигурно е било ужасно изживяване за младия мъж, особено като се има предвид, че не е направил нищо, което да заслужава такова отношение. *“И пак избухна война; и Давид излезе та се би с филистимците, и порази ги с голямо клане, и те бягаха пред него”* (1Царе 19:8). Очевидно, сега Давид е офицер от армията на Саул, може би е командвал батальон или бригада. В ролята си на военачалник, той излязъл, сражавал се с филистимците и ги победил. *“А злият дух от Господа дойде върху Саула като седеше в къщата си с копието си в ръка; а Давид свиреше с ръката си. И Саул поиска да закове Давида с копието до стената; но той се отклони от Сауловото присъствие; и Саул удари копието в стената, а Давид побягна, та се избави през оная нощ”* (1Царе 19:9-10).

Премахването на пет значителни подпорки

Нека да сме наясно, това е вторият път, при който Саул напада Давид с копието си. Забележете думите: *“Давид побягна та се избави,”* защото ще ги чувате многократно през този период от живота му. Това се превръща в стил, в средство за спасение.

Първото нещо, което загубва Давид, е подпорката на доброто обществено положение. Той станал воин, дал доказателства за верността си, даже се държал като герой, а сега се превърнал в цел на копието на Саул. Той никога вече нямало да се сражава в армията на Саул.

Втората подпорка, която била отнета от живота на Давид, била жена му. Ние все още не сме говорили за нея, така че нека да се върнем обратно за малко в хронологията на живота му. Спомняте ли си, че Саул беше обещал, че ще даде дъщеря си за жена на онзи, който победи Голиат? Но мотивите на Саул не били почтени. *“А Сауловата дъщеря Михала обичаше Давида; и като известиха това на Саула, стана му угодно. И рече Саул: Ще му я дам, за да му бъде примка, и за да се дигне върху него ръката на филистимците”* (1Царе 18:20-21). Саул коварно използвал дъщеря си като залог, като поискал Давид да плати зестра за нея, като убие сто филистимци, но може би тайно се е надявал, че при това той може да бъде убит. Давид успял да изпълни изискването на Саул без да бъде убит, което накарало Саул още повече да се страхува от него и още повече да иска да го убие. След като избягал от Саул, Давид отишъл в къщи при жена си. *“Тогавя Саул изпрати човеци в дома на Давида, за да го дебнат и да го убият на сутринта; а Михала, жената на Давида му извести, казвайки: Ако не избавиши живота си тая нощ, утре ще бъдеш убит. И Михала спусна Давида през прозореца; и той отиде, побегна и се избави”* (1Царе 19:11-12). Давид е беглец, опитващ се да се отърве от Саул и Михала измамила баща си, за да може Давид да избяга. Каквото повикали, такова се обадило. Сега бащата се среща с дъщеря си и казва: “Защо се получи така? Защо ме излъга и позволи на врага ми да избяга?” Тогавя тя излъгала: *“Той ми рече: Пусни ме, защо да те убия”* (1Царе 19:17)? Накратко, жената на Давид преднамерено се е отделила от него. Никога вече между тях нямало да има хармония. А нейната лъжа не помогнала на Давид, тя само задълбочила и подхранила яростта на Саул срещу него. По такъв начин Господ премахнал още една подкрепа в живота на Давид. Сега Давид бяга през хълмовете, опитвайки се да намери сигурно място, за да се скрие, като отива при Самуил, човекът го бил помазал с миро и го избрал за наследник на Саул.

“Така Давид побягна и се отърва; и дойде при Самуил в Рама та му извести всичко, що му беше сторил Саул. Тогавя той и Самуил отидоха, та седнаха в Навиот” (1Царе 19:18). При археологически разкопки в Навиот преди известно време археолозите открили останки от къщи, които са били строени плътно една до друга, стена до стена, пълзейки по хълма, като покривът на долната къща се явявал основа на горната - нещо наподобяващо на лабиринт. Не е чудно, че Самуил е казал: “Нека да идем в Навиот. Това е такова място, където те не могат да те открият.” И така Давид и Самуил отишли заедно там, но едва били пристигнали, когато някой е докладвал на Саул, че Давид е в Навиот. Поради това, още веднъж Давид трябва да бяга. Той напуснал Навиот и Рама, и отишъл при Йонатан (1Царе 19:18-20:1). По този начин той загубил и Самуил като своя подкрепа.

Едно след друго Давид губел всичко, което го подкрепяло, всичко на което можел да се опре: положението си в царския двор и във войската, жена си, а сега и Самуил. Бавно се подкопавала емоционалната му стабилност. Някога той бил тих, спокоен и уверен млад воин, а сега започнал да усеща напрежение. Ние виждаме ясно това в първоначалната му реакция, когато се срещнал със следващия човек, с най-близкият си приятел Йонатан. Давид плакал пред Йонатан: “Защо баща ти се опитва да ме убие? Какво лошо съм направил? Какъв грях съм извършил? Защо прави това, Йонатане?” “Това, не може да стане”, казал Йонатан. “Ти няма да умреш. Баща ми не прави нищо,

голямо или малко, без да ми каже за това. Следователно, защо би скрил нещо такова от мене? Това просто не може да бъде!” *“Обаче Давид се закле и рече: Баща ти знае добре, че аз съм придобил твоето благоволение, затова си казва: да не знае това Йонатан, за да не се наскърби; но заклевам се в живота на Господа и в живота на душата ти, само една крачка има между мене и смъртта”* (1Царе 20:3).

Какво твърдение! Смъртта го дебнела. Живели ли сте някога така? На един косъм разстояние от смъртта? Някои ветерани от войната могат да споделят изживяванията си. В бившата ми църква имаше един мъж, който беше изпитал това в Италия по време на Втората Световна Война. Косата му беше побеляла буквално за една нощ по време на едно ужасно сражение. Запитайте се, дали Давид не е започнал да побелява още на младини? Разбира се, истината е, че Саул е мразел Давид и е искал да го убие. По време на този изпълнен с горчивина разговор, Давид и Йонатан стигат до момента на истината и до онова, което трябва да се направи. *“И Йонатан каза на Давида: Иди си с мир, както се заклехме ние двамата в Господното име, като казахме: Господ да бъде свидетел между мене и тебе, и между моето потомство и твоето потомство до века! И Давид стана та си отиде; а Йонатан влезе в града”* (1Царе 20:42). След като се договорили как Йонатан да сигнализира на Давид, ако животът му наистина е в опасност, двамата се разделили. Разказът в 1Царе 20 е наистина много драматичен. Вместо да се опитвам да ви го преразказвам, предлагам ви да оставите сега настрана тази книга и да го прочетете направо от Библията. Йонатан тръгнал в една, а Давид - в друга посока. Господ му отнел положението, жената и Самуил. Сега губел и Йонатан.

Тогава дошъл последният удар, Давид загубил самоуважението си. Това била последната му опора. В същност, той е на дъното на падението в личния си живот. *“Така в оня ден Давид стана, та побягна от Саула и отиде при гетския цар Анхус”* (1Царе 21:10). Гет? Може ли наистина да отиде в Гет? Та това е било мястото, където е живеел Голиат, шампионът на филистимците. Гет е бил главната квартира, ръководният център на филистимците.

Можете ли да си представите, Давид е отишъл в Гет, най-неподходящото за него място и искал да се срещне с царя! Дали е бил в добро умствено състояние? Няма никакво съмнение, че това е така. Човекът, който е убил шампионът на филистимците влиза съзнателно в главната квартира на враговете си. Както можете да очаквате, Давид бил незабавно разпознат от филистимците. *“А слугите на Анхуса му казаха: Тоя Давид не е ли цар на земята? Не е ли той, за когото пееха отменно в хороигранията, като казваха: „Саул порази хилядите си, а Давид десетките си хиляди””* (1Царе 21:11)? Но това е Давид, какво прави той тук? Давид не е бил глупав. Но вижте какво още е направил. Четете много внимателно и си представете тази сцена. *“И Давид като пазеше тия думи в сърцето си, много се уплаши от гетския цар Анхус. Затова измени поведението си пред тях, като се престори на луд в ръцете им, и драскаше по вратите на портата и оставяше лигите си да текат по брадата му”* (1Царе 21:12-13). О, човече! Това е Давид! Това е нашия шампион! Слюнки текат от устата му, той драска по вратата и изглежда като луд човек, докато слюнките текат по брадата му. Давид наистина е бил на дъното на падението. Ще ви кажа, че когато всичките ви подпорки бъдат премахнати, нещата започват да се разпадат. Тъй като разпадането продължава, вие започвате да се чувствате различно. Тогава вие започвате да замените здравите си мисли със странни идеи. И тогава започвате да губите истинска представа за нещата. Тогава вие сте на дъното. И отново, нека никога да не казваме, че в Библията няма хумор. Точно по средата на цялата тази трагедия, Господ ни представя следната комична ситуация: *“Тогава Анхус каза на слугите си: Ето, виждате, че тоя човек е луд; тогава защо го доведохте при мене? Малко ли са моите луди, та сте довели тогово да прави лудории пред мене? Ще влезе ли той в дома ми”* (1Царе 21:14-15). Давид не е могъл да намери сигурно убежище даже в лагера на враговете си.

Даже те го изгонили! Давид е имал положение и го загубил. Имал е жена, но загубил и нея. Имал е мъдър съветник, но загубил и него. Имал е приятел, но загубил и него. Имал самоуважение и достойнство, но загубил и тези неща. Подобно на Йов, получаваните от него удари са били с такава страшна сила, че след всеки от тях сигурно с часове е имал световъртеж. Между нас и Давид се простират 3000 години, но този човек и изживяното от него са актуални и в наши дни. Едно от тези неща е познатият навик да се осланяме на други хора и на други неща, вместо да уповаваме на Бога. Докато сме деца, ние се осланяме на родителите си. В училището се осланяме на учителите, на връстниците си и даже на самото образование. Когато се насочим към някой идеал или цел, ние се осланяме на надеждата си за бъдещето. Когато станем възрастни хора, ние се осланяме на нашата професия, на нашата работа, на съпруга или съпругата си или на финансовата си обезпеченост. Ние можем да се осланяме на някой по-стар приятел, който е нещо като възрастен родител за нас. Всички те се превръщат в подпорки в живота ни. Ето три от тях.

Три предупреждения към всички, които предпочитат подпорките

Подкрепата се превръща в заместител на Бога. Втор.33:27 казва: *“Вечният Бог е твое прибежище и подпорка ти са вечните мишици.”* Само Господ трябва да бъде нашата сила, ние трябва да се осланяме само на вечните ръце на Бога. Ис.41:10 казва: *“Не бой се, защото Аз съм с тебе, не се ужасявай, защото Аз съм твой Бог. Ще те укрепя, да, ще ти помогна. Да, ще те подпра с праведната Си десница.”* Господ казва, Аз ще те подкрепям. Но ако се подпираш на някой друг, ти не можеш да се подпираш на Мене. При условие, че се подпираш на нещо друго, ти не можеш да се осланяш на Мене. Те са в Мои заместители и няма да бъдат подкрепяни от ръката Ми.

Подпорките задържат погледа ни в хоризонталната равнина. Когато уповавате на някой друг човек или на друго нещо, вашият поглед е насочен встрани, а не нагоре. Вие постоянно поглеждате към този човек или се надявате на това нещо, на тази прекрасна, безопасна банкова сметка, която е в портмонето ви. Човешките подпорки парализират вървенето ни във вярата.

Подпорките предлагат само временно облекчение. Не ви ли звучи това като реклама за лекарства против главоболие? Но всъщност ние тъкмо това правим. Ние търсим някакво лекарство, което ще ни успокои или облекчи или ще приглуши болките ни. Всяка година хората поглъщат милиарди таблетки и капсули, за да намерят спокойствие и да издържат на вихрите на живота.

Аз не съм против вземането на лекарства или получаването на помощ, когато е необходимо. Искам да кажа, че когато ни стане навик да се осланяме на нещо друго освен на Бога, тогава проблемът се усилва. Господ не дава временно облекчение, Той предлага постоянно решение.

Освен Библията, има няколко книги, които открих, че са много полезни. Една от тях е “Търсенето на Бога” от Тозер. Според мене най-хубавата глава от тази книга е озаглавена “Благословията да не притежаваш нищо,” което с други думи може да се каже така: “Благословията да загубиш всичките си подпорки”. В нея се казва: “Преди да създаде човека и да го изпрати да живее на земята, Бог първо е направил подготовка, създавайки един свят от полезни и приятни неща, за негова поддръжка и наслаждение. В Битие при описанието на създаването им, те са наречени просто “неща”. Те са създадени, за да бъдат използвани от човека, но още със създаването си те са били предназначени да бъдат външни на човека и да са му подчинени. В дълбочината на човешкото сърце е имало светиня, където никой, освен Бог не е бил достоен да влезе. Вътре в човека е бил Бог, а извън него - хилядите дарове, с които Бог го е надарил. Но грехът поставил началото на усложнения и направил даровете на Бога да се превърнат в потенциален източник за унищожаване на душата на човека. Нещастията ни започват тогава, когато Бог бъде прогонен от светинята в сърцето ни и на Негова място там се настанят “нещата” и те завладеят нашето сърце. По естествен път при това положение хората нямат мир в сърцето си, защото Бог вече не е техният цар, а в моралния сумрак упорити и агресивни узурпатори се бият помежду си за първото място на трона. Това не е проста метафора, а точен анализ на действителните ни духовни затруднения. В човешкото сърце има здрав корен на падналия живот, чиято природа е да притежава, винаги да притежава. Това покрива “нещата” с дълбока и свирепа страст.

Местоименията “мой” и “мое” изглеждат доста невинни, когато са напечатани, но тяхната постоянна и всеобща употреба е показателна. По-добре от хиляди томове религиозна литература, те изразяват истинската природа на стария човек от времето на Адам. Те са гласен симптом на нашето скрито заболяване. Корените на сърцата ни са в “нещата” и ние не се осмеляваме за ги изтръгнем от там, докато умрем. Нещата стават необходими за нас, нещо, което не е било предвидено по първоначалният план на Бога. Сега даровете на Бога заемат Неговото място и целият порядък на природата е объркан поради тази нелепа и абсурдна подмяна. Няма съмнение, че тази склонност да притежаваме неща е един от най-вредните навици в живота ни. Тъй като е естествен, той рядко се възприема като нещо зло, каквото в същност е, но резултатите от него са трагични.

Няма са се отървем безболезнено от древното проклятие; упоритият стар скъперник в нас няма да се легне и да умре послушно по наша заповед. Той трябва да бъде изтръгнат от сърцето ни, подобно на растение от почвата; той трябва да бъде изваден с болки и кръв, подобно на зъб от челюстта ни. Той трябва да бъде прогонен от душата ни с яростта, с която Христос прогони сарафите от храма. Ние трябва да бъдем стоманено неподатливи пред неговите молитви за милост и да го разпознаваме, когато се проявява като самосъжаление, един от най-достоините за порицание грехове на човешкото сърце. Някои от вас, които четат тези страници, сте в процес, при който се отнема всяка подпорка в живота ви. Това предизвиква голяма болка и несигурност, защото подкрепата, на която сте разчитали ви е отнета. За някои това може да представлява раздяла с любим човек. Мъжът или жената, които сте чувствали, че са Божият избор за вас, сега са ви напуснали и

това дълбоко ви наранява. Някои от вас са изживели или изживяват разпадане на брака си. Нещото, което най-малко на света сте очаквали да се случи, се е случило. За някои това може да е смъртта на една мечта. Всичко, за което сте се надявали и което сте планирали, се е превърнало в дим. Сега имате избор. Можете да се огледате, за да намерите нещо друго или някой друг, на когото да се опрете или можете да се опрете на Бога, и ЕДИНСТВЕНО на Бога.

Молитвата, която Тозер използва, за да завърши тази глава е подходяща и за нашият случай: *“Отче, искам да Те познавам, но плашливото ми сърце се страхува да се откаже от играчките си. Не мога да се разделя с тях без сърцето ми да кърви и не се опитвам да крия от Тебе ужасът от това разделяне. Идвам разтреперан, но идвам. Моля те, изтръгни от сърцето ми всички тези неща, към които съм се стремил толкова дълго и които са се превърнали в част от мене самия, така че Ти Самият да можеш да влезеш в мен без съперник. Тогава направи славно подножието на краката Си. Тогава сърцето ми няма да има нужда слънцето да свети в него и там няма да има нощ. В името на Исус. Амин.”* Това е, което човек може да каже, когато жена му се прибере в къщи и каже: “Скъпи, получих заключението на лекаря и има голяма вероятност да е злокачествен рак.” Това е, което един родител може да приложи, когато чуе думите: “Това е левкемия” или “Това е множествена склероза” или “Това е енцефалит”. Това е, което можете да почувствате, когато получите съобщение от началника си: “Ние повече не се нуждаем от услугите ви.” Или когато съпругът или съпругата каже: “Повече не искам да живея с тебе.”

Два урока за “уповаването”

Уповаването само по себе си не е погрешно, ако цялостно и без уговорки уповавате на Бога. В същност, тъй като сте човешко същество, вие сте длъжни да уповавате; вие не можете да вървите сам по пътя на вярата. Тъкмо заради това имате Христос. Вие сте създадени, за да уповавате на някого. Вие сте получили една вътрешна светиня в сърцето си и никой не може да обитава в нея така, както Господ може да обитава. Няма нищо лошо в уповаването, ако уповавате на Господа.

Да бъдете лишени от всички заместители на Бога е най-болезненото изживяване на земята. Няма нищо по-болезнено от това да бъдеш отделен от играчките на сърцето си. Поради това освободете се от тях, преди Той да ви ги отнеме. Не си правете идол от съпруга или съпругата си или от децата си. Не си правете идол от положението си. Не си правете идол от някакъв имот. Пуснете Бог да влезе в съкровищницата на сърцето ви и уповавайте единствено на Него. Давид е трябвало да научи този най-важен принцип. Може би вие също трябва да се научите на него. Това е било изключително трудно за него и вие трябва да очаквате, че и при вас няма да е по-леко.

Глава 7

Само за живеещите в пещери

Давид е бил на дъното. В вихъра на пропадането той е загубил положението си, жена си, дома си, съветника си, най-близкия си приятел и най-накрая - достойнството и самоуважението си. Когато това се случило, слюнката течела по брадата му и той драшел по вратата на врага си като луд човек. Разбирайки, че филистимците са го разпознали, той се престорил на умопобъркан и така се измъкнал от град Гет. *“Тогава Давид излезе от там, та избяга в пещерата Одолам...”* (1Царе 22:1).

Пещерата: как се случи това?

До тук това е най-ниската точка от падението на Давид и ако искате да разберете как е станало това падение, просто прочетете песента, която е композирал за това - Псалм 142. Той е бил в опасност; бил е гладен; не е имал с кого да говори; не е имал обещание за нещо, на което да се надява; не е имал надежда, че някога нещо ще се промени към по-добро за него. Не е чудно, че е написал тази песен, пълна с ужасна скръб: *“С гласа си викам към Господа; с гласа си към Господа се моля. Изливам пред Него оплакването си, скръбта си изявявам пред Него. Когато духът ми изнемогваше в мене, тогава Ти знаеше пътя ми. Примка скриха от мене на пътя, по който ходех. Погледни надясно ми и виж, че никой не иска да знае за мене; Избавление няма вече за мене; никой не се грижи за живота ми. Към Тебе, Господи, извиках. Рекох: Ти си мое прибежище, дял мой в земята на живите. Внимавай на вика ми, защото съм много унижен; избави ме от гонителите ми, защото са по-силни от мене. Изведи из тъмница душата ми, за да се слави името Ти; праведните ще се съберат около мене, защото ще постъпиш щедро към мене”* (Пс. 142). Така се е чувствал Давид като обитател на пещерата. “Не знам да има някой на земята, който да е загрижен за

душата ми. Аз паднах много ниско. Избави ме, Господи.” Можете ли да почувствате самотата на това изолирано място? Можете ли да усетите отчаянието на Давид? Дълбочината, до която е потънал живота му? Нищо не му останало. Нищо. Но въпреки това, намирайки се в такова отчаяно положение, Давид не изгубил Бога от погледа си. Той е плачел пред Господа и Го е молил за помощ.

Предизвикателството

Давид е бил отведен в едно място, където Бог може да започне да го формира и използва. Когато всевластният Бог ни докара до дъното на падението, това се прави за да се промени посоката на живота ни, а не за да му се сложи край. Човешкото разбиране за състоянието на нещата казва: “А, ти загуби това, ти загуби онова. Ти причини това, ти причини онова. Ти провали това, ти провали онова. Това е краят на живота ти!” Но Бог казва: “Не. Не. Ти си в пещерата. Но това не означава, че пиесата е свършила и завесата е паднала. Това означава, че е време да промениш живота си.” Тъкмо това е направил Господ с Давид. Давид не е разгласявал и не се е оплаквал публично от сполетелите го нещастия. Той не е казвал това на никой, с изключение на Бога. Той е бил самотен в пещерата. И вижте какво прави Бог. Вижте кои са дошли да живеят при Давид: *“И братята му и целият му бащин дом, когато чуха, слезоха там при него”* (1Царе 22:1). Спомняте ли си, че доскоро семейството на Давид не му е обръщало никакво внимание? Но сега той е на дъното и е пречупен, без подпорки и духът му е премазан. И ще повярвате ли кои идват при него? Същите тези братя и баща му, заедно с останалите му роднини. Понякога, когато сте в пещерата, вие не искате други хора около себе си. Понякога вие просто не можете да понасяте други хора около себе си. Вие мразите да си признаете това публично; всъщност обикновено не признавате това. Но това е истината. Понякога просто искате да бъдете сам. Имам усещането, че в този момент от живота си, обитателят на пещерата Давид не е искал никой около себе си. Защото ако сам той е считал, че е човек без стойност, той не е считал, че представлява ценност за някой друг човек. Давид не е искал семейството си, но то е дошло. Той не искал да вижда роднините си, но Бог ги довел при него. Те пропъзтели право в неговата пещера. Но вижте! Те не били сами. *“И всички, които бяха в утеснение и всички длъжници, и всички огорчени се събраха при него, и той им стана началник; и така, с него имаше около 400 мъже”* (1Царе 22:2). Каква група! Там отишли “всички, които бяха в утеснение.” Еврейската дума zuk, означава не само “в утеснение”, но и “под напрежение, в стрес.” Следователно, тук са дошли стотици хора, които са били под напрежение. „Всички длъжници” са отишли там. Тук еврейската дума xashah означава “дълга пари на много хора, имам много кредитори.” Това са хора, които не са могли да плащат сметките си. Там са отишли “всички огорчени”. Еврейската дума maag nephesh означава “да имаш огорчена душа, да си отнасят несправедливо с тебе.” Какво означава всичко това? По това време страната е пшккала под управлението на Саул. Той е налагал прекомерно високи данъци, той се е отнасял с хората несправедливо. Той е бил луд човек, намиращ се в постоянна депресия и хората са страдали от последиците. Пещерата на Давид се изпълнила с недоволни хора. Можете ли да си представите? Достатъчно лошо е да седиш сам в пещерата и да се чувстваш като червей. Но да си в компанията на повече от 400 гърчещи се червеи, можете ли да си представите каква бъркотия е това? Но това е работа на Бога. Той променя посоката на живота на Давид, който се чувства непотребен на никого. Той счита, че с него са се отнесли несправедливо, чувства се погрешно разбран. Но преди да мигне, дошли братята му, както и останалите му роднини. А след тях около него се събрали 400 мъже и го признали за техен началник. Пещерата вече не била самотно убежище за Давид. Ако можете да повярвате това, вонящата, мрачна пещера се превърнала в място за обучение на онези, които поставили началото на армията на Давид. Това е истина - тази разнородна тълпа щяла да се превърне в храбри воители, а по-късно някои от тях ще станат първите му помощници, с чиято помощ ще управлява царството си. Той променил живота им и ги е възпитал на ред, дисциплина, възпитал в тях характер и чувство за подчинение. Давид е бил на дъното на падението, а когато нямало повече накъде да пропада, той повдигнал нагоре очите си. А когато погледнал нагоре, той видял Бог да стои там и да му довежда тези тълпи непознати, малко по малко, докато най-накрая те доказали, че са най-достойните мъже на Израел. Каква повратна точка в живота на Давид е бил момента, когато той е взел съдбоносното решение да не избяга отново. Той приема създадената ситуация и я използва по най-добрият начин. Ако това е пещера, нека бъде пещера. Ако хората около него се нуждаят от водач, той ще им бъде водач. Кой някога би предположил, че следващия цар на Израел е обучавал воините си в една сумрачна пещера, където никой не може да ги види и никой не се интересува от тях? Колко необикновено от страна на Бога и въпреки това, колко грижливо е планирал това! Давид се превърнал в подобие на Робин Худ. Неговата Шеруудска гора е била суровата Юдейска пустиня, с нейните планини, пещери и дълбоки дерета. Тук той командва група скитници, защото Бог е поискал той да стане цар на скитниците.

Ние разгледахме Псалм 142. Сега нека разгледаме други два псалма, написани от Давид - Псалм 57 и Псалм 34. Не знам кой от тях е написан по-рано, но като гледам живота му, струва ми се, че първо е

написан 142, когато е бил на дъното на падението си, след това е написан Псалм 57, когато Давид е бил на колене и най-накрая е написан Псалм 34, когато той е стъпил на краката си. Забележете, че Псалм 57 носи заглавието “Песен на Давида, когато побягна от Сауловото лице в пещерата”. “Смили се за мене, о Боже, смили се за мене, защото при Тебе прибягна душата ми; Да! под сянката на Твоите крила ще прибягна, докато преминат тия бедствия. Ще викам към всевишния Бог, към Бога, Който действа за мене. Ще прати от небесата и ще ме избави” (ст. 1-3). В този момент Давид е коленичил. Той още е долу, но вече гледа нагоре. Той вече не се вглежда в себе си. Тогава казва: “Душата ми е сред лъвовете; лежа между пламнали човеци, между човешки чада, чиито зъби са копия и стрели и чийто език е остър меч” (ст.4). Това звучи, като че ли е било писано, когато скитниците са започнали да се тълпят в пещерата. Те представляват неблагоприятна, вулгарна, безсмислена смес от хора, толкова завладени от собствените си проблеми и нужди, че не обръщали внимание на никой друг. Тогава Давид казва на Бога: “Възнеси се, Боже над небесата...Непоколебимо е сърцето ми, Боже, непоколебимо е сърцето ми; Ще пея, а още ще славословя...Възнеси се, Боже над небесата; Славата Ти нека бъде по цялата земя” (ст. 5,7,11). Виждате ли къде гледа сега Давид? Накъде са насочени очите му? “О Боже, възнеси се.” В Псалм 142 той казва: “Аз съм в пещерата, аз съм паднал до дъното, няма кой да ме подпре нито отляво, нито отдясно.” А тук в Псалм 57 той казва: “А сега бъди милостив към мене, Боже. Аз съм разпънат. Аз съм поставен над предела на възможностите си. Помогни ми.” Това е декларация на зависимостта му от Бога. А сега вижте Псалм 34, който вярвам, че е третия псалм, писан в пещерата. Каква промяна има в Давид! Той казва: “Ще благославям Господа на всяко време; Похвала към Него ще бъде винаги в устата ми” (ст.1). По-късно научаваме, че хората на Давид са станали много сърчни с боравенето с меч, както и в стрелбата с лък. Очевидно, те са се упражнявали. Те се научили как да действуват заедно в битката. Те се научили на дисциплина и подчинение на началниците си. Те може да са били скитници, но са на път да се превърнат в обучени ловци и храбри воители. Виждайки как хората му маршируват в крак и изкусно си служат с меча, копието и лъка, Давид им казал: “Величайте Господа с мене, и заедно нека възвеличаем името Му” (ст.3). Той насочва очите им към Бога. “Потърсих Господа; и Той ме послуша, и от всичките ми страхове ме избави” (ст.4). На подтиснатите от хората си Давид казал: “Вкусете и вижте, че Господ е благ; Блажен оня човек, който уповава на Него!” (ст.8) На онези, които са потънали в дългове, той казва: “Бойте се от Господа, вие Негови светици; Защото за боящите се от Него няма оскъдност” (ст.9). На недоволните е казал: “Лъвчетата търпят нужда и глад; но ония, които търсят Господа, няма да бъдат в оскъдност за никое добро” (ст.10). И накрая, той дава урок на цялата група: “Много са неволите на праведния; но Господ го избавя от всички тях” (ст.19).

Промяната: защо се случва?

Защо е станала такава голяма промяна в живота и поведението на Давид?

Първо, защото Давид е изпитал достатъчно силна болка, за да признае нуждата си. Когато страдате, вие искате да споделите това с някой и преди всичко с Бога. Давид е страдал достатъчно, за да признае нуждата си. Преди години четох разказа на един човек, който се опитал да накара една група от 40 мъже и жени от църквата да си говорят помежду си по един нормален начин. Много от тях посещавали църквата с години, без да знаят нещо повече един за друг. Опитвайки се да ги научи как да се опознаят и сблизят, този човек предложил всеки да разкаже за себе си. За негово огромно разочарование, всеки човек разказвал само положителни спомени и преживявания. Накрая една млада жена започнала да споделя чувствата си на несигурност, страх и отчаяние. Завършвайки разказа си, тя казала, че се стреми да достигне нивото на другите членове на църквата. Човекът разказвал: “Ние седяхме там, зашеметени от реалността, която все повече ни привличаше към тази слаба, изцяло беззащитна млада жена. Всъщност ние бяхме тези, които се нуждаехме от това, което имаше тя: способността да бъдеш открит, честен, да споделяш личния си опит по един нараним начин. Когато огледах останалите членове на групата, аз разбрах, че по някакъв начин, поради своята религиозна неопитност, честната жена беше нарушила мълчанието си, беше победила гордостта си и беше реагирала по толкова искрен начин, че за нас стана безопасно да започнем да се превръщаме в едно цяло в Исус Христос.” Давид е страдал достатъчно, за да признае нуждата си.

Второ, той е бил достатъчно честен, за да плаче за помощ. Ние живеем в обстановка на такова лицемерие от толкова дълго време, че едва ли знаем как да плачем за помощ. Но Бог награждава такава ранимост и зависимост. Той го е правил тогава, прави го и сега.

Трето, той се е смирил достатъчно, за да се учи от Бога. Колко трагично е, че ние можем да живеем в поредица от пещери и никога да не се научим от Бога. Но не и Давид! Обичам абсолютната му покорност. Нека не се борим срещу пещерата, а да превърнем в тренировъчен лагер за бъдещето! Когато разглеждам този период от живота на Давид, не мога да не си спомня за Исус и за неговото идване от славата на

небесата, за да приеме тялото на недоволни и грешни хора като нас. Някои от нас живеят в емоционална пещера, където е тъмно и мрачно, влажно и пълно с разочарование. Може би най-трудно от всичко е, че не можем да кажем истината на никой друг, защото това е толкова отчайващо, толкова самотно. Изморен съм от философията, че християнския живот представлява просто сребристо-бели облаци, реещи се един след друг в небето. Но това не е вярно! Понякога в християнския живот има една дълбока, тъмна пещера. Помнете, че обръщането на душата е моментно чудо, а изграждането на един светец е задача за цял живот. Господ никога няма да ни изостави, даже когато сме в такава пещера. Той не е свършил работата си, независимо от това, че вие се намирате в най-отчаяното положение, в което някога сте попадали. Понякога живота ни изглежда като сух, неплоден вятър, носещ се над една самотна пустиня. Друг път се чувстваме по начин, който е характерен за децата. Просмуквайки през порите ни, нещо зашеметява духът ни и замъглява пътя ни. А какво да кажем за отчаянието, което лишава живота ни от радост и ни кара да се чувстваме наранени и изложени на опасност? Аз не знам всички причини, поради които това е така. Даже не знам повечето от причините. Но знам една от причините: ние няма къде да се скрием. Замислете се за това. В такива дни е трудно да се намери скривалище, но когато сме изморени и блъскани от бурята, всички ние се нуждаем от тихо пристанище. Имам един стар приятел, който стана християнин няколко години след като напусна флота. Нека да ви призная, когато научих, че е повярвал в Бога, аз бях много приятно изненадан. По-точната дума е - аз бях шокиран! Той беше един от тези хора, които никога не бихте си представили, че се интересуват от духовни неща. Той псуваше и проклинаше с цяло гърло, пиеше без мярка, биеше се и преследваше жените. Той обичаше оръжията и мразеше църковните служби. Но да се обърне към Бога? И един ден ние се срещнахме. Тъй като разговорът засегна неговото спасение, той се намръщи, погледна ме втренчено в очите, постави ръка на рамото ми и призна: "Приятелю, единственото нещо, което ми липсва сега е онова старо приятелство, което съществуваше между всички приятели, с които се срещах в кръчмата. Ние седяхме там, смеяхме се, разказвахме си истории и пиехме по няколко бири. А когато ни падаше пердето на очите... беше велико!" След малка пауза той продължи: "Аз просто не съм намерил нещо, което да замести това велико време, на което се наслаждавахме някога. Но там не срещнах никой, пред който бих могъл да призная грешките в живота си, а той да ме прегърне и да ми каже, че все още съм добре." Разбирате ли, стомахът ми се сви, когато чух това. Не защото бях шокиран, а защото наистина трябваше да се съглася. Човекът се е нуждаел от убежище, от някой който да го изслуша. Този случай ми напомни за нещо, което бях чел преди няколко години: "Кварталното барче е възможно най-добрия фалшификат, с който може да се замени последователството на Христос. То е една имитация, раздаваща спиртни напитки вместо милост, това е убежище от реалния свят, но в барчето няма ограничения, там всичко е позволено, всеки е приет и има приятелство. Там никой от нищо не се изненадва, там всичко е демократично. Можете да кажете тайните си на хората и те обикновено не ги казват на другите и даже не желаят да говорят за това. Барчето процъфтява не защото болшинството хора са алкохолици, а защото Бог е поставил в сърцето на човека желанието да знае и да бъде познат, за обича и да бъде обичан и толкова много хора търсят този фалшив заместител на цената на няколко бири. С цялото си сърце вярвам, че Христос иска църквата Му да бъде... приятелство, където хората могат да дойдат и да кажат: "Аз загивам! Аз съм победен! Аз съм виждал такава църква!" Сега нека да бъда болезнено конкретен с вас. Накъде се обръщате, когато паднете на дъното в живота си? Или когато се сблъскате с нещо, което е притесняващо или даже скандално? Току-що сте открили, че синът ви е хомосексуалист. Къде отивате? Или съпругът или съпругата ви говори да се разделите или да се разведете. Или дъщеря ви е избягала от дома ви за четвърти път и този път се страхувате, че е бременна. Какво правите, ако загубите работата си и вие сте виновни за това? Или ако претърпите финансов банкрут? Къде отивате, ако баща ви е алкохолик? Или когато установите, че съпругата ви си има любовник? Към кого се обръщате, когато не успеете да издържите приеман изпит или не ви харесат по време на интервю за приемане на работа? Към кого се обръщате, когато попаднете в затвора заради някакво нарушение на закона?

Вие имате нужда от убежище, от някой да ви изслуша, от някой който да ви разбере. Вие имате нужда от пещера, за да се скриете в нея. Но към кого се обръщате, когато няма никой, с когото можете да споделите проблемите си? От къде намирате окуражение? Давид е бил точно в такава положение, той се е обърнал към живия Бог и намерил в Него място да си почине и да се възстанови. Поставен в ъгъла, подложен на насилие, борещ се с отчаянието и липсата на изход, той е написал следните думи в дневника на молитвите си: "*На Тебе, Господи, уповавам*" (Пс.31:1). Физически изнеможил и с наранен дух, Давид изплаква нуждата си от "убежище". Еврейската дума има смисълът на "защитено място, безопасно място, сигурно място". Давид казва на Бога, че Той, Господ Йехова е станал неговото убежище. В Него разтревоженият човек е намерил окуражение.

А сега последният и най-важен въпрос: Защо се нуждаем от убежище? Докато чета Псалм 31, аз намирам поне три отговора на този въпрос.

Първо, ние се нуждаем от убежище, защото сме в беда и мъката се натрупва в нас. Познато ви е това усещане, нали? Очите ви почервяват от плач, тежка мъка ви притиска надолу. Потиснатостта, тази змия на отчаянието, пропълзва тихо през задната врата на душата ви. В такъв момент ние се нуждаем от убежище.

Второ, ние се нуждаем от убежище, защото сме грешни и чувството за вина ни обвинява. Вие знаете колко много болка се крие в тези думи, какви притеснения. Вие си казвате: “Това е моя грешка.” Колко тежко е да си кажеш: “Трябва да се сърдя на себе си.” Изтощавани и преследвани от самоналаганото наказание, ние отчаяно търсим място, където да се скрием. Но може би най-опустошителният удар получаваме от другите хора.

Трето, ние се нуждаем от убежище, защото сме заобиколени от враждебност и неразбирането ни наскърбява. Измъчвани от сплетните и клюките на другите, ние се чувстваме като ранена и кървяща мишка в лапите на гладна котка. Мисълта за това, което хората говорят е непоносима за нас. Докато се борим за оцеляване на границата на отчаянието, клюките ни нанасят окончателния удар.

Отчаяните хора не се нуждаят от критика. Те вече са достатъчно наранени. Те не се нуждаят от още вина или добавяне на още една беда. Те се нуждаят от окуражаване. С една дума, те се нуждаят от убежище, от място където да се скрият и да се излекуват. От някой, който има желание, който е загрижен, който е лесно достижим. От някой, който знае да пази тайна, от боен другар. Не можете ли да намерите такава личност? Защо не споделите убежището на Давид? Онзи, който Давид нарича: “моя Сила...моята Скала...моята Гора...моята Крепост...моята Висока Кула.”

Сега ние Го познаваме под друго име: Исус. Той е достъпен...даже за обитатели на пещери, за самотни хора, които имат нужда от някой, който да се грижи за тях.

Глава 8

Най-неуловимото изкушение в живота

Въпреки високопоставеното си положение, Саул е имал слаб характер. Той е бил толкова слаб, че не е можел понесе, че някой, който е много по-млад и по-неопитен от него, да е считан за по-смел и по-известен. По тази причина Давид станел беглец в Юдейската пустиня и посветил част от живота си на обучението на една банда противници на режима, чиито брой достигнал до 600 човека. Междувременно Саул се старае да открие Давид и да го убие. *“А Давид живееше в пустинята в недостъпни места, и седна в хълмистата част на пустинята Зиф. И Саул го търсеше всеки ден; но Бог не го предаде в ръката му”* (1Царе 23:14). Господ подготвял Давид за една нова роля на трона на Израел, но Давид не е знаел това. Всичко, което е знаел през тези години - не месеци, а години - е че цар Саул дебне ежедневно по стъпките му, изчаква да му се отдаде удобен случай, за да го унищожи. Но Давид не е трябвало да се страхува само от Саул, а и от цялата израелска армия, чиято основна задача е била да убие Давид. *“Затова Саул свика всичките люде на война, да слязат в Кеила, за да обсадят Давида и мъжете му”* (1Царе 23:8). Тогава, малко преди момента, когато изглеждало, че Саул и армията му са обградили Давид и хората му, Саул получи съобщение, че филистимците са нахлули в Израел. Поради това Саул изоставил преследването и се върнал, за да отблъсне нападението на филистимците. Още един път злите планове на Саул се провалили. *“След това Давид излезе от там и седна в недостъпните места на Ен-гади”* (1Царе 24:1). Ен-гади означава “кози скок”, което е нагледно описание на мястото, където сега се скрил Давид. Аз съм ходил в Ен-гади. Това място не се е променило много от времето на Давид и представлява един оазис в пустинята, където има пресноводни извори, водопади, буйна растителност и безброй пещери във варовиковите скали, разположени високо над Мъртво море. Ен-гади е било перфектно скривалище. То осигурявало защита и вода, както и естествена наблюдателница, от където Давид можел да оглежда цялата околност и да се предпазва срещу приближаването на врага.

Уникална ситуация

След като прогонил филистимците, Саул се върнал и му било казано, *“Ето, Давид е в пустинята Ел-гади. И тогава Саул взе три хиляди мъже избрани, измежду целия Израел, та отиде да търси Давида и мъжете му по скалите на дивите кози. И дойде при кошарите на овцете край пътя, гдето имаше пещера; там Саул влезе по нуждата си, а Давид и мъжете му*

седяха по-навътре в пещерата. И мъжете на Давида му рекоха: „Ето денят, за който Господ ти каза: “Ето аз ще предам неприятеля ти в ръката ти, и ще му стория както ти се вижда за добро”” (1Царе 24:1-4). Библията е реална книга и тази уникална история е живо потвърждение за това. По време на преследването Саул е трябвало да удовлетвори естествената си нужда. По тази причина той се усамотил в пещерата - но не просто в коя да е пещера. Той попаднал право в пещерата, където се криел Давид с воините си. Виждате ли колко незащитим е човека! Много лошо е царят да бъде наблюдаван в такъв момент, но да бъде в непосредствена близост с враговете си. Какво ще кажете, а!

Ако някога искате да изпитате страстите на човека, попитайте го, какво би направил, ако има възможност да нарани врага си. Ако не е последовател на Христос, той ще ви каже че при всяко положение ще удари врагът си. Тъкмо това са казвали хората на Давид: “Хей, това е твоят шанс. Това е Божият начин да ти се даде шанс да заемеш положението, което ти е обещано.”

Неуловимото изкушение

Аз наричам моменти като този “Предизвикани от Бога”. Когато наистина искаме да подкрепим нашата идея, ние казваме: “Господ ме накара да направя това.” (Господ е обвиняван за всевъзможни неща, с които Той няма нищо общо.) Хората на Давид му казвали: “Давид, Бог го доведе право при тебе. Ето ти меч.” Но какво прави Давид? Той “стана, та отрязва скришно полата на Сауловата мантия” (1Царе 24:4). Не можете ли да го видите? (Вие се усмихвате). Саул е клекнал там, задълбочен в заниманието си и гледа навън от пещерата, а Давид се промъква зад него и - кръц - съвършено незабелязано отрязва парче от мантията на царя! Но вместо по-късно да злорадства или да се хвали с това, което е направил, Давид започнал да се безпокои. Казва се: “съвестта му започнала да го мъчи”. Мнозина могат да се запитат, защо? Той е можел да убие Саул, но не го е направил. Всичко, което е направил, е да отреже част от мантията на царя. Защо е направил това? Кой се интересува от някакво парче плат? Кой ще забележи такава постъпка? Разбирате ли, това е начина, по който разсъждаваме, когато сме подложени на изкушение. “Кой се интересува, ако откраднеш нещо от фирмата; тя е толкова богата. Човече, те са спечелили 800 000 долара миналата година. Те няма да забележат липсата на тези пощенски марки или на някакви канцеларски материали.” Имам приятел, който започна честно да върви след Бога и той казва: “Когато стигнах до положението, при което не можех да открадна даже един кламер, аз разбрах, че Господ наистина е влязъл дълбоко в живота ми.” Това, което принадлежи на фирмата, не е твоя собственост. Няма такова нещо като малка стъпка по пътя на изкушението или по пътеката на отмъщението и възмездието. Даже малката стъпка в това направление е погрешна. Давид е отрязал парче от царската мантия и сега започнал да усеща чувство на справедлива вина. Разбирате ли, когато наистина искате да вървите с Бога, вие искате да бъдете в съответствие с Неговите изисквания във всяка подробност. Вие започвате да се безпокоите за малките неща. Съвестта ви започва да ви тревожи, когато отвърнете на някое злобно подмятане, даже ако това е само едно кратко осъдително изречение. Вие искате да постъпвате правилно. Вие не можете повече да си позволявате да сте безгрижни и безотговорни за постъпките си. Когато започнем да се успокояваме, че това което правим няма значение, че не е съществено и важно, това означава, че сме започнали да се плъзгаме към дъното на живота си. Давид си казал: “Това не беше правилно. Аз не мога да постъпвам по такъв начин.” Това го разтревожило. “И рече на мъжете си: Да ми не даде Господ да сторя това на господаря си, Господния помазаник, да дигна ръка против него; защото е Господният помазаник” (1Царе 24:6). Преди години, когато служех във флота, нас ни учеха така: “Когато козирувате, вие не отдавате чест на човека, а на неговия чин. Ако той е майор, даже ако е негодник, вие отдавате чест на неговия чин - той е майор.” Това, което казва Давид в този случай е следното: “Саул е царят! Той е помазаният цар. Няма значение колко несправедлив е към мене, аз нямам никакво право да постъпвам така с него.” Следователно, второто нещо, което Давид е направил е да обяви правилния принцип. Дали Саул е постъпвал неправилно? Разбира се! Има ли право Давид да го съди? Не. Това е работа на Бога. И Давид е разбрал това. Той е разбрал, че даже чрез тази насмешка той действа под влияние на плътта. “Това не е правилно,” казал той, “Има правилен принцип, който наруших.” “С тия думи Давид спря мъжете си, и не ги остави да се подигнат против Саула. А Саул стана от пещерата и отиде по пътя си” (1Царе 24:7). Аз обичам този стих. Тук виждаме един човек, който постъпва правилно и води цяла група мъже след себе си. Той ги е убедил с думите си. Буквалният смисъл на направеното от него, колкото и странно да изглежда това, е че те са били “разкъсани на части”. Той ги е разкъсал на части с думите си. Същата дума се използва в Исая 53:5: “Той беше наранен поради нашите престъпления.” Това

означава “наранен, разкъсан, раздран.” Спомняйте си за това, когато понякога се колебаете. Може би в работата си. Може би за начина, по който правите бизнеса си. Може би за начина, по който се учите или за начина си на живот. Вие правите някакъв компромис и някакъв пирует на ръба на закона, търсейки лична изгода и скоро започвате да слабеете. И тогава Бог казва: “Не ти е работа да правиш това. Върни се обратно там, където ти е мястото.” “Добре, какво ще си помислят другите?” Вие не знаете кой можете да убедите, ако вървите с Бога? Малко неща са по-заразителни от богосъобразния стил на живот.

Хората, с които живеете ежедневно имат нужда от такова предизвикателство. Не вискателност. Не четенето на проповеди. Те имат нужда от пример на чист живот. Просто честно да се прави добро, по дълбоко убеждение, нелицемерно, поради вродено подчинение пред Бога. Давид е успял да убеди хората си, защото е бил абсолютно убеден в Бога. Той се е борил с вината си, придържал се е към правилния принцип и е бил твърдо убеден, че Бога ще има грижата да въздаде справедливост. “*На Мене принадлежи отмъщението. Аз ще сторя въздаяние, казва Господ*” (Втор. 32:35). И Давид е вярвал в това. По-късно синът на Давид ще напише в Притчи: “*Когато са удобни на Господа пътищата на човека, той примирява него с неприятелите му*” (Пр. 16:7). Това се казва обещание! Думата “лесно” не се среща в този стих, но истината е, че изпълнението на това изискване не е лесно. Вие си казвате: “Аз ще започна да живея за Бога, още от днес.” Но аз ще ви кажа: “Добре, отлично, гответе се за битка, защото сте заобиколен от хора, които не искат.” Даже в религиозните колежи, даже в семинариите ще бъдете заобиколени от хора, които са подвластни на плътта. “*Когато са удобни на Господа пътищата на човека, той примирява него с неприятелите му*”. Общата равносметка от тази история трябва да се разглежда в светлината на този принцип. Вижте какво е направил Давид: “*После стана Давид та излезе из пещерата и извика подир Саула, казвайки: Господарю мой, царю! И когато Саул погледна отдире си, Давид се наведе с лице до земята, та се поклони*” (1Царе 24:8). Саул свършва работата си в пещерата и излиза навън. Тогава Давид излиза от пещерата, държейки в ръката си парче от царската мантия и не само извиква към царя, но и се покланя пред него.

Един необикновен разговор

“*И Давид каза на Саула: Защо слушаш думите на човеците, които казват: Ето, Давид иска злато ти*” (1Царе 24:9). Какъв момент! Какво прави Давид? Това е много, много важно. Срещу Давид е извършена несправедливост и когато ви е причинено зло, необходимо е да кажете истината. Вие сте отговорен да кажете истината на врага, независимо от това кой е той. Вие не можете да промените врага си, но бъдете сигурни, че той разбира кои факти са верни. Ние имаме склонност да казваме: “О, не се занимавай с това нещо. Ще мине.” Но Давид не е постъпил така. Той е казал: “Цар Саул, ти се вслушваш в лъжливи съвети. Хората ти говорят лъжи за мене. Защо ги слушаш?” След това той казал: “*Ето, днес очите ти виждат как Господ те предаде в ръката ми тоя ден в пещерата: и едни рекоха да те убия; но аз те пожалих, защото рекох: Не ща да дигна ръка против господаря си, защото е Господният помазаник. Виж още, отче мой, виж и полата на мантията ти е в ръката ми; и от това, че отрязах полата на мантията ти, но не те убих, познай и виж, че няма ни злоба, ни престъпление в ръката ми, и че не съм съгрешил против тебе, при все че ти ме преследваш, за да отнемеш живота ми.. Господ нека съди между мене и тебе, и Господ нека ми въздаде за тебе; обаче моята ръка не ще се дигне против тебе*” (1Царе 24:10-12). Давид не се е хвалел с праведността си пред Саул. Той е бил цялостна личност, без противоречия. Той казал: “Саул, аз можех да те убия, но не го направих. Ето доказателството. Когато беше беззащитен, аз не те ударих. Оставам на Бога да съди между мен и тебе.” А сега вижте какво отговаря Саул: “*И като изговори Давид тия думи на Саула, рече Саул: Това твоя глас ли е, чадо мое Давиде? И Саул плака с висок глас. И рече на Давида: Ти си по-праведен от мене, защото ти ми въздаде добро, а аз ти въздадох зло. И ти показа днес, че си ми сторил добро, защото, когато Господ бе ме предал в ръцете ти, ти не ме уби. Понеже кой, като намери неприятеля си, би го оставил да си отиде по пътя невредим? Господ, прочее, да ти въздаде добро за това, което ти ми направи днес*” (1Царе 24:16-19). Не е ли това жив пример на притчата: “*Когато са удобни на Господа пътищата на човека, той примирява него с неприятелите му*”.

А сега да се върнем към нашата реалност. Това е добър пример за поука. Иска ми се да можех да ви обещавам, че когато постъпвате правилно, вашият противник винаги ще види грешката си, ще се разкае и ще промени мнението си за вас, но не мога да ви обещавам това. Вие сте длъжни да кажете истината на човека, но е невъзможно да го накарате да промени мнението си. Той може да умре, вярвайки в лъжата. Но дълбоко в сърцето си вие ще знаете, че сте направили всичко, което е

зависело от вас и съвестта ви ще бъде чиста. Саул си признал: “Давид, ти си по-добър човек от мене. Сега всичко ми е ясно.” *“И сега, ето, познавам, че наистина ти ще станеш цар, и че Израилевото царство ще се утвърди в твоята ръка. Сега, прочее, закълни ми се в Господа, че няма да изтребии потомството ми след мене, и че няма да погребеш името ми от бащиния ми дом. И Давид се закле на Саула. Тогава Саул си отиде у дома си, а Давид и мъжете му се изкачиха на твърдото място”* (1Царе 24:20-22). Години по-късно, както предстои да разберем, Давид ще спази това обещание. За сега, обаче, Давид не се връща със Саул. Той е бил достатъчно мъдър и заедно с хората си се връща обратно в укреплението. Той е познавал добре Саул и е бил прав. Скоро след това Саул още веднъж се обърнал срещу Давид.

Практически поуки

Всичко казано дотук ни довежда до три важни принципа, с които трябва да съобразяваме живота си, когато сме под влияние на най-неуловимите изкушения и когато с нас се отнасят несправедливо.

Тъй като човека е развратен, трябва да очакваме, че с нас ще се отнасят несправедливо. Същата природа, която е живяла в сърцето на Саул, живее в сърцето на всеки човек, включително и във вашето. Саул не е изключение. Когато живеем в плът, ние сме грешни подобно на Саул. Ако сте човек, който се отнася несправедливо към другите хора, осъзнайте, че това е грях.

Тъй като несправедливото отношение е неизбежно, очаквайте във вас да се появи желание за отмъщение. Аз не казвам да отвърждаме на лошото с лошо. Аз казвам да не се изненадвате, когато усетите, че във вас се надигат желание за отмъщение, защото трябва да сте сигурни, че то ще дойде. Това е природата на звяра. Справянето с несправедливото отношение не става по естествен път, без усилия от наша страна. Тъкмо това е причината, поради която учението на Исус по този въпрос да е толкова революционно: “Отнасяй се към другите така, както очакваш и те да се отнасят към тебе.” Тук не се казва “както те се отнасят към тебе,” а “както очакваш и те да се отнасят към тебе.” Рядкост са хората, които няма да си отмъстят или поне не биха поискали да направят това.

Тъй като желанието за отмъщение е предсказуемо, отказвай да се воюваш по плътски начин. Това е причината, поради която Давид е излязъл след Саул от пещерата. Хората му са казвали: “Иди и го хвани, Давиде.” Аз съм убеден, че той почти го е направил. Но когато се доближил до царя, той се изплашил и само отрязал парче от мантията му и така постъпил правилно.

Нека за момент да изоставим изследването на миналото и да разгледаме приложението на тази истина в наши дни. Ако сте възмутени от начина, по който някой се отнася към вас, ако имате желание да му отвърнете по същия начин, надявайки се да се реванширате или да получите удовлетворение, трябва да се молите Бог да ви освободи от това робство.

Искате ли да научите тайната, просто и ясно? Прошката! Молете се за Божията сила да прощавате чрез Исус Христос. Започнете да молите за Неговото опрощение, за да изтръгнете от корен тази дълбока горчивина от сърцето си. Молете се да го измъкне от вас тази грозота и да я умъртви. Исус Христос, който премина през адските мъчения заради вас, може да ви даде силите, от които се нуждаете, за да победите най-лошото състояние в живота си.

Желанието за отмъщение, желанието да изравним сметките с противника си, според мене е най-изкусителното изкушение в живота ни. То може да се проявява срещу наш работодател, който е обещал да направи нещо и не го е направил. То може да е срещу брачният ви партньор, който ви е напуснал, когато най-много сте се нуждаели от него. То може да е срещу вашият баща или майка ви, който са ви провалили. То може да е срещу някой приятел, който ви е предал, разпространявайки много важна и конфиденциална информация, която сте споделили с него, а сега той не само се е обърнал срещу вас и я разпространява, но и говори лъжи по ваш адрес. Или може би срещу някой треньор, който с някакви глупави доводи ви е извадил от първия състав на отбора и ви е поставил да седите на резервната скамейка. Или срещу един учител, който отказва да ви изслуша и ви поставя по-слаба оценка. Поради някоя от тези причини вие живеете днес в отгласите от това несправедливо отношение. С вас са се отнесли несправедливо и вие очаквате подходящият момент да си отмъстите. Ние наричаме това “мое право”, нали? “Аз имам право да направя това! Аз не съм изтривалка за крака. Отказвам да легна на пода и да му позволя да се разхожда по гърба ми. Аз имам право!” Или можем да го наречем “справедливо отмъщение.” Той постъпи лошо с мене и сега му го връщам.

Но Бог нарича това с друга дума: отмъстителност. И ние видяхме какво мисли Бог за отмъстителността в живота на Давид. А сега проверете в Рим. 12 и вижте какво друго казва Бог за

това: Никога не отмъщавайте на някой човек. Съобразявайте се с онова, което е право в очите на всички хора. *“Ако е възможно, доколкото зависи от вас, живеете в мир с всичките човеци. Не си отмъстявайте, възлюбени, но давайте място на Божия гняв; защото е писано: “На Мене принадлежи отмъщението. Аз ще сторя въздеяние, казва Господ.”...Не се оставяй да те побеждава злото; но ти побеждавай злото чрез доброто.”* (Рим. 12:18-21). Колко често да не отмъщаваме? “Никога”, казва Бог. Той не казва обикновено не отмъщавайте. Не казва понякога не отмъщавайте. Не казва отмъщавайте само веднъж. Бог казва никога не отмъщавайте, без изключение.

Разбира се, тук не говорим за националната отбрана. Не говорим, че не трябва да отбраняваме границите на страната си, когато сме нападнати от някой враг. Не говоря, че не трябва да защитаваме онова, което е право на публичната арена. Ние говорим за случаите на лична обида, когато някой ни е навредил и ние не харесваме това. Това е станало в миналото...но ние продължаваме да подхранваме огъня на отмъщението в себе си, като отказваме да простим. Бог казва: “доколкото зависи от вас, живеете в мир с всичките човеци.” С други думи, вие не можете да промените някой човек. Всичко което можете да направите с Божията помощ е да свършите своята част от работата. Бог казва: “Ако има нещо да се обвинява, остави го на Мене. Не живеи с това чувство. Аз ще направя всичко, за да можеш да живееш в мир.” Но всичко това започва с опрощението.

Когато искаме да отмъстим, ние преминаваме през три етапа: Първо, ние сме засегнати. Второ, противникът ни е беззащитен. Трето, ние сме грешни. Когато смесите тези три съставки, вие получавате отмъщение. Ние видяхме това в живота на Давид. Първо, Саул го е засегнал. Второ, Давид се е прокраднал до Саул в момент, когато е бил беззащитен. Трето, в човешката си греховност Давид е можел да му нанесе удар с ножа си и това щеше да бъде наречено “ОТМЪЩЕНИЕ.” Хората му биха го поздравили, но това щяло да тежи на съвестта му до края на живота му. Сега вие си седите спокойно и си казвате: “Аз нямам такъв проблем. Аз мога да се справя с това.” Но още преди да залезе слънцето може да се случи: вие да се почувствате лично засегнат и воден от плътските си желания да изчакавате човека да се окаже уязвим и да си върнете, освен ако Бог не направи това заради вас. Нека да научим урока си от Давид: когато най-изтънченото изкушение в живота се опита да ви завладее, не се предавайте. Повярвайте ми... никога няма да съжалявате, че сте простили на някой, който не е заслужавал да му бъде простено!

Глава 9

С какво да се нахрани един гладен човек

Гневът е едно от най-упоритите чувства, с което се борим. Една от причините, поради която той ни отслабва и парализира е, че гневът е непредсказуем и може да ни връхлети още преди да сме го усетили и носи толкова различни лица. Понякога това е просто раздразнение или едно изречение или даже една дума, която по-късно бихме желали въобще да не бяхме казвали. Понякога гневът ни атакува с такава сила, че като последица извършваме ужасни дела. Друга причина, поради която той ни отслабва е, че гневът става очевиден за околните. Вие не можете да скриете гневът си, той е на показ. Той е там, за да може всеки да го види и да го запомни. А защитата срещу гнева е самоконтролът. Но едно нещо е да го кажеш, а съвсем друго нещо е да го прилагаш на практика. Гневът е избор, който много лесно се превръща в навик. Един човек описва това по следният начин: “Това е състояние на придобита реакция на раздразнение, при което вие се държите по начин, по който не бихте желали. Всъщност, силният гняв представлява форма на лудост. Вие сте луд, когато не контролирате поведението си. Следователно, когато сте ядосани и не се контролирате, вие сте в състояние на временна лудост.” Ще бъдете изненадани да научите колко точно това описва най-великият човек, чийто живот се изследва в тази книга, един човек, който е бил цитиран често в Новия Завет, отколкото която и да е друга личност от Стария Завет, един човек, чиято биография е най-дългата от останалите биографии в Стария Завет. Да, Давид, забележителният човек, който е изграждал търпението си с години под прицела на копието на Саул, най-накрая загубва контрол над себе си и честно казано, за известен период от време е бил временно полудял от гняв. Ако не е била една жена на има Авигея, Давид щял да извърши убийство.

Малко предистория

В онези дни повечето хора, които са работили на полето, са били овчари. Те пасели стада овце и

кози, които били собственост на богатите хора. В нашият случай основния конфликт е отношението работодател - служител. Основното, което се е случило е, че Давид, служителят, е планирал да убие своя работодател. Първо, нека да подредим сцената на действието. Докато правим това, вие ще видите, че случката е подобна на едноактна пиеса, чието действие се развива в няколко сцени. Първо ще научим предисторията, след това ще се срещнем с действащите лица и накрая ще се запознаем с конфликта. Саул все още бил цар и бойни действия на израелската армия се ръководели от него. Давид и 600-те му бойци са зад сцената и воювали с различни племена в пустинята Паран. По този начин те защитавали овчарите от нападенията на дивите племена, които се промъквали до стадата, отмъквали добитъка и нападали малките селца. Съгласно обичая по онова време, по времето когато овцете се стрижат, било прието собственикът на животните да отдели част от придобитото, за да го даде на онези, които са защитавали овчарите на полето. Това е било нещо като сегашният бакшиш за келнера. Не е имало писан закон, в който да се казва, че собственика е длъжен да постъпва така, но това е бил начин да се изрази благодарност заради добре свършената работа. Давид и хората му вярно пазели стадата на един човек на име Навал и веднъж научили, че той стриже овцете си. Следователно, това е бил ден за получаване на заработеното. Логично е да се приеме, че Давид си е помислил, че след като е защитавал стадата, той и хората му са доказали, че заслужават да получат някакво възнаграждение за добре свършената работа. Проблемът бил, че Навал бил скъперник и не искал да им плати.

Нека се запознаем с главните действащи лица

Когато за пръв път срещаме Навал, ние научаваме, че *“имаше в Маон един човек, чиято работа беше на Кармил”* (1Царе 25:2). След това веднага ни се казва, че този човек е бил много богат. Тук е използвана еврейската дума heavuy - което означава, че този човек е бил “натоварен”. Навал е имал много пари, имал е много овце, имал е много кози. Всъщност се казва, че той е притежавал 3000 овце и 1000 кози. Ясно е, че той е бил много богат човек. Между другото, името му е много показателно. Навал означава “глупав”. Разбирате ли, това не означава, че е бил “тъп”, “неразбиращ” човек. Библейското разбиране за глупав човек е човекът, който казва, че няма Господ и живее живота си така, все едно че няма Господ. След това ни се казва, че *“мъжът беше opak”* (1Царе 25:3). Използуваната тук еврейска дума означава: “труден, инат, воинствен.” Освен това ни се казва, че той е *“нечестив в делата си”* (1Царе 25:3). Това означава, че не е бил честен. Каква комбинация! Навал е бил капризен, лъжлив и нечестен човек. Обаче жена му е била съвършено различна. Тя се казвала Авигея и Писанията ни казват, че е била благоразумна и красива (1Царе 25:3). Буквално, това означава че тя е имала добро разбиране и красив вид. Тя е била вътрешно и външно красива. Авигея е била умна и решенията ѝ са били разумни. Тя се ръководела не от чувствата си, а от добро логическо мислене. Тя била разумна и интелигентна жена. И ако това не е достатъчно, тя била красива. Но има и един трети герой, Давид, чийто обучени мъже са изпълнявали доброволна полицейска работа по пасищата на Паран, в пустинята близо до Кармил. Всъщност, ето точното описание, което Авигея получила от овчарите на съпруга си: *“Но тия мъже бяха много добри към нас; ние не бяхме повредени, нито изгубихме нещо, докато дружахме с тях, когато бяхме в полето; те бяха като стена около нас и денем и нощем през всичкото време, докато бяхме с тях и пасяхме овцете”* (1Царе 25:15-16). Вижте какво похвално свидетелство. Очевидно Давид и хората му са вършили много добре работата си по охрана на пастирите на Навал от нападенията на всякакви разбойници. За нещастие, работодателят на пастирите, Навал, един глупав човек, не се интересувал от това. Той е имал само една цел в живота си - да мисли само за себе си.

Конфликтите

Обърнете внимание на начина, по който пред нас се разкриват конфликтите. Първият конфликт, описан в ст.3, е между съпругата и съпругата: *“Името на човека беше Навал, а името на жена му Авигея; и жената беше благоразумна и красива, а мъжът - opak и нечестив в делата си”* (1Царе 25:3). Темпераментите им са били различни, държанието им е било различно, позициите им са били различни, житейската им философия е била различна, начините по които са се отнасяли към другите са били различни. Интересно е да се види как тази жена урежда конфликта си със своя воинствен, упорит, инат, лъжлив и нечестен съпруг. Следващият конфликт е между Навал и неговите работници. Когато дошло време за стригане на овцете, Давид *“изпрати десет момъка; и Давид каза на момците: Качете се на Кармил та идете при Навала, и поздравете го от мое име като кажете: Здравей! Мир и на тебе, мир и на дома ти, мир и на всичко що имаш”* (1Царе 25:5-6)! “Мир, мир, мир!” Давид е изпратил този вежлив и миролюбив поздрав: “Мир, Навал! Нека твоето племе, твоите стада и твоята печалба да се увеличава. Радвай се на добър живот.” *“Освен това той инструктирал пратениците си да кажат следното: “И сега чух, че си имал тригачи; ето, не повредихме овчарите ти, които бяха с нас, нито им се изгуби нещо през*

цялото време, когато бяха на Кармил. Попитай момците си, и ще ти кажат. Прочее, нека да придобият моите момци твоето благоволение, защото в добър ден дойдохме; дай, моля, на слугите си и на сина си Давида, каквото ти дава ръка” (1Царе 25:7-8). Интересно е, че самият Давид не е отишъл при Навал. Може би не е искал да плаши човека, не е искал да се пъчи със силата си и да се хвали със стотиците си конници. Вместо това той изпратил няколко човека и казал: “Вземете, каквото ви даде. Може да ви даде агнета, може да ви даде пари. Каквото и да ви даде, ние ще вземем, каквото ни изпрати.” Хората на Давид отишли при Навал, предали му поздравите на Давид и чакали той да им плати: “Но Навал отговори на Давидовите слуги, казвайки: „Кой е Давид? И кой е Есеевия син? Много са станали днес слугите, които бягат всеки от господаря си. И така, да взема ли хляба си, и водата си, и закланото, което заклах за стригачите си, та да ги дам на човеци, които не знам от къде са”” (1Царе 25:10-11)? Не е учтив този човек, нали? Забелязвате ли колко пъти употребява притежателното местоимение “си”. Досещате се къде са насочени очите му - в “аз, мой, мое”. Това е моментът, в който се задейства спусъка и събитията започват стремително да се развиват. Дръжте се здраво на местата си. Това е Давид, нашият герой. Същият човек, който преди месеци отказваше да отмъщава, даже когато Саул се опитваше да го убие. Това е Давид, образецът за търпелив човек.

Може би пратениците са отнесли отговора на Навал в неподходящо време. Но нека да проявим разбиране, когато хората са гладни, те са малко раздражителни. Може би Давид е бил на полето, може би вече е наклал огън и е предвкушал шиш-кебаб, направен от лук, зелените пиперки и овнешко. Но пратениците се появили с празни ръце. Тогава гневът експлодирал, превръщайки се във временна лудост! “И Давидовите момци се върнаха по пътя си, та си отидоха, и като дойдоха, известиха на Давида всички тия думи. Тогава Давид каза на мъжете си: „Препашете всеки меча си”; и препасаха всеки меча си; така и Давид препаса меча си; и излязоха подир Давида около четиристотин мъже, а двеста останаха при вещите” (1Царе 25:12-13). Четиристотин мъже! Съмнявате ли се, че ще могат да се справят с Навал? Когато някой се престарае в нещо, ние казваме: “Той убива хлебарка с пистолет.” Хубаво е, че е убил хлебарката...но в същото време е пробита стената. Ясно е, че никой не препасва меча си просто за да отиде да си поговори с друг човек, така че ние придобиваме ясна представа какви мисли са преминавали през главата на Давид. Но той явно се престарава, това е подготовка за масово клане! Не е необходимо за вземеш със себе си 400 войни, за да притиснеш един скъперник да си плати за услугата, която е получил. Давид бил вън от контрол.

В много практичната си книга “Създаването на Божия човек,” която е посветена на живота на Давид, авторът Алан Редпат пише: “Давид! Какво става с тебе? Защо, след като едно от най-чудесните неща, които току-що научихме за тебе, беше твоето търпение към Саул? Ти беше се научил да чакаш Господа, ти отказа да вдигнеш ръка, за да докоснеш помазаният от Бога, въпреки че той ти беше враг от толкова много години. Но виж какво правиш сега! Ти загуби самоконтрола си и няколко обидни думи, произнесени от един глупав човек като Навал те карат да почервенееш! Давид, какво става с тебе? Давид би отговорил: “Аз имам право да постъпя така. Няма причина Навал да се отнася така с мене. Той плати с обиди за цялата ми любезност. Аз ще му покажа, че не може да се отнася с мене по такъв начин. Едно нещо е моето отношение към Саул, който е мой цар за сега, но към такъв човек - този вироглав човек трябва да бъде научен как да се държи!” Това е третият конфликт, между гнева и убийството. За сега Давид губи битката, тъй като е разгневен до крайност. Междувременно, далече от Давид, в имението си, Авигея се готви за път. Честно казано, това може да е един шанс за нея да се отърве от непоносимият си съпруг. Тя научава от слугите си, че Давид идва, за да се разправи с него. Тя би могла да си каже: “О, по-добре е да се моля това да стане.” Чуват се копитата на спускащите се от височините конници на Давид, а тя се моли: “Господи, прибери го по-бързо!” Това е нейният шанс! В края на краищата, Навал сам си е виновен за това! Време е да бъде научен как да се държи. Това е начинът, по който би разсъждавала една светска жена или един светски мъж. Това е начинът, по който си мисли един невярващ в Бога: “Човече, сега е моят час. Той е беззащитен и в края на краищата, той си го заслужава! Сега е моят шанс! Дайте път на греховността.” Но вместо това, вижте какво става: “А един от момците извести на Наваловата жена Авигея, казвайки: „Ето, Давид прати човеци от пустинята, за да поздравят нашия господар; а той се спусна върху тях. Но тия мъже бяха много добри към нас; ние не бяхме повредени, нито изгубихме нещо, докато дружахме с тях, когато бяхме в полето; те бяха като стена около нас и денем и нощем през всичкото време, докато бяхме с тях и палехме овцете. Прочее, знай това и размисли, какво ще направиш; защото зло е решено против господаря ни и против целия му дом; понеже той е толкоз злонравен човек, щото никой не може да му продума”” (1Царе 25:14-17).

Свръхестествени решения

По този начин Авигея научава онова, което вече знаем. Забележете, че пратеникът е отишъл при нея,

а не при Навал. Защо? Защото с него не можело да се говори. Това е друг белег на мъдростта на Авигея. Тя разбирала добре какъв е наистина съпругът ѝ и е знаела неговите слабости. Но в момент, когато той е слаб, Авигея не се бори срещу него, а го предпазва. Колко благородно е това от нейна страна и колко е мъдро! *“Тогава Авигея побърза, та взе двеста хляба, два меха вино, пет сготвени овци, пет мери пържено жито, сто грозда сухо грозде и двеста низаници смокини, и ги натовари на осли. И рече на момчетата си: Вървете пред мене; ето аз ида след вас. Но на мъжа си Наваля не каза нищо”* (1Царе 25:18-19). Представете си! Двеста хляба! Когато бързаме, в нашето семейство сме доволни, ако имаме шест сандвичи Big Mags. Можете ли да си представите такава жена? Тук имаме работа с най-добрата в света фирма за доставка на готова храна. При това тя даже не каза на съпруга си! Някои от най-добрите съвети, които един мъж може да получи, идват от съпругата му, която го познава по-добре от всеки друг човек. Често ние получаваме най-добрата помощ и напътствия, а даже и предупреждения от съпругите си. Те знаят какво да направят, кога да го направят и обикновено го правят с добри намерения. Понякога една съпруга е необходимо да действа в полза на съпруга си, без да му каже и дума за това и този случай е точно такъв. За Авигея би било равностойно на незабавно самоубийство да сподели с глупавия си и несговорчив съпруг онова, което била намислила да направи. Той никога не би ѝ позволил да изпрати тези дарове на Давид. Поради това тя решила да действа сама. Не искам да кажа, че тя е действала тайно от мъжа си. Просто казвам, че тя е действала, без да го уведоми, но това е било за негова полза. Тя се е намесила заради него и буквално му е спасила живота. А сега си представете следното. Давид и хората му се спускат по стръмния склон към подножието на планината. Единственото нещо, което е заглушавало тропота на конските копита е било къркоренето на празните им стомаси. С всеки изминат километър гневът им е нараствал. *“И като седеше тя на осела и слизаше под сянката на гората, ето, Давид и мъжете му слизаха към нея; и тя ги срещна...И Авигея, като видя Давида, побърза да слезе от осела, и падна пред Давида на лицето си, та се поклони до земята”* (1Царе 25:20,23). Авигея вече била обмислила добре какво трябва да направи и какво да каже. Това е практичната страна на мъдростта. Тя е знаела точно как да постъпи, когато се срещне с Давид. Това не е било импровизирана постъпка. Това е бил добре обмислен план, което се потвърждава от три неща. Първо, нейният такт. Второ, нейната вяра. Трето, нейната лоялност.

Първо, тя паднала по очите си пред Давид. Забележете нейният такт. Шест пъти подред тя се нарича негова слугиня и осем пъти нарича Давид неин господар. Жената ни дава пример на мъдрост. *“И като припадна при нозете му, рече: На мене, господарю мой, на мене нека бъде това нечестие; и нека говори, моля, слугинята ти в ушите ти; и послушай думите на слугинята си. Моля, нека господарят ми не обръща никакво внимание на тоя злонравен човек Наваля; защото каквото е името му, такъв е и той; Наваля е името му, и безумие обитава в него; а аз, твоята слугиня, не видях момците на господаря си, които си прати”* (1Царе 25:24-25). Нали е вярно, че е познавала добре съпруга си? Всички са знаели какъв е той, тогава защо да го крие? Защо да се опитва да прикрие онова, което той е направил? Тя не се е опитала да го прикрива. Но въпреки това, Авигея поела отговорността за стореното върху себе си. *“Когато ти изпрати тези десет човека и те имаха разговор със съпруга ми, аз не съм била там, за да им отговоря по друг начин. Но сега съм тук като един застъпник. Искам да бъда посредник между този човек и всички твои хора, към които се отнесоха несправедливо. “Сега, прочее, господарю мой, в името на живия Господ и на живота на душата ти, понеже Господ те е въздържал от кръвопролитие и от самоотмъщение с ръката ти, то враговете ти, и тия, които искат зло на господаря ми, нека бъдат като Наваля. И сега подаръкът, който твоята слугиня донесе на господаря си, нека се даде на момците, които следват господаря ми. Прости, моля, грешката на слугинята си, защото Господ непременно ще направи на господаря ми твърд дом, понеже господаря ми воюва в Господните войни. И зло не се намери в тебе никога”* (1Царе 25:26-28). Каква вяра е имала тази жена. Тя казва: “Давид, в твое лице аз виждам следващият цар. Не разрушавай с убийство авторитетът, който си изградил. Ти стоиш по-високо от това, Давид. С тебе се отнесоха несправедливо, но убийството не е решението на този проблем. Почакай, Давид! Вземи това, което съм донесла и се върни обратно.” *“И когато Господ постъпи към господаря ми според всичките благости, които е говорил на тебе, и те постави управител над Израеля, тогава това не ще ти бъде причина за съжаление, нито причина да се спъва сърцето на господаря ми, гдето си пролял невинна кръв, или гдето господарят ми е отмъстил сам за себе си; но когато Господ направи добро на господаря ми, тогава спомни слугинята си”* (1Царе 25:30-31). Авигея му казва: “Ти трябва да живееш съгласно Божия план за тебе, Давид. Не ти трябва да ставаш убиец.” *“Но когато Господ направи добро на господаря ми, тогава спомни слугинята си”* (1Царе 25:30-31). Каква прекрасна реч, каква убедителна защита!

Когато трябва да вземете важни решения, понякога трябва да направите нещо много практично. Освен от Библията, няма друга книга, която да ви каже какво да правите в такива моменти. Животът на Наваля е висял на косъм. От това колко бързо щял да се уталожат гневът на Давид за висяло колко дълго ще

живее Навал и жена му разбираше това. Тя си каза: “Ще взема много храна и ще се помоля на този човек, за да обърна сърцето му.” Можем да бъдем сигурни, че по пътя към срещата тя се е молила отчаяно Бог да се намеси в нейна полза. Често пъти, когато изпаднем в критично положение, стандартният съвет е да се скрием на сигурно място и да изчакаме. Но има и по-добър начин. Докато дишате, вие имате цел в живота си. Вие имате причина да живеете. Независимо от това, какъв е бил животът ви, дали е бил изпъстрен с неподчинение и компромиси през по-голямата си част, ви сте жив, вие съществувате. И Бог казва: “Има смисъл да се живее. Чрез тебе Аз искам да направя добри дела, за да те изправя на краката ти. Ти можеш да ближеш раните си, ако това ти харесва. Но има и по-добър начин.” Това изисква позитивно отношение от нас, решителност и постоянен поглед към Господа. Но когато Бог ни измъкне от бедите ни, това е наистина чудо.

Тъкмо така е постъпила Авигея в този случай. Тя току-що е казала: “Спомни слугинята си, когато се промени посоката на живота ти. Само това те моля.” “*Тогава Давид каза на Авигея: Благословен да бъде Господ Израилевия Бог, Който те изпрати днес да ме посрещнеш” (1Царе 25:32). Какъв човек! Чудно ли е, че Бог е избрал Давид като човек съобразно Собственото Си сърце? Колко бързо се учи! Той е бил с препасан меч, готов да бъде изваден за бой, но въпреки това вижда тази жена, която никога преди това не е срещал и я слуша без да я прекъсва, но не само това - той променя решението си. Това се нарича човек съобразно Божието сърце. Това е една от причините. Той е бил съгласен да се променя. Освен това, как би могъл един гладен мъж да се сърди на жена, даряваща го с чиния топло ядене?*

Моля се на Бога винаги да сме лесно възприемащи и готови за промени. Ако човек ни даде разумен съвет за нещо в живота ни, което не ни е било ясно и ние не го послушахме, това означава че сме марионетки и някой друг решава вместо нас. В този случай Давид дава пример на искрено покорство и след това добавя: “*и благословен съвета ти; и благословена ти, която ме въздържа днес от кръвопролитие и от самоотмъщение с ръката ми...И така Давид взе от ръката ѝ онова, що му беше донесла; и рече ѝ: Иди в дома си с мир; виж, послушах думите ти и те приех*” (1Царе 25:33,35). Мисията била завършена успешно! Всички спечелили. Давид и хората му се върнали обратно, натоварени с храна. Фантастично! Представете си, че Авигея се връща в къщи, съпругът ѝ я прегръща и казва: “Скъпа, благодаря ти. Ти си велика жена...за мене ти си по-скъпа от скъпоценен камък.” Не. Не е станало така. Тъкмо обратното... “*А Авигея дойде при Навала, и, ето, той имаше в дома си гощавка, като царска гощавка; и Наваловото сърце беше весело в него, понеже той беше крайно пиян, затова, до утрешната зора тя не му извести нищо, ни малко, ни много. Но на утринта, като изтрезня Навал, жена му разказа тия работи; и сърцето му примря в него, и той стана като камък*” (1Царе 25:36-37).

Тя е застанала между съпруга си и смъртта, но глупакът е бил толкова пиян, че тя даже не е могла да му каже какво е направила. Поради това тя си легнала и заспала. Сигурен съм, че тя е изливала сърцето си пред Бога и сигурно е осъзнала онова, което до тогава не е осъзнавала, какво означава да имаш съпруг, който да я цени. На следващата сутрин, когато Навал изтрезнял, тя му разказала какво се е случило. И каква е била неговата реакция? Човекът в буквален смисъл получил сърдечен удар. Той чул историята, как 401 човека са били на път към него да му отрежат главата и наистина се вкаменил, а очите му станали като стъклени. Мога да си представя! Десет дни след това “*Господ порази Навал, та умря*” (1Царе 25:38). Не е ли чудно! Когато правите онова, което е право, без да се уморявате, Господ се грижи за невъзможните неща. Както видяхме в предишната глава “*Когато са угодни на Господа пътищата на човека, той примирява него с неприятелите му*” (Пр. 16:7).

Разбира се, същото може да се каже за жената. Няма невъзможни неща за Бога. Не е задължително Господ да се справи по вашият начин, но Той ще се справи. Виждайки верността на Авигея, Бог ѝ позволил да прекара нощта, разчитайки на Него. Скоро след това тя погребала съпруга си. А сега чуйте отговорът на Давид, когато научил за смъртта на Навал: “*Благословен да бъде Господ, Който отсъди съдбата ми за обидата ми от Навала, и въздържа слугата Си да не стори зло; защото Господ обърна злостта на Навала върху главата му. И Давид прати да говорят на Авигея, за да я вземе за жена*” (1Царе 25:39). Дали наистина Давид е научил урока си? “Благословен да бъде Господ, Който ме въздържа да не убия човек и да не сторя зло. Не е моя работа да отмъщавам, това е работа на Бога. Ако е необходимо да се отмъсти, Господ ще направи това.” Тази история имала щастлив край за Давид и Авигея. Когато той научил, че Навал е умрял, Давид изпратил хора, за да ѝ направят предложение да се омъжи за него и тя приела!

Поуки

На ум ми идват три неща свързани с този случай в живота на Давид ...и в нашия живот.

Каквото и да правите в случай на конфликт, бъдете мъдри. Ако не сте внимателни, вие ще се справите с конфликта с помощта на плътската си енергия. А след това ще съжелявате. Какво означава да

бъдем мъдри? Погледнете към цялата картина. Борете се срещу изкушението да правите прибързани заключения и да гледате на нещата само от вашата гледна точка.

Погледнете към тях и от гледна точка на другата страна. Преценете различията. Улицата на конфликта винаги има два тротоара. Погледнете към него и от двете места. Претеглете различията. Друга характерна черта на мъдростта е да се помолите на Бога, да погледнете на случая от Неговата страна. Той ни дава мъдрост, когато Го помолим за това.

Възприемайте всеки конфликт такъв, какъвто е... и се справяйте с него отделно от всичко останало. Вчера вие може да сте спечелили една битка, но това не се взема предвид при днешното сражение. Вчера вие може да сте били много спокойни и търпеливи, но това няма да ви помогне утре, когато ще бъдете атакувани отново. Господ не ви дава търпение на кредит. Всеки ден е нов ден и няма нищо общо с вчерашният ден.

Когато разберете, че нищо не можете да направите - чакайте. Чакайте търпеливо. Невъзможността да заобиколим опасността трябва да ни кара да натискаме здраво спирачката. Спрете движението. Въздържайте се от прибързани действия. Когато е възможно, натискайте спирачката! Спрете. Много рядко съм вземал мъдри решения, когато съм бързал. **Нещо повече, много рядко съм съжалявал за неща който не съм казал.**

Очевидно Давид е научил добре този урок, защото в един от псалмите си е написал: *“Чаках с търпение Господа; и Той се преклони към мене и послуша вика ми, и изведе ме из гибелната яма, из тинята и калта и постави на скала нозете ми, та утвърди стъпките ми”* (Пс.40:1-2). В Псалм 40 не се казва, че положението на Давид се е променило. Там се казва, че Давид се е променил. Когато чакате, вашето положение може да не се промени, но вие ще се промените. В същност, вие може да откриете, че чакането е за ваше добро, защото тъкмо и само вие се нуждаете от промени.

Глава 10

Облачни дни...тъмни нощи

Една от най-известните книги, която някога е писана, е написана от човек, който е излежавал третата си присъда в затвора. Тя се нарича “Пътуването на пътешественика” от Джон Бъниан и е променила живота на милиони хора. В един момент от историята, докато правел един дълъг, труден преход към Божият Град, Пътешественикът паднал в дълбока, блатиста и кална яма, наречена Отчаяние. Човекът не можел да се измъкне сам от нея, но когато започнал да вика, Помощта - една алегория на Светия Дух - слязла при него и го измъкнала от отчаяното му състояние. Няма начин през живота си християнина да не прекара известно време в “ямата” и там намираме Давид в тази глава. От етична, морална или духовна гледна точка няма нищо лошо в това, че изживяваме своите мрачни дни и тъмни нощи. Те са неизбежни. Това е причината, поради която Яков казва: *“Считайте го за голяма радост, братя мои, когато паднете в разни изпитни”* (Яков 1:2). Нашият интерес е привлечен от начина, по който е реагирал Давид, когато е паднал в ямата. По пътя му е имало разклонение и той поел по погрешното отклонение. В резултат от това изживял мизерия, компромиси и 16 дълги месеци на неподчинение.

Какви са причините за облаците и тъмнината в живота ни?

Имало е няколко причини, които са накарали Давид да изпита тези затруднения. Не случайно той е паднал в “ямата,” това е станало по три причини. Забележете как започва 1Царе 27:1: *“Тогавата Давид каза в сърцето си...”* Ето къде започва първия му проблем. Важно е когато говорим на себе си, да си казваме правилни неща. Давид не е направил така.

Първата причина за падането му в “ямата” е така наречената “човешка гледна точка.” Той размислял над положението, в което се намира и го оценявал изключително от хоризонтална гледна точка. В тази глава нито веднъж не се казва, че Давид се е молил на Бога. Той не се бил обръщал към Бога за доста време. Той не пишел псалми, не се молел за помощ, а просто натиснал бутона “Паника”. Давид се спускал от духовните и емоционални висоти. Спомнете си, че той два пъти е можел да убие Саул, но не го направил. След това за малко щял да убие Навал, но Авигея го убедила да не го направи. Поради това той доста дълго време имал успехи. Сега Давид се отдалечавал от гребена на победата, а всички знаем колко болезнено е това състояние.

Втората причина за проблемите на Давид е “песимистичното мислене”. Вижте какво си е казвал

той: *“Най-сетне ще загина един ден от Сауловата ръка”* (1Царе 27:1). Давид би трябвало да притежава по-добри познания. Забележете какво казва: “Ще загина” Той говори за нещо, което ще се случи в бъдещето, но човек не знае бъдещето си. Никой не го знае! Песимистичното ни мислене постоянно се фокусира върху възможността за бъдещи нещастия и това ни безпокои. В представите на песимистите бъдещето неизбежно е черно. Поради това не сме изненадани да чуем неговото предсказание: “Ще загина.” Самуил го помазал с миро и го уверил, че един ден ще стане цар. Използувайки Авигея, Господ му говорил и му казал, че ще го *“постави управител над Израеля”* (1Царе 25:30). Повече от веднъж Господ му говорил, използвайки Йонатан, който го уверявал: “Ти ще бъдеш следващия цар.” Даже неговият враг Саул казал: *“Познавам, че наистина ти ще станеш цар, и че Израилевото царство ще се утвърди в твоята ръка”* (1Царе 24:20). Но Давид пренебрегнал всички тези обещания, далени му от Господа. Сега той се убеждавал: “Ще загина. Никога няма да царувам над Израел!” Защо ставаме песимисти? Защото сме се втренчили в себе си. Вие и аз никога не сме виждали Бог да ни внушава песимистични мисли. Нито веднъж! Те неизменно се пораждат в плътските ни мозъци и могат да имат унищожителен ефект.

Третата причина, поради която е страдал Давид е нещо, което мога да нарека “рационализаторска логика”. *“Тогава Давид каза в сърцето си: Най-сетне ще загина един ден от Сауловата ръка; няма по-добро за мене отколкото да избягам по-скоро във филистимската земя...”* (1Царе 27:1). Можете ли да повярвате на това? Тъкмо това се нарича черногледство. Той си е мислил: “Времената са трудни. Господ ме е изоставил. Мислех си, че ще стана цар, но това никога няма да стане. Аз ще умра, ако продължавам да съм в непосредствена близост до армията на Саул. Накрая те ще ме хванат. Аз трябва да избягам. Най-доброто решение е да отида при филистимците.” Наистина, Саул не би могъл да го преследва във филистимския лагер, тъй като те били врагове на Израел. Виждате ли каква картина е това на един християнин, който доброволно избира да живее в робство, в зависимост от някаква греховна слабост. Не сме ли чували достатъчно за плътските изкушения на християнина? Ние чуваме много неща за изгубеният човек, който никога не е срещал Исус Христос. Чували сме много неща и за спасеният човек, който е живял победоносно. Но малко се говори за вярващият, който избира да не се подчини на Бога и се подчинява на плътта си. В този момент от живота си Давид е прекрасен пример на човек, който в душата си е вярващ, но отвън изглежда точно като един невярващ поради начина, по който изживява живота си.

Психологът Роло Мей е казал: “Човекът е единственото живо същество, което ускорява хода си, когато изгуби пътя си.” Не е ли показателно, че когато загубим пътя си, вместо да се спрем и да коригираме посоката на движението си, ние започваме да тичаме в грешната посока и падаме в клопката на враговете си. Точно това е направил и Давид. Може би си мислите, че такъв вид решения не засягат никой друг освен вас самите? Чуval съм християни да казват: “Ще взема онова което ми се полага. Избирам този път и ще си нося последствията.” Почакайте малко. Никой не получава полагаемото му се индивидуално. Вие повличате и други хора след себе си. Ако е вярно, че никой човек не живее само за себе си и никой не умира само за себе си, то тогава можем да сме сигурни, че когато човек греши, последиците се понасят не само от него, но и от близките му хора.

Колко страшни са били последствията?

Само погледнете какво е станало, след като Давид взел решението си. *“Затова Давид стана с шестстотинте мъже, които бяха с него и отиде при гетския цар Анхус, Маоховия син. И Давид остана да живее при Анхуса в Гет, той и мъжете му, всеки със семейството си, и Давид с двете си жени, ... Ахиноам и ... Авигея...”* (1Царе 27:2-3). Когато Давид напуснал дома си в пустинята на Израел и отишъл в страната на филистимците, той не тръгнал сам. Спомнете се, че той е бил вожд на група воители. Хората, които обучил в пещерата, били обвързани с него. Те са живеели заедно, заедно се сражавали в пустинята, както и с пограничните племена. Давид със сигурност е знаел, че тези хора ще го последват. Но с него тръгнали не само воините. Те също имали семейства. Тръгнали и жените на Давид, Ахиноам и Авигея. Така че, заедно са тръгнали Давид със семейството си и шестстотинте воители със семействата си. Може би си мислите, че можете да направите компромис с греха и това няма да се отрази на семейството ви? Вие не живеете сам, независим от всички останали. Когато вземете погрешно решение, когато изберете път, който не съвпада с Божия път, това засяга онези, които ви вярват и зависят от вас, онези които гледат към вас и разчитат на вас. Въпреки че са невинни, те също биват засегнати от вашият погрешен избор. Но къде е отишъл Давид? Той избягал в Гет. Спомнете ли си Голиат? Спомнете ли си къде е живял? Той е бил известен като Голиат от Гет. Странно е, но точно там е отишъл Давид. Можете ли да

повярвате в това? Само преди няколко години той убил Голиат в долината Ила. Сега бяга в Гет, в родното място на гиганта и е решил да живее там заедно с цар Анхус, най-големият враг на Израел. В 1Царе 27:4 се казва: *“И когато известиха на Саула, че Давид побягнал в Гет, той не го потърси повече.”*

Първата последица от лошото решение на Давид е, че то е създавало фалшиво чувство на безопасност, защото Саул спря да го преследва. Давид може би си е казал: “Тук вече съм в безопасност. Саул спря да ме преследва. Безпокойството ми свърши. Какво облекчение!” Грехът предлага временни удоволствия. Неподчинението има своите възхитителни моменти. Ще бъдем глупави да отричаме това. Има времена, когато се отпусваме и поради удоволствията се радваме на неподчинението, но тези времена отминават, те са краткотрайни и никога не ни донасят пълно удовлетворение. Така е и в този случай. Често си мислим, че удоволствията от греха са очевидни и не подлежат на съмнение. Но понякога това е просто отпускане след напрежението. Когато усещаме увеличаващата се тежест на отговорностите си поради това, че вървим с Бога и когато вземем едно погрешно решение, внезапно усещаме едно спадане на напрежението. Ние си казваме: “Това е прекрасно. Заслужава си.” Когато това се случи, бъдете нащрек. Унищожението е близо.

Втората последица от решението на Давид може да се види в ст.5. Ако можете да повярвате, тук победителят на Голиат говори с царят на Гет. Чуйте думите му: *“И Давид каза на Анхуса: Ако ли съм придобил сега твоето благоговение, нека ми се даде място в някой от полските градове, да живея там; защо да живее слугата ти при тебе в царския палат”* (1Царе 27:5)? Втората последица е изпадането в подчинение на целите на противника ни. Когато изберем да живеем в неподчинение към Бога, когато се отдадем на плътските, а не на духовните неща, ние започваме да обслужваме каузата на противника си. На практика ние се подчиняваме на врага си и по собствена воля служим на неговата порочна цел. Невероятно! Не мога да повярвам, че Давид може да се нарече слуга на Анхус. Но той е направил точно това. *“И в същия ден Анхус му даде Сиклаг; затова Сиклаг принадлежи на Юдовите царе и до днес. А времето, което Давид прекара в земята на филистимците беше една година и четири месеца”* (1Царе 27:6-7). И така, третата последица е продължителен период на компромиси. Вие си казвате: “О, това не е страшно. Ще прекарам така един-два дни и след това ще се върна при обичайните си задължения. Какво представляват два месеца преживени в грях в сравнение с целия ми живот, преживян в подчинение на Бога?” Но нещата не стоят така. Има нещо магнетично в изпадането в отчаяние и униние, и воденето на унищожителен за нас начин на живот. Привличането е смъртоносно. Греховете остават белези в собствените ни спомените, така и в спомените на други хора. Когато отишъл в Гет, Давид заседнал там в продължение на шестнадесет месеца. Това е човекът, който е известен като *“сладкия Израилев псалмопевец”* (2Царе 23:1). Няма нито един псалм, който да е написан по времето, през което Давид е бил при филистимците в Гет и Сиклаг. И това е напълно разбираемо! Сладкият псалмопевец е онемял. Той не писал песни, когато е паднал в това блато. Той не е можел да пее песни на Бога в чужда земя, изпаднал под влиянието на враговете си! Точно така, както юдейските пленници във Вавилон много по-късно питали: *“Как да пеем песента Господна в чужда земя”* (Пс. 137:4)? Не е имало много радост в живота на Давид по време на престоя му в Гет. Даже Анхус е разбирал истинската същност на взетото от Давид решение: това е било родоотстъпничество. Давид, който преди това вървял с Бога, сега се отдалечавал от Него. Колко трагично! След време Анхус дал следната оценка на направеното от Давид: *“Тогава рекоха филистимските военачалници: Що търсят тука тия евреи? И Анхус каза на филистимските военачалници: Това не е ли Давид, слугата на Израилевия цар Саула, който е бил с мене през тия дни или години? И аз не съм намерил в него никаква грешка, откакто е преминал откъм мене до днес”* (2Царе 23:1).

Давид “посява вятър”

След като Давид направил погрешният си избор, злощастните събития в живота му започват да се движат с голяма бързина. Първо, постъпките на Давид стават “двойствени.” В тълковния речник се казва, че двойствеността означава “създаване на лъжлив образ чрез неверни твърдения.” Вие твърдите, че изпитвате един вид чувства, но в същност действията ви са мотивирани изцяло от коренно противоположни стремежи. Дълбоко в себе си Давид е бил израилтянин, но се опитвал да убеди филистимците, че е на тяхна страна. Точно това се случва с вас, когато прекарвате времето си в нещо, което един мой приятел нарича “плътски нагон”. Вътре в себе си вие сте вярващ, но отвън искате да приличате на останалите хора. Налице е липса на пълна праведност. Тази нещастна двойственост създава нуждата да се правят компромиси. Тъкмо това е започнал да прави

и Давид. *“И Давид и мъжете му възлезоха та нападнаха гесурийците, гезерейците и амаличаните, защото те бяха жители на земята от старо време... Давид опустошаваше земята, и не оставяше жив ни мъж, ни жена...”* (1Царе 27:8-9). Гесурийците, гезерейците и амаличаните са били врагове на Израел, но те не са били врагове на филистимците, въпреки че не са им били и съюзници. Нещо от рода на отношенията между Америка и Русия по време на Втората Световна Война. И двете държави са били врагове на нацистка Германия, но на практика не са били истински съюзници. Поради това, когато ги е унищожавал, Давид е избивал хора, които са били неутрални към филистимците. Изглежда Давид е трябвало да дава отчет на Анхус за действията си, така че когато се връщал от експедициите си, царят го питал: *“Къде нападахте днес?”* Двойствеността води до неопределеност. Давид отговарял, че са били в *“Южната част на Юда”* (ст.10). Давид искал да внуши на Анхус, че са нападали и избивали хората от Юда, които са били израилтяни. Но той не е убивал сънародниците си. Той убивал гесурийците, гезерейците и амаличаните. Давид е бил повече от неопределен. Той лъжел, като казал, че са нападали арамейците и кенейците. Това е причината, поради която Давид избивал всичко живо по пътя си, за да не оставя живи свидетели на действията си. *“Давид не оставяше жив ни мъж, ни жена, които да бъдат доведени в Гет, понеже си думаше: Да не би да долагат против нас, казвайки: така направи Давид, и такъв е бил обичаят му през цялото време, откак е живял във филистимската земя”* (1Царе 27:11). Когато действате под влияние на “плътския нагон”, вие се обвинявате с плаща на секретността. Вие не искате да давате отчет за действията си, не желаете някой да ви задава въпроси, поради това се стремите всичко да бъде направено тайно. Изглежда Давид е съумявал да прикрива добре действията си, защото Анхус му е вярвал. *“И Анхус вярваше на Давида, и си казваше: Той е направил себе си съвсем омразен на хората си Израеля; затова ще ми бъде слуга завинаги”* (1Царе 27:12).

Давид “жъне бури”

Тъй като тръгнал по погрешно отклонение на пътя си, Давид започнал да живее по начин, който водел до невероятно вътрешно напрежение. Искане ми се да разберете вътрешните наранявания и унищожения, които го сполетяват в резултат от това. Накрая той стигнал до пълно отчаяние.

Първо, Давид загубил идентичността си. Анхус започнал да получава упреци от филистимците. Те искали да знаят защо Давид и хората му, заедно със семействата си живеят при тях. Тези хора били техни смъртни врагове. В същност Давид е бил човекът, който убил техния митичен шампион Голиат. Анхус защитил Давид. *“Всичко е добре. Сега Давид е наш човек.”* Но филистимците казали: *“Не, ние не искаме те да бъдеш с нас, защото не им вярваме.”* Поради това Анхус трябвало да каже на Давид, че повече не може да му има доверие. *“Тогава Анхус повика Давида, та му рече: В името на живия Господ, ти си бил честен, и излизането и влизането ти с мене във войската е угодно пред очите ми; защото не съм намерил зло в тебе от деня, когато си дошъл при мене до днес; обаче началниците не са добре разположени към тебе. Сега, прочее, върни се, та си иди с мир, да не би да причиниш недоволство у филистимските началници. А Давид каза на Анхуса: Но що съм сторил”* (1Царе 29:6-8)? Давид се превърнал в човек без родина. Той станал нежелан. Загубата на идентичност е първата крачка към пропадането към плътския начин на живот. Кой съм аз? Защо съм роден? Накъде отивам? За какво е всичко това, което се случва в живота ми? Кой ми е истински предан? Трудни въпроси... без отговори. Давид изживявал истинска криза на идентичността си. Той бил нежелан. За него нямало място нито при филистимците, нито при израилтяните. Подобно на водещ плътски живот християнин, той не се чувствал удобно, когато е с Бога, но сега губи интерес към живота си, защото е попаднал в блатото на плътските изкушения.

Второ, Давид повече не изпитвал чувство за задоволеност. *“А Давид каза на Анхуса: Но що съм сторил? И що си намерил ти в слугата си, откак съм пред тебе до днес, та да не мога да ида да воювам против неприятелите на господаря си царя”* (1Царе 29:8)? Сега Давид трябва да се бори със загубата на илюзии. Малкото изгоди от плътския живот са затъмнени от множество отговорности. Когато човек се отдалечи от Бога, отначало се чувства приятно и свободно, и даже изпитва някакво удоволствие. Но скоро плаща за него, когато започва да се лишава от илюзиите си.

Трето, Давид изпаднал в депресия. *“И когато на третия ден Давид и мъжете му влязоха в Сиклаг, амаличаните бяха нападнали южната страна и Сиклаг, и бяха опустошили Сиклаг и бяха го изгорили с огън. Бяха запленили и жените, които се намираха в него; не бяха убили никого, ни малък, ни голям, но бяха ги откарали и бяха отишли в пътя си. А когато Давид и мъжете му дойдоха в града, ето, беше изгорен с огън, и жените им, синовете им и дъщерите им пленени.*

Тогава Давид и людетe, които бяха с него, плакаха с висок глас, докато не остана вече сила да плачат” (1Царе30:1-4). Поставете се на мястото на Давид. Яздейки коня си, той стига до върха на хълма, от който се вижда града, в който е живял заедно с хората си през последната година и половина...и вижда, че цялото място е опожарено до основи. Но още по-тежка от материалното унищожение е била загубата на хората. Всичките им жени и деца били отведени като пленници от враговете им, амаликците, които по-рано били нападени от Давид. Давид и хората му плакали, докато не им останали сълзи да плачат. Ако сте плакали някога толкова дълго, вие ще можете да разберете дълбочината на тяхното отчаяние. А сега вижте какво се е случило. *“И Давид се наскърби много, защото людетe говореха да го убият с камъни, понеже душата на всички люде беше преогорчена, всеки за синовете си и дъщерите си”* (1Царе30:6).

Четвъртата стъпка надолу е загубата на доверие. Същите хора, които са приемали Давид като свой водач и приятел, сега го изоставили, озлобени от случилото се. Приятелите, които обучавал в пещерата, неговите първокласни воители от пустинята Паран, сега заплашително мърморели. “Повече не вярваме на Давид,” казвали си те и замирисало на бунт. Давид достигнал до онзи момент в живота си, при който някои хора започват да мислят за самоубийство. Той слязъл толкова надолу по стълбата на отчаянието, че му се струвало, че е стигнал до дъното. Последно спиране. Това е мигът, в който вие или скачате в забвението, или се молите на Бог да ви прости и да ви спаси. Чудно нещо е, че ни се предоставя този избор, защото Господ никога не изоставя децата си. Този път Давид направил правилен избор. *“И Давид се наскърби много...а Давид се укрепил в Господа своя Бог”* (1Царе30:6). Сега вече ти говориш, Давид. Това е начинът да се справим с отчаянието. Ямите може да ни се сторят бездънни, но ние можем да получим помощ от небето. Протегнете се нагоре! Помощта е там! За пръв път от 16 месеца Давид погледнал нагоре и казал: “Господи, помогни ми.” И Господ му помогнал. Той винаги помага. Той е най-достъпната помощ, към която можем да се обърнем.

Дните на отчаянието ни призовават към правилно мислене и към вглеждане във вертикална посока. Тъкмо това е научил Давид в този момент от живота си. Той установил, че отчаянието няма за цел да го победи и унищожи, а иска да го постави на колене, за да може да погледне нагоре към Бога. Може би сте познали радостта и екстаза от вървежа си с Христос, но в момент на отчаяние сте поели по погрешното отклонение на пътя и сега се намирате в лагера на плътта и сега вие живеете съобразно “плътския нагон.” Според думите на пророка, вие сте като онези, които *“посяха вятър, затова ще пожънат вихрушка”* (Ос. 8:7). Но подобно на Давид, вие сте изморени от отчаянието. Лишени сте от илюзиите си и потиснатостта ви убива. Протегнете се нагоре. Върнете се в къщи. Бащата ви очаква на вратата, готов да ви прости и да ви възстанови. Време е да се върнете и да се укрепите още веднъж в Господа, вашия Бог.

Глава 11

Две смърти...изследване на противоположностите

Какво си мислите, че ще напишат на надгробния ви паметник онези, които ще ви надживеят? Какво ще пише в некролога ви? С какви думи ще се опише накратко живота ви? Епитафията на Саул е била тъжна и обобщавала трагичният живот на този човек, който е играл важна роля в живота на Давид. Той е бил цар, който би могъл да служи като образец и учител на Давид, но вместо това Саул почти се превърнал в негов убиец. Накратко, епитафията на Саул се появява в 1Царе 26: *“Тогава рече Саул: Съгреших; върни се чадо мое, Давиде; защото няма вече да ти сторя зло, понеже животът ми беше днес скъпоценен пред очите ти; ето, безумие сторих и направих голяма погрешка”* (1Царе 26:21). “БЕЗУМИЕ СТОРИХ”. Колко добре описват живота на Саул тези думи? “Господ беше на моя страна, а аз живях така, все едно че Той не съществуваше. В живота ми имаше един велик и славен възход, когато Той ме помаза да бъда цар или поне хората ме избраха да бъда техен цар. Аз бях най-личният в Израел, бях с една глава по-висок от всички други хора. Аз бях красив и привлекателен, бях силен, бях роден да бъда вожд. Аз бях човекът, който можеше да свърши тази работа. Хората на Израел ме избраха да ги водя.. Но те не знаеха какво представлявам отвътре. Безумие свърших.” Писателят Бехтер описва какво означава да се извърши безумие. “Човек извършва безумие, когато пренебрегва добрите си приятели, така както Саул е пренебрегнал Самуил. Човек извършва безумие, когато отива да свърши нещо за Бога, преди Бог

да го е изпратил, както е направил Саул. Човек извършва безумие, когато не се подчинява на Бога, даже в незначителните неща, както Саул правел в началото; защото подобно неподчинение почти винаги води до по-лоши грешки. Човек извършва безумие, когато се опитва да се убеди, че изпълнява Божията воля, както Саул се е опитвал да убеди сам себе си, когато през цялото време, дълбоко в сърцето си е знаел, че това не е така. Човек извършва безумие, когато позволява да бъде ръководен от ревност или омраза, която го поробва и го прави безсилен, както е бил Саул в отношението си към Давид. Човек извършва безумие, когато съзнателно се бори срещу Бога, така както е правел Саул, когато е преследвал Давид, за да спаси собствения си авторитет. Човек извършва безумие, когато се отделя от Бога, от Бога за когото е тъгувал и започне да търси някакъв заместител в спиритуализма, в разговори с духове и т.н. Ние можем да завършим всяко водещо към дъното описание на падението си с тежката въздишка на Саул: “Безумие извърших.”

Саул е извършил всички тези неща и в един момент от живота си е осъзнал това. Напълно съзнателно той не се е подчинил и е предложил на надгробният му камък да бъде написано: “Безумие извърших. Хората гледаха към мене и си казваха: Какъв цар! Но Бог ни вижда отвътре и казва за мене: Какъв глупак! Колко глупав и напразно изживян живот?” Но Саул не само, че е живял глупаво, той е умрял трагично. Когато прочетете описанието, трудно можете да повярвате, че това е същият Саул, за който веднъж Самуил казал: “*Тогава Самуил взе съда с миро, та изля на главата му, целуна го и каза: Не помаза ли те Господ за княз над наследството си? ...Тогава ще дойде Господният Дух върху тебе...и ще се промениш в друг човек. А когато тия знамения дойдат на тебе, прави каквото случаят позволява; защото Бог е с тебе*” (1Царе 10:1, 6-7).

Смъртта на Саул - една душераздираща трагедия

Ето тъжното описание на края на живота на Саул. “*А филистимците воюваха против Израила; и Израилевите мъже побягнаха от филистимците и падаха убити в хълма Гелвие. И филистимците настигнаха Саула и синовете му; и филистимците убиха Сауловите синове Йонатана, Авианадава и Мелхисуя. И битката се засилваше против Саула, и стрелците го улучиха; и той бе тежко ранен от стрелците. Тогава Саул каза на оръженосеца си: Изтегли меча си, та ме прободи с него, за да не дойдат тия необрязани, та да ме прободат и се поругаят с мене. Но оръженосецът му не прие, защото много се боеше. Затова Саул взе меча си, та падна върху него...така умря Саул...*” (1Царе 31:1-4,6). Тази сцена описва ужасът на битката, на клането, на невъобразимите страхотии. Земята е осеяна с трупове. Филистимците са довършвали оцелелите от боя. Големи садисти са били филистимците. Те са обичали кръвопролитие и сега пред очите им се намирал вражеският цар. Атаките им се насочили изцяло срещу Саул. Той и армията му отстъпвали панически пред напора на филистимците и били напълно сразени. Филистимците убили тримата синове на Саул, един от които бил Йонатан, най-добрият приятел на Давид. Може би и тримата са били заклани пред очите на Саул, но ние не знаем това. След това атаките се насочили директно към царя и той бил тежко ранен. Латинският хронист Вулгейт пише: “Той беше ранен в корема. Това беше смъртоносна рана.” Саул не можел да се измъкне. От тялото му стърчели забитите филистимски стрели. Зад него лежали убити синовете му. Това е покъртителна картина. Точно в този момент Саул казал на оръженосеца си, който вярно стоял до него: “Изтегли меча си и ме довърши.” Той не е искал да даде възможност на омразните филистимци ще плюят върху тялото му или ще се гаврят с трупа му. Не е ли любопитно, че Саул е бил много загрижен за онова, което ще си помислят враговете му за него, но малко се е грижел за отношенията си с Бога, с когото му предстояло много скоро да се срещне?

Какво се случва, когато неподчинението притъпи чувствителността ни. Ние започваме много, много да се безпокоим за това, какво ще си кажат хората да нас, но по някакъв начин губим контакт с онова, което си мисли Господ и което Господ може да забележи. В описанието на смъртта на Саул не се споменава и дума за молитва. Там само се казва, че Саул паднал върху меча си и умрял. Смъртта на Саул не е героична, но следващата сцена е още по-лоша. “*Тогава Израилевите мъже, които бяха от татък долината и отвъд Йордан, като видяха, че Израилевите мъже бягаха, и че Саул и синовете му измряха, напуснаха градовете, та побягнаха; а филистимците дойдоха и се заселиха в тях*” (1Царе 31:7). Така филистимците се настанили в Израел. Те не само ограбили страната, но започнали да живеят в градовете, които до тогава принадлежали на Израилтяните. “*А на следния ден, когато филистимците дойдоха да съблекат убитите, намериха Саула и тримата му синове паднали на хълма Гилвие*” (1Царе 31:8). Това е било нещо обичайно при битката. Когато сте победили врага си, вие му вземате всички оръжия и снаряжение, които можете и искате да вземете. Това може да спаси живота ви в бъдеще, ако врагът се върне отново и

сраженията се подновят. Всичко, което може да отнесете, няма да бъде използвано от враговете ви срещу вас в бъдеще. Поради това, когато започнали да събличат убитите, филистимците се натъкнали на Саул. Вижте какво е станало. *“И отсякоха главата му и снеха оръжията му, и изпратиха човеци напред из филистимската земя, за да разнесат известие в капищата на идолите си и между людете”* (1Царе 31:9). Саул, човекът който някога е познавал радостите и благословиите на царуването, който е бил представител на Бога сред избраните хора, който толкова много се е безпокоял за това, как го възприемат хората, сега е умрял. Тялото му е обезобразено, а отрязаната му глава била разнасяна от място на място. Филистимците му се присмивали и го подигравали, и без съмнение са правели обидни коментари за Йехова, Богът на Саул и на Израел. *“И оръжията му положиха в капището на астарите, а тялото му обесиха на стената на Ветсан”* (1Царе 31:10). Историкът Алфред Едершейм описва по един неповторим начин истината на подобни сцени. “Беше нощ. Обезглавените тела на Саул и на синовете му се поклащаха от повея на вятъра на стените на Ветсан. Наоколо се разнасяха прегракналите звуци, издавани от лешояди и чакали.” Каква ужасяваща и трагична сцена. Но най-голямата трагедия е, че от нея не е имало никаква полза. Не е имало нужда този човек да умира по този начин. Но истината е, че Саул е избрал този развой на събитията. Той е правил избора си стъпка по стъпка, ден след ден, правил е компромиси и е живял непокорно пред Бога. Той е плюл в лицето на Онзи, който се е отнесъл милостиво към него, все едно че му е казал: “Нямам нужда от Тебе. Аз ще живея и ще умра както ми се хареса.” Саул е избрал плътския живот, така че не би трябвало да сме изненадани от онова, което се е случило. Но наистина страданието е било напълно излишно. Писателят Ф.Б. Майер казва: “Най-голямата горчивина идва от факта, че от тези страдания не е имало никаква нужда; че те са последица от неблагоприятно и непоследователно; че те са жетвата на онова, което човек преди това е посял; че лешоядите, които се хранят от месата на човека, са отгледани от него самият. Горко ми! Колко болезнено е това!”

Това се случва, когато позволяваме постепенно в живота ни да се настанят компромисът и неподчинението, ден след ден, унищожавайки добрите ни дела, живеейки в посредственост, избирайки лекия път, живеейки като изгубените хора. Когато Саул избрал да живее в тъмнината на нощта, той бил обхванат от чувство за вина, отчаяние и горчивина, които го разяждали отвътре. Но отново подчертавам, той сам е избрал този начин на живот. Това е можело да се избегне, от това не е имало никаква нужда. Интересно е, че ако направите малко географско проучване вие ще откриете, че Ветсан не е много далече от мястото, където Саул е бил провъзгласен за цар. Не е ли показателно това? Той е царувал цели 40 години, а през това време територията на Израел почти не се е увеличавала. (*Коментар: А по времето на Давид територията на Израел се увеличила 10 пъти – от 10 000 кв.км на 100 000 кв. км. Д.Пр.*) Той е свършил пътя си на няколко километра от мястото, от където е започнал. Тялото му висяло, осветявано като силует на лунната светлина в непосредствена близост от мястото, където в момента на неговото възцаряване са свирели фанфари и хората са го аплодирани, докато е бил помазан за цар на Израел. Това е трагично откритие, но като имаме предвид избора, който е направил, ние не сме изненадани. Обаче някои хора са съжалили Саул. *“А като чуха жителите на Явис-галаад това, което филистимците направиха на Саула, всичките храбри мъже станаха и, като ходиха цялата нощ, снеха тялото на Саула и телата на синовете му от стената на Ветсан, и като дойдоха в Явис, там ги изгориха. И взеха костите им та ги закопаха под дървото в Явис, и постиха седем дена”* (1Царе 31:11-13).

Смъртта на Христос - едно класическо сравнение

Зад великата трагедия на живота на Саул се намира едно много интересно съвпадение - приликата между смъртта на Саул и смъртта на Христос. На пръв поглед можем да си кажем: “Какво общо би могло да има между смъртта на Саул и Христос?” Но на практика има 6 съвпадения.

Смъртта на Саул белязала края на всички национални надежди. Когато умрял Саул, мнозина трябва да са си казали: *“Това е краят на Израел. Сигурно е, че сега филистимците ще ни покорят.”* По подобен начин, смъртта на Христос изглеждало, че поставя край на всички национални и духовни надежди на народа на Израел. Поставете се на мястото на онези, които са стояли около кръста. Някои от хората, които са наблюдавали ставащото от безопасно разстояние сигурно са си казвали: *“Няма никога да имаме царство! Ние сме погубени.”* Други са си казвали: *“Ние сме вярвали в една лъжа. Нашата мечта е била просто една измама. Ние сме изгубени.”* Изглеждало е, че това е краят на всякаква национална и духовна надежда.

Със смъртта на Саул изглеждало, че враговете са спечелили крайната победа. Филистимците са

триумфирали, разнасяйки от място на място главите на Саул и на синовете му, обесили са телата им, за да ги видят всички, като може би са крещели: “Ние победихме!” Когато Христос е умрял, изглеждало като че ли врагът на душите ни е победил. Сатаната може би се е пъчел пред вратите на ада, казвайки: “Победата е моя. Аз съм победителят. Месията умря.”

Смъртта на Саул проправила пътя за един напълно нов план за действие и обявява началото на царуването на Давид и династията му, която води до Месията. Когато умрял Исус Христос, това поставило началото на напълно нови действия и на едно движение за нашето велико спасение.

Смъртта на Саул проправя пътя за един друг човек, Давид, който иначе не би могъл да бъде включен в Божиата линия на благословии. Смъртта на Христос милостиво е проправила пътя за спасението на неевреите, които иначе не биха били в състояние да влязат в Божието Царство.

Със смъртта на Саул е завършила ерата на не удовлетворяване и пропадане. Със смъртта на Христос е завършила ерата на закона и на виновността, поставяйки началото на напълно нови изисквания, основаващи се на милостта.

Смъртта на Саул демонстрирала глупостта на човека. От човешка гледна точка, смъртта на Христос е демонстрирала глупостта на Бога. Посредством “глупостта “ на Божия план, Той ни дава възможност да преминем през невъзможното. Той променя живота на хората благодарение на смъртта на Своят Син. Хората са изтезавали тялото на Исус и са се подигравали с Него. Скоро след смъртта Му, тялото на Христос било погребано набързо поради настъпващата Събота. Едва ли някой е разбирал, че в този момент Бог предстояло да извърши най-великото чудо на света, което ни е познато. Рут Хармс Калкин описва точно чувствата ни, когато изживяваме времена, подобни на живота и смъртта на Саул. Тя просто и озаглавила следното си стихотворение “Завладей.”

Отначало, Боже, аз те молах
да застанеш на моя страна.
Заедно с псалмиста Давид
аз се връщах при Тебе и настоявах:
“Бог е с мене...
подкрепи, Боже, правата ми...”
Но независимо от молитвите си
лежах подгизнала в тъмнината,
докато в пълно объркване не извиках:
“Не, не заставай на моя страна, Боже,
просто ме завладей.”
И внезапно дойде сутринта.

Бог казва на някои Сауловци, които изживяват ненужни страдания: “Сега е време да спреш.”
Време е да кажете: “Боже, не променяй позицията си, просто ме завладей.” Ние отиваме като овце пред Бога, без да Го молим да вземе страна, а да поеме управлението над живота ни.

Нашата смърт - една неизбежна реалност

Подобно на Саул и синовете му, ние също ще умрем и това е неизбежно. Вместо да отричаме смъртта, ние сме длъжни да я приемем като неизбежна. Понякога смъртта е внезапна. Понякога е продължителна. Понякога това е красива, сладка и тиха смърт. Друг път тя е мъчителна, ужасна, кървава и грозна. Според нас, има случаи, когато смъртта идва твърде рано. В други случаи ни се струва, че студените пръсти на смъртта се движат твърде бавно, докато някоя скъпа за нас душа изпитва болка и мъка, самота и безпамятност. Но както и да и да идва смъртта, тя идва за всеки един от нас. Няма изключение.

Докато беше свещеник на Сената на САЩ, Питър Маршал веднъж разказа следната история, която подчертава неизбежната същност на смъртта: *“Една стара легенда разказва за търговец от Багдад, който един ден изпратил слугата си на пазара. Скоро слугата се върнал, пребледнял и треперещ и силно развълнуван казал на господаря си: На пазара бях блъснат от една жена в тълпата и когато се обърнах, аз видях, че бях блъснат от Смъртта. Тя ме погледна и ми направи заплашителен жест. Господарю, моля те да ми дадеш коня си, защото трябва да избягам, за да не се срещна с нея. Ще отида в Самара и ще се скрия там, така че Смъртта да не може да ме намери. Търговецът му дал коня си и слугата препуснал към Самара с най-голяма бързина. По-късно търговецът отишъл на пазара и видял Смъртта, стояща сред тълпата. Той отишъл при нея и я попитал: “Защо изплаши слугата ми тази сутрин? Защо си го заплашвала?” “Това не беше заплашване”, каза Смъртта. “Това беше само белег на изненада. Бях удивена, че той е в Багдад, защото тази нощ имам среща с него в Самара.” Всеки от нас има своята среща*

със смъртта. Но ако вярваме в Онзи, Който единствен държи ключовете на живота и смъртта, това е повод за радост, а не за страх.”

Всички ние имаме нашата среща в Самара, която не можем да избегнем или да отклоним. Но за християните има добра новина: Ние, които познаваме Господ Исус Христос, носим в себе си една обновена душа и дух, тази част от нас, която Той завладя в момента, когато ние бяхме родени отново и станахме християни. Той заживя в нас и ни даде нова природа. Въпреки, че външната ни обвивка изпитва болка и мъка и умира, нашият вътрешен човек е жив, очакващ своя дом в Бога. Тази връзка се осъществява в момента на нашата смърт. *“Затова ние не се обезсърчаваме: но ако и да тлее външният наш човек, пак вътрешният всеки ден се подновява. Защото нашата привременна лека скръб произвежда все повече и повече една вечна тежина на слава за нас, които не гледаме на видимите, но на невидимите; защото видимите са временни, а невидимите вечни”* (2Кор. 4:16-18).

Каква роля играете днес? Дали е автентична? Дали това е християнството от времето на Христос? Ако е така, нека да се върна към въпроса, който зададох в началото на тази глава. Какво си мислите, че ще напишат онези които ви надживеят, на надгробния ви паметник? Какво ще пише в некролога ви?

Глава 12

Нов цар, нов трон, но същият Господ

Стигнахме почти средата на нашето изследване на живота на Давид и това е подходящо място да спрем и да направим общ преглед на станалото. Разглеждайки подробностите от живота на Давид, ние стигнахме до времето, което той вече е около 30 годишен. Преди да изследваме следващите 40 години от живота му, нека да направим едно кратко обобщение. Добро място за започване на това панорамно обобщение могат да станат три стиха от Псалм 78, които представляват обобщен анализ на живота на Давид: *“Избра и слугата си Давида, и го взе от кошарите на овцете; от подир дойните овце го доведе, за да пасе людето Му Якова и наследството Му Израеля. Така той ги пасеше според незлобието на сърцето си, и ги водеше с изкуството на ръцете си”* (Пс. 78:70-72).

Това описание се отнася за целия живот на Давид. *“Избра и слугата си Давида”*, когато той е бил на 17 години. *“Взе го от кошарите”*, когато той е победил Голиат и за пръв път е изоставил овцете си. *“Да пасе людето Му Якова”* на 30 годишна възраст. Вие си спомняте, че в периода между 17 и 30 години Давид е бягал от Саул. На 30 годишна възраст той станал цар на Израел. И какво се е случило тогава? Давид изживял първите 50 години от живота си без противоречия в сърцето си. Въпреки няколкото плътски отклонения, по-голямата част от младостта на Давид е била период на триумф. След това дошли последните 20 трагични години от живота му. Първата част от живота му е образец на характер и липса на противоречивост, а втората част представлява едно постоянно пропадане надолу, докато накрая Давид умрял като нещастен човек с разбито сърце.

Животът винаги е много повече от хронология на събитията. Когато четем един стих като: *“Давид беше тридесет годишен, когато стана цар и управлява в продължение на четиридесет години”*, лесно можем да забравим каква е причината той да стане цар. Ние проявяваме склонност да се фокусираме върху сегашния момент и да забравяме за вчера и за утре. Някои от нещата, станали в миналото, трябва да бъдат забравени, някой от грижите ни за утрешния ден трябва да се оставят на Бога, без да се безпокоим за тях, но трябва да имаме общ поглед над живота си и да се стремим той да е в съответствие с Божията воля. Нашето минало прилича на картинна галерия. Вървейки по коридорите на паметта си, ние все едно, че обикаляме картинна галерия. По стените са окачени всички картини от миналото: нашият дом, детството ни, родителите ни, израстването ни, учителите, трудностите, радостите и триумфите, както и обидите и неприятностите в живота си. Тъй като нашият Господ Исус Христос е един и същ вчера, днес и завинаги, то ние можем да вземем днешният Христос, да отидем с него в нашето минало и да Го помолим да премахне картините, които предизвикват лоши спомени в нас. Християнинът може да позволи на Исус за завладее миналото му и да се справи с него, като отстрани от паметта му неприятните спомени. Аз имам такива спомени и вие имате такива спомени. Трябва да позволим на Исус да остави по

коридорите на паметта ни фреските, които ни носят удоволствие и чувство за победа и да отстрани онези грозни картини, които ни носят отчаяние и чувство за поражение.

Поради множеството чудни подвизи на Давид и на наследството, което е оставил, лесно може да забравим, че за около 13 години той е живял като беглец и е прекарал много часове на обезкуражение и на лишаване от илюзиите си в пустинята. Давид е бил нещастен, смирен човек по времето, когато е бил беглец. Той е научил много през тези години на изпитания, но не би имал голяма полза постоянно да си припомня болката, която са му донесли те. Най-после той станал цар. Как се е възкачил на трона? Дали е настоявал всички да се подчинят на властта му? Не. Давид се научил как да се държи и да се осланя на другите около себе си в годините на изпитания. Често пъти ние понасяме по-добре изпитанията и трудностите, отколкото успеха. Шотландският писател Томас Карлил пише: “На един човек, който може да устои на успеха се падат сто човека, които могат да устоят на трудностите.” Но Давид е бил на прага на успеха. Предшественикът му умрял, убит от собствената си ръка. Ако някога на човек се отдава шанса да се бори за бъдещето си, това е бил неговият шанс. Но Давид не постъпил така. След като научил за смъртта на Саул... *“Давид се допита до Господа като каза: Да възляза ли в някои от Юдовите градове? И Господ му каза: Възлез. Пак рече Давид: Где да възляза? А Той му каза: в Хеврон”* (2Царе 2:1).

От беглец до монарх

Давид помнел как Самуил го помазал и му прошепнал: “Ти ще бъдеш следващият цар.” Той помнел това от много години, затова запитал: “Боже, да възляза ли до един от градовете?” Той наистина е искал да знае. “Боже, дали е време да направя това?” Той не се е втурнал към трона, за да го превземе със сила. Давид чакал търпеливо Бог да му даде указания какво да прави по-нататък. И Бог му разкрива плана си. Бог му казал: “Почни царуването си в Хеврон.” В онези дни Господ е говорил с устните си на слугите си. Днес Той им говори със Словото Си. Вие можете да се чудите: “Очевидно Бог отваря вратата и аз предстои да вляза. Но дали трябва да направя това?” Ние проявяваме склонност да се втурваме нататък, където има някаква изгода за нас. Най-добре е да започваме много внимателно, да направим първите си крачки грижливо, без да бързаме. Тук ние виждаме Господ да казва на новият цар Давид. “Не, почакай! Въпреки, че ти ще станеш цар, бъди смирен, върви смирено. Бъди чувствителен.” “Да възляза ли?” “Възлез.” Къде да възляза?” “Иди в Хеврон.” И той се подчинил. Ние знаем колко дълго е бил с ограничени пълномощия. *“А времето, през което Давид царува в Хеврон над Юдовия дом, беше седем години и шест месеца”* (2Царе 2:11). Когато Саул умрял, Давид е бил около 30 годишен, но не е отишъл веднага в Ерусалим, за да стане цар на цялата нация. Подчинявайки се на указанията на Бога, той отишъл в Хеврон, където в продължение на седем и половина години имал ограничена власт над хората от Юда. Той не се оплаквал и не бил неспокоен, защото се научил да чака Бога. Сигурно е имало някои сателитни царе, някои самозванци, които са се стремели към трона на Саул, които са чакали сгоден момент, но Давид търпеливо позволил Господ да се погрижи за всеки един от тях. Той просто отишъл в Хеврон и се установил там, знаейки, че притежава способността да царува над цялата нация, но не и без помощта на Бога и че това трябва да стане в определен от Бога момент. Всички се възхищават от такава покорност. За нещастие, докато е бил там, Давид взел някои решения, за които по-късно щял да съжالياва. Ето едно от тях: *“А войната между Сауловия дом и Давидовия дом трая дълго време; и Давид непрестанно се засилваше, а Сауловият дом непрестанно отслабваше”* (2Царе 3:1). След това следва нещо, което звучи като скучно описание на родословното дърво, но от него научаваме нещо за слабата страна в характера на Давид. *“И народиха се синове на Давида в Хеврон; първородният му беше Амнон, от езраелката Ахиноам; вторият му, Хилеав, от Авигея, жената на кармилеца Навал; третият, Авесалом, син на Мааха, дъщеря на гесурския цар Талмай; четвъртият, Адония, син на Агита; петият, Сефатия, син на Авитала; и шестият, Итраам, от Давидовата жена Егла. Тия се родиха на Давида в Хеврон”* (2Царе 3:2-5). Какво научаваме от това описание? Давид не просто е имал 6 деца, той е имал тези деца от 6 различни съпруги! Това многоженство е едно от тъмните места в живота на Давид, което после му причинява много неприятности. В родословното дърво на семейството на Давид са включени огромен брой хора. Погледнете съпругите му, с които се сдобил в Хеврон: Ахиноам, Авигея, Мааха, Агита, Авитала и Егла. И тук не е включена дъщерята на Саул Михала, която била първата му съпруга. Когато Давид бил принуден да се спасява и избягал от двореца, Саул я дал за жена на друг човек. По-късно, по време на войната между домовете на Давид и Саул, за която се споменава в ст.1, Давид си я изискал обратно, независимо, че била женена за друг мъж. След като отишъл в Ерусалим, той имал още една съпруга, освен Михала и това е Батшеба, майката на

Соломон. Но съгласно 2Царе 5:13-16 и 1Лет. 3:1-9, Давид е имал много други жени и държанки, които му родили деца в Ерусалим. Ние не знаем нищо за повечето от тях. Ако не бъркам, Давид е имал 20 сина и една дъщеря, Тамар. Тя е изброена между децата на Мааха в Хеврон, която е била и майка на Авесалом.

Най-близкото семейство на Давид

Деца, родени в Хеврон, когато Давид е бил на възраст от 30 - 37 години (2Царе 3:2-5, 13-14,; 13:1; 1Лет.3:1-4).

Съпруги	Деца
Ахиноам	Амнон
Авигея	Хилеав и Даниел
Мааха	Авесалом и Тамар
Агита	Адония
Авитала	Сефатия
Егла	Итраам

2. Деца, родени в Ерусалим, когато Давид е бил на възраст от 37 - 70 години (2Царе5:14-16; 1Лет.3:5-8; 2Лет.11:18)

Съпруги	Деца
Батшеба	Самуа, Совав, Натан, Соломон
неизвестни съпруги	Евар, Елиуса, Нефег, Яфия, Елисама, Елиада, Елифалет, Ногах, Елифалет

Общият брой на най-близкото семейство на Давид е 20 синове и 1 дъщеря (без да се вземат предвид децата му от държанките и други жени, виж 2Цар. 5:13; 15:16; 1Лет. 3:9). Запомните това, защото огромното семейство се превръща в източник на много проблеми за Давид, особено след прелюбодеянието му с Батшеба. Освен жените си, той е имал и много безименни държанки. Това огромно семейство е основано по време на престоя му в Хеврон, където той е царувал само над Юда в продължение на седем години и половина. "Тогава всичките израилеви племена дойдоха при Давида в Хеврон и говориха, казвайки: Ето, твоя кост и твоя плът сме ние. И по-напред, още докато Саул царуваше над нас, ти беше, който извеждаше и въвеждаше Израиля; и на тебе рече Господ: Ти ще пасеш людеите Ми Израиля, и ти ще бъдеш вожд над Израиля. И така, всичките Израилеви старейшини дойдоха при царя в Хеврон, и цар Давид направи завет с тях пред Господа в Хеврон; и те помазаха Давида цар над Израиля. Давид беше на тридесет години, когато се възцари, и царува четиридесет години. В Хеврон царува над Юда седем години и шест месеца; а в Ерусалим царува над целия Израел и Юда тридесет и три години" (2Цар. 5:1-5).

Авторитетът на Давид

След като се установил да живее в Ерусалим, най-накрая Давид получил неограничената власт, която му била обещана, като помазан от Бога вожд. Той е получил огромна сила, власт и благословии от Бога. "След това царят отиде с мъжете си в Ерусалим против евусците, жителите на земята; а те говориха на Давида казвайки: няма да влезеш тук; но и слепите и куците ще те отблъснат; защото си дуаха: Давид не ще може да влезе тука. Обаче Давид превзе крепостта Сион; това е Давидовият град. И в оня ден Давид каза: Който удари евусците, нека хвърли във вадата слепите и куците, които са омразни на Давидовата душа; понеже и слепите и куците бяха казали, че той няма да влезе в жилището им. И Давид се засели в крепостта, която и нарече Давидов град. И Давидстрои здания Мило и навътре. Така Давид преуспяваше и ставаше по-велик; и Господ Бог на Силите беше с него. В това време тирският цар Хирам прати посланици при Давида, и кедрови дървета, дърводелци, и зидари, та построиха къща за Давида. И Давид позна, че Господ го бе утвърдил за цар над Израиля, и че беше възвисил царството му заради людеите Си Израиля" (2Цар. 5:6-12). Когато започнали благословиите, те прелели чашата на Давид. Малцина царе са притежавали толкова голяма власт и престиж. Писателят и историкът Г. Фредерик Оуен, описва царуването на Давид по следния начин: "Всичко работело в полза на националното преуспяване на Израел. Не е имало силна държава в Западна Азия, която да му попречи да се превърне в могъщо царство...Хититите били укротени, Египет при управлението на последните царе от 21-та династия загубил могъществото си. Филистимците се превърнали в жалка част от миналото си величие, а царете на Тир поддържали приятелски съюз с Израел. Със здрава ръка Давид защитавал Израел от враговете му; моавците и амонитците били завладени; при това положение едомитите, изплашени от

нарастащата мощ на Израел, въстанали срещу Давид, но били разбити от Абишей, който проникнал до Петра и станал господар на страната. Търговските пътища станали безопасни и започнали широко да се използват, по тях в Израел постъпвали стоки, култура и богатства от Финикия, Дамаск, Асирия, Арабия, Египет и по-далечни страни. За хората си Давид бил цар, съдия и военачалник, но за околните народи той е бил водеща сила в целия свят на Близкия Изток - най-прочутият цар на времето си.” За всеки лидер би било трудно да се справи с толкова голяма власт, особено ако това е човек, който е толкова страстен като Давид. Трудно може да се вярва на човек, който притежава такава власт, защото с нея идват и изключителни изкушения, на които само малцина могат да устоят. Както е казано: “Властта корумпира, а абсолютната власт корумпира абсолютно.” Но спомнете си, че ръката на Бога е била с Давид. Независимо от това, Давид все още си оставал човек и правел грешки. Но за това ще говорим по-късно. За сега нека да се порадваме на благословиите, на които той се е наслаждавал. Той ги очаквал от толкова дълго време! Постиженията на Давид са изключителни. Той разширил 10 пъти територията на Израел. (Коментар: През царуването му територията на Израел се е увеличила от 15 000 км² на 155 000 км².) Невероятно! Той построил удобни и безопасни търговски пътища, които достигали да всички краища на познатия по онова време свят. От всякъде към Израел се стичало невиджано до тогава богатство. Давид обединил народа около Йехова, създавайки интерес към духовните неща. Той не бил свещеник, той е бил цар, но е издигнал ролята на свещеничеството, което дало възможност на юдеизма да се разпространява и практикува свободно. Той разрушил всички идоли и олтари на фалшивите богове. Давид бил забележителен човек, брилянтен организатор, ръководител и плановик. Той е притежавал брилянтна военна смелост по време на сражение и винаги се намирал в предната линия на полесражението.

Човечността на Давид

Но Давид е човек и е допуснал три основни грешки в живота си, три страшни разочарования.

Давид допуснал да бъде въввлечен толкова много в обществените работи, че загубил контрола над живота в семейството си. Както видяхме по-рано, той е бил човек с твърде много жени и деца, за да може да ги възпитава и отглежда правилно. Тъй като притежавал неукротима страст, той страстно се отдавал на тези жени; в резултат от това имал твърде много деца, които водели борба помежду си, за да си обезпечат бъдеще. Ако липсва бащинско напътствие и контрол, има малка разлика между живота в бедняшките квартали и живота в царския дворец. Царят или царицата могат да създават блудни синове и бунтовници точно толкова лесно, колкото и бедните и обезправените хора.

Точно това се е случило с Давид. На върха на царуването си, когато всички тези впечатляващи събития и постижения удивлявали целия народ, Давид загубил контакт с домашните си. Децата му били невъзпитани и недисциплинирани. Както ще видим в глава 18, Авесалом се разбунтувал срещу баща си. Той измамил баща си и се опитал да му отнеме трона. Трагедията на Давид е, че той бягал като ранено животно. Друг от синовете му, Амнон, изнасилил сестра си Тамар. Това ужасяващо деяние довело до убийство и до унищожаване на отношенията в царското семейство. Съгласно текста от Библията, единствената реакция на Давид в отговор на това престъпление била, че той много се ядосал. Това е всичко, което е направил. Може би грехът му с Батшеба му попречил да разбере какво трябва да направи, а ако е знаел какво да прави, не го е направил. Пред хората Давид бил решителен и брилянтен, но зад кулисите, у дома си, той е бил пасивен и невзискателен.

Ние ще се спрем на това по-късно, но нека сега да кажа, че през следващите години, когато Давид застарявал, синът му Адония, подобно на Авесалом, също се опитал да му отнеме престола. “Тогаво Адония, Агитиният син, надутото си каза: Аз ще царувам. И пригответе си колесници и конници и петдесет мъже, които да тичат пред него. А баща му никога не беше му досаждал с думите: Ти защо правиш това? А той беше и много хубав наглед; и роди се на Давида подир Авесалома” (3Царе 1:5-6). Погледнете какво се казва тук! Давид нито веднъж не се противопоставил на синът си и всъщност никога не му досаждал. Какво означава това? Добре, как вие досаждате на сина си? Ясно е, че той е пропуснал да го възпита правилно, да го наказва тогава, когато е необходимо. Нито веднъж той не му се противопоставил, като го попита: “Защо постъпваш така?” Така както не успял да контролира Авесалом, така не е контролирал и Адония. По-късно ще продължа този списък, но е ясно: Давид е бил толкова очарован и увлечен от обществените си работи, че загубил контрол над семейството си.

Давид си позволявал изключително силни изяви на страстта. Каквото и да правел, той го правел

с цялото си сърце. Когато се биел, той се биел да край, напълно покорявайки враговете си. Когато обичал, той обичал с цялото си сърце, доказателство за което са многобройните му съпруги и държанки. Желанията му го тласкали към необичайни прояви на леност. Една пролет, когато другите царе отишли на война, Давид останал у дома си в Ерусалим. Изпаднал в мързеливо настроение, той отегчено обикалял из двореца, без да предполага какво ще се случи. Това е денят, когато се влюбил в Батшеба. Той бил отпуснат и ленив, обхванат от мързеливо безразличие. Той бил под влияние на страстите си. Неспособността му да обуздае сексуалния си нагон дал път на неконтролираните му желания, което довело до прелюбодеянието му с Батшеба. След това Давид започнал да лъже хората около себе си. Когато стигнем до глава 16, ще се запознаем по-подробно с тези неща. Д. Осуалд Сандерс прави следното правдиво заключение: “Най-големият провал на Давид се състои в това, че е отстъпил пред страстите на плътта.”

Давид е станал жертва на самодоволството и гордостта си. Давид започнал да си вярва, че онова което става с него се дължи на собствените му качества и усилия. Той казал на Йоав да преброи хората на Израел и Юда. Йоав го попитал каква наслада изпитва, за да иска да се направи това, което не е позволено от Бога. Но Давид му казал: “Не бъди дързък и непокорен към мене. Прави това което ти казах.” Йоав се подчинил и 70 000 човека умрели поради Божието наказание - наказание заради царската гордост. Всичко това ще разгледаме в глава 23. Веднъж чух един опитен пастор да предупреждава една група мисионери за подобни опасности. Той каза, че когато човек притежава темперамент, привлекателност и харизматичност, които го правят духовен лидер, той много лесно може да стане жертва на четири порока: сребролюбие, мързел, секс и егоизъм. Замислете се за лидерите, които са се провалили. Почти без изключение, причината за това е един или няколко от тези пороци.

Две вечни истини, които са надживели цар Давид

Има два вечни урока за живота си, които можем да научим от царуването на Давид: Никоя цел не е по-важна от създаването на семейство, което живее по Божията воля. Няма по-важна черта на човешкия характер от истинската липса на противоречивост и последователност.

В автобиографията си, наречена “Един живот,” именият хирург Кристиан Бърнард, който извърши първата в света операция за трансплантация на човешко сърце, разказва как загубил семейството си в зенита на откритията и на необикновено успешната си кариера. “Беше слънчева априлска утрин, когато шофирах от Минеаполис на път за Ню Йорк. Изглеждаше, че беше изминал цял век, откакто дойдох тук за пръв път...много по-дълго време, в сравнение с всички предишни години.

В Ню Йорк качих колата на кораб и взех самолета за Южна Африка. В Кейптаун духаше северозападен вятър и самолетът приближи към летището, летейки ниско над вълните на океана. Жена ми и децата ме чакаха на летището. През последните два месеца им бях писал много рядко, но въпреки това бях неподготвен да се срещна с жена си. “Защо се връщаш? Защо не си стоя в Америка и въобще да не беше се връщал у дома?” В очите ѝ повече нямаше усмивка, а устните ѝ изглежда, че не очакваха нищо от мен. О, Господи, помислих си аз. Направих най-ужасната грешка в живота си. “Не се прави на толкова изненадан”, каза ми тя. “Ние те напускаме. Ние решихме, че ти никога не си се връщал.” “Това беше само едно малко закъснение”, казах аз. “Аз ти писах за това. Ние създавахме клапи, аортни клапи.” “Освен това ние създадохме семейство”, каза тя. “Искам да ти кажа, че преди много време ти създаде семейство, преди да го изоставиш изцяло на мене. Ние престаняхме да съществуваме за теб...” Исках да ѝ кажа, че се завърнах у дома, защото обичам децата си и че вярвам, че я обичам. Направих това, защото чувствах, че е така. Какво бих могъл да кажа сега, което не би изглеждало безсмислено? Започна да вали. Градът беше мрачен под мрачното небе. В Кейптаун беше зима, докато в Минеаполис пролетта вече беше дошла. Как беше възможно да бях пропуснал цялото запролетяване?”

Давид също загубил цялото запролетяване... и нещо много, много повече. Обаче, когато решавал какво да прави с дървото на живота на Давид, Господ решил да не го отсича. Поради огромната си милост и любов, Бог оценил високо многобройните усилия на този човек в полза на Божиите хора и на името на Йехова, както и липсата на противоречия в сърцето му. След всичките тези години, животът на Давид все още продължава да хвърля сянка върху собственият ни живот. Понякога, през мрачните зимни месеци, по време на бурните проливни дъждове и на сивото небе ние имаме нужда да се вгледаме в някои периоди от живота ни, които чакат да се замислим над тях...моментите, когато не сме устояли на изкушението. Ние трябва да помолим Бога да прочисти тези пътища, които са загрупани от останките на миналото. В нас не трябва да има противоречие,

трябва да сме достатъчно загрижени за миналото, за да постъпваме днес правилно с децата си. Няма човек или права кауза, която врагът на душата ни да не се опита да унищожи, а той обича да умножава победите си. Ако беше тук, Давид би ни казал да внимаваме, защото Врагът винаги ни дебне, неуморно опитвайки се да ни погуби.

Три поуки от живота на Давид

Успеха и лесния живот са времена на изпитание, а не просто благословени времена. Английският религиозен мислител Луис пише: “Продължителните, скучни и монотонни години на успеха от средата на житейският ни път предоставят на дявола прекрасно време за ловуване.” Изпитвали ли сте омаята на задоволството, когато човек е здрав, силен, преуспяващ и не трябва да се безпокой за неща, които обикновено са проблем. Бъдете нащрек! Преуспяването и лесният живот почти винаги са време на изпитание.

2. Грехът има свойството да се натрупва и не е еднократен акт. Ние вече видяхме в 2Царе3, че докато царувал в Хеврон, Давид имал доста съпруги. Но кога достатъчно е достатъчно? Когато е имал пълен харем с жени и въпреки това не е бил удовлетворен, а постоянно е търсел още удоволствия. Общото количество грях не е резултат от еднократна грешка, то се натрупва. Човекът който греша, на следващата сутрин си казва: “Не мога да повярвам, че съм направил това.” Тъкмо това трябва да си е казал и Давид.

Признанието и разкаянието помагат на раната да заздравее, но никога не могат да заличат белега. Ако сме достатъчно честни да си признаем, има моменти, когато си казваме: “Мога да направя този грях сега и след това да си призная и да се съжалявам и Бог ще ми прости.” И това е истина. Но трябва да ви предупредя, вие никога не можете да заличите белезите от греха. Бог ще излекува раните, но ще ви остави белезите от тях. И децата ви могат да страдат като резултат от това, както и техните деца след тях. Това е последицата от греха. Заплащането заради греха е ужасно.

Единствената ни надежда е в ежедневната ни зависимост от живият Бог. Това е единственият начин да се справим с този проблем. Той е развълнуван от нашето чувство на несигурност, от нашата слабост, от нашата неспособност по време на тъмните и самотни часове, за да ни откаже. Той е разчувстван от това. И Той казва: “Готов съм да ти помогна със всичката сила, която ти е необходима. Повикай ме и аз ще ти дам това, от което се нуждаеш.” Тогава? Повикайте го. Спрете се за момент и Го повикайте. Той ще чуе и ще обърне внимание на молбата ни. Аз знам, напоследък направих точно това... и Той ми даде силата, от която се нуждаех, за да продължа.

Глава 13

Давид и ковчега

Когато споменете за Давид, болшинството хора незабавно си казват: “А, да, Давид и Голиат.” Или си представят Давид като човека, който е извършил грях с Батшеба. Когато някои хора чуят името на Давид, те си спомнят за времето, когато Самуил го е помазал да стане цар, а Давид още е бил юноша. Някои си спомнят, че Давид е воин. Или за отношенията между Давид и Саул. Или за великото и вярно приятелство между Давид и Йонатан. Като баща, аз имам склонност да си мисля за Давид като за един нещастен и тъжен човек, облян в сълзи, когато е научил за преждевременната смърт на сина си Авесалом. Но нито едно от тези неща не са важни за Бога, за да ги свърже с своя верен цар, с Неговият избор, с Неговият човек. Ако искате да разберете какво си спомня Бог за Давид, ще трябва да отворите Новия Завет, в Деяния 13:22. Тук говорител е Павел. Той говори пред група хора, които са познавали своята юдейска история и им разказва една история, която ще завърши с личността на Христос, но преди да стигне до там, той им припомня случките от миналото. Павел им разказва, как израилтяните са помолили да имат цар и Бог им дал Саул. След това той казва: “И него като отмахна, издигна им за цар Давида, за когото свидетелствува, казвайки, “Намерих Давида, Иесеевия син, човек според сърцето Ми, който ще изпълни всичката Ми воля” (Деян. 13:22). **Каква епитафия!** Не се казва: “Намерих, че Давид е велик воин или че е верен пастир, или че е брилянтен цар”. Казано е: “Намерих, че Давид е загрижен за нещата, за които и аз съм загрижен. Това е човек, чието сърце бие в хармония с Моето

сърце. Когато кажа: “Загрижен за това”, Давид казва: “И аз съм загрижен за това.” Това означава да си човек според Божието сърце.

Някои хора разсъждават за живота по следният начин: “Вие печелите едно нещо и губите нещо друго. Вие просто вземате най-доброто, което можете. Никой не е безгрешен.” Други си казват: “Ако Господ ми каже да направя това, аз ще го направя.” Вторият тип хора са хора според Божието сърце. В Божието семейство има и от двете категории хора. Хората от първата група прекарват по-голямата част от времето си под властта на “плътският нагон” и изразходват огромна част от времето си, за да се оплакват и самосъжаляват, а след това се продължават да вървят по един път, който не съвпада с Божият план и воля. На хората от втората група не им трябва много време, за да започнат да се замислят над това, което вършат и да хармонизират действията си с Божията воля. Те започват стриктно да се контролират и когато кривнат от правия път, много бързо се връщат към него, защото са хора според Божието сърце. За тези хора нищо от взаимоотношенията им с Бога не е незначително. Хората, които изживяват голямата част от живота си като хора от втората група са рядкост. Малцина са онези, чието сърце е изцяло устремено към Бога, които се подчиняват на Божиите указания и уважават принципите Му. Но Давид е бил такъв човек. Ако видите сигнал: “Карайте внимателно”, това е принцип. Това означава да се кара с една скорост, когато движението е натоварено и сте на магистрала и да се държите напълно различно, когато сте на самотен път в равнините на Невада или Монтана. Вие карате по един начин, когато шофирате по време на оживено движение и по напълно различен начин, когато сте на безлюдна магистрала. Това е принцип. Той трябва да се прилага мъдро. Когато говорим за духовният живот, хората, които са според Божието сърце, са загрижени да спазват както принципите, така и указанията. А когато получат указание, което е ясно и разбираемо, те си казват: “Когато анализирам живота си, аз разбирам, че той не е в съответствие с това указание. Трябва да коригирам живота си, за да стане в хармония с това указание.” И те просто правят това. Съгласно 2Царе 6 тъкмо това е правил и Давид - един класически пример, обясняващ защо е бил наречен “човек съобразно Божието сърце.

Давид е загрижен за ковчег

Когато станал цар над цял Израел, Давид се установил да живее в Ерусалим. Той е новият цар. Саул е умрял, но последиците от живота му все още оказват влияние върху живота в страната. През последната част от 40-годишното си царуване Саул правил всевъзможни компромиси, освен с трона. За разлика от Давид, Саул най-вече пренебрегвал Божиите неща.

Ковчегът: някои подробности, които трябва да знаем

Трябва да знаем, че по времето на Давид централното място за богослужението не е вярващият, а храма. По време на слабото и пренебрежително царуване на Саул хората започнали да обръщат по-малко внимание на важността на храма. През това време храма се лишил от една особено важна част от своето обзавеждане. Може да ви се стори невероятно, но враговете на Израел отнесли ковчег със завета. В наше време това не е толкова ценна вещ за неевреите. Но в онези дни загубата на ковчег означавало отделяне от Божието присъствие, защото Бог е обитавал в Своята слава върху ковчег на завета. Ковчегът е бил толкова важен за Бога, че Той дал на Моисей най-подробни указания за това, как да бъде изработен и как да бъде направен преносим, така че израилтяните да могат да преместват този Божий дом през пустинята и да го донесат до Обетованата земя, като централно място за богослужението. Където и да се поставел ковчегът, върху него се намирала Божията слава.

Когато Давид се възцарил на трона, той разбрал, че ковчег на завета го няма и няма централно място за богослужение. Поради тази причина духовният живот на израилтяните загубил своята възвишеност и светостта си. Сърцата на хората били обсебени от всичко останало, но не и от Бога. Като техен водач, Давид разбрал, че трябва да върне обратно на мястото му това свято обзавеждане на храма. Той трябвало да възстанови всичко в храма съобразно Божиите указания. Сърцето на Давид било съобразно Бога до такава степен, че той се е стремил да открие всяка подробност от обзавеждането на храма и да я върне на мястото ѝ. Когато ставало въпрос за Бога, за Давид нямало маловажни подробности. В 2Царе 6 се разказва как ковчег е бил върнат обратно в Ерусалим. *“След това Давид пак събра всичките отборни мъже от Израеля, на брой тридесет хиляди души. И Давид стана от Ваала Юдова та отиде, и всичките люде, които бяха с него, за да пренесе от там, където се намираше, Божия ковчег, който се нарича с името на Господа на Силите, Който обитава между херувимите. И положиха Божия ковчег на нова кола, и дигнаха го от Авинададовата къща, която бе на хълма...като Ахيو вървеше пред ковчег, а Оза край него. А Давид и целият Израилев дом свиреха пред Господа с всякакви видове инструменти от елхово дърво, с арфи, с пластири, с тъпанчета, с цитри и с кимвали”* (2Царе 6:1-5).

Тук виждаме Давид да се радва, да празнува и да е в най-приповдигнато настроение, защото ковчегата се връща обратно у дома си в Сион. В сърцето на Давид имало музика и чувство на признателност. Ковчегът се връща обратно! Тук е добре да спрем и да обясним значението на ковчегата на завета, защото някои от вас, които четат това, може да си помислят, че той е нещо подобно на плаващият Ноев ковчег, но между тях няма нищо общо. Той представлявал кутия или сандък. Самият Бог е дал плана за изработването му на Моисей. Ковчегът е бил направен от дърво, с правоъгълна форма, облицован със злато отвън и отвътре, с декоративни златни ивици по краищата, които са образували нещо като рамка. Друга забележителна част от ковчегата е неговият капак. Върху този отворен отгоре сандък е имало решетка, изработена от злато, наречена седалище на милостта, през която се виждала вътрешността на ковчегата. Този капак съответствувал точно на размерите на сандъка. От двете страни на капака имало изковани от злато два ангела, които стояли с лице един към друг, като крилето им се простирали над златната решетка. Ангелите гледали към ковчегата и се предполага да са били с малък ръст, защото плътното злато е много тежко. Ако бяха по-големи, това би направило много тежък капака на ковчегата и щеше да е неудобен за носене. Да не забравяме, че ковчегата е трябвало да се пренася. Но има и още нещо. Вътре в сандъка е имало три предмета: златна купа, в която имало манна от пустинята, тоятата на Аарон и плочите със завета, които са били от камък. Бог обещал, че ще се среща с хората Си над седалището на милостта.

На нас всичко това ни изглежда много странно. Всичко в нашето богослужение е толкова открито и реално. Но сега ние виждаме всичко, защото Христос дойде и умря. Преди Голгота толкова много неща за Бога са били прикрити със символи, типове и картини, подобно на това, да се оглеждаме в запотено и замъглено огледало. Образът се вижда, но не виждате подробностите. По такъв начин са се молили хората тогава. Те са имали кутия, а върху тази кутия е блестяла Божията слава, намираща се над златната решетка, наречена седалище на милостта. За да бъде в безопасност, тази част от обзавеждането на храма е била абсолютно свята и е била отделена само за Бога. Бог е бил толкова подробен в указанията си към Моисей относно ковчегата, че даже му е казал как трябва да бъде пренасян. В основата на всеки от четирите ъгъла на сандъка имало закрепена по една златна гривна. От двете страни на ковчегата през тези гривни се промушвали облицовани със злато пръти, с които той бил носен, без да бъде докосван от човешка ръка. Освен това, Бог ясно заповядал носенето на обзавеждането на храма да се извършва само от левити, като прътите се поставят на раменете на носачите. За Бога е била важна всяка подробност от тяхното богослужение, даже това как ковчегата да се пренася от едно място на друго.

И тук Давид изпаднал в затруднение. Разбирате ли, Давид е бил опитен човек. Той е бил практичен. Той е бил царят, той е вземал решенията. Той е знаел, че за да се молят на Бога, хората имат нужда от ковчегата на завета. Най-бързият и най-лесен начин, за да се пренесе ковчегата от върха на хълма, където се намирала къщата на Авинадав до Ерусалим, било да се използва кола. Поради това Давид наредил да вземат една нова кола, избутал я под ковчегата и казал на няколко човека: “Закарайте го в Ерусалим.” Докато колата с ковчегата се спускала надолу по хълма, съпроводвана от двамата синове на Авинадав, Оза и Ахио, се случило нещо ужасно. *“А когато стигнаха до нахоновото гумно, Оза простря ръката си към Божия ковчег, та го хвана; защото воловете го раздрусаха. И Господният гняв пламна против Оза, и Бог го порази там за грешката му; и той умря там при Божия ковчег”* 2Царе 6:6-7).

Оза се протегнал, за да подпре ковчегата, за да не падне от колата. Това е всичко, което е направил. Задавам си въпроса, нали в края на краищата това е било необходимо да се направи? Вместо да се остави ковчегата да падне от колата и евентуално да се счупи или да се повреди, вие го подпирате, нали? Добре, правилно ли е постъпил този човек? Нека да ви кажа какво е правилно. Нямаше да бъде опасно, ако те го бяха носили така, както е заповядал Господ. Спомнете ли си, че единствено левитите са имали право да носят ковчегата, като използват пръти, промушени през гривните, поставени в долните краища на сандъка? И прътите трябвало да бъдат поставени на раменете на тези специално избрани хора и те е трябвало да балансират този свят сандък, докато го пренасят от едно място на друго.

Но Давид не направил това. Той направил онова, което е обичайно и променил подробностите, за да съответствуват на удобството на момента. Това е подобно на нещо, казано преди години: “Не е важно какво правиш. Просто прави нещо, даже и да е погрешно.” Това е най-глупавият съвет, който някога съм чувал. Никога не правете нещо, което е погрешно! Ако не можете да направите нещо както трябва, по-добре не правете нищо! Но когато правите нещо, правете го с цялото си сърце. Това е мъдър съвет. Но Давид казал: “Ние трябва да го спуснем по хълма до долу. Кой го е грижа, как ще го направим, важното е да го занесем долу.” Бог го е грижа, Давид. И за да докаже това, Той взел живота на Оза. Сега ние виждаме Давид да стои до мъртвеца и да изпада в отчаяние. *“И Давид се наскърби за гдето Господ нанесе поражение на Оза...”* 2Царе 6:8).

Спирете за момент. Ние поставяме колата пред коня (играта на думи е случайна). Ние виждаме, че

Давид е недоволен от Бога, когато в същност Бог е бил недоволен от Давид. В този момент може би си мислите: “Добре, аз си мислех, че вие го нарекохте “човек съобразно Божието сърце?” Да, така казах, по-точно Бог е казал това. Не означава ли това, че Давид е безгрешен? Да имаш сърце съобразено с Бога не означава, че си безгрешен, това означава, че си чувствителен към Божиата воля. Това означава, че за вас всяка подробност е важна. А когато разберете, че сте сгрешили, вие си признавате и се поправяте. “И в оня ден Давид се уплаши от Господа, и рече: Как ще дойде Господният ковчег при мене” (2Царе 6:9)?

Проблемът е, че Давид не си бил написал домашното. Често имаме затруднения, когато не си напишем домашното, когато си мислим, че разбираме много ясно каква е Божиата воля за нас, когато поради целесъобразността или заради удобството си, обикновено когато бързаме, ние се втурваме да вършим работата по нашия начин. И Бог казва: “Виж, Аз съм написал много неща в Моята Книга относно решението, което току-що си взел и искам да се посъветваш с Мене. Това е причината да имаш неуспехи. Ако искаш да имаш сърце, което да ми харесва, то изследвай словото Ми и ще откриеш или указание или принцип, с който да се съобразиш. Когато постъпиш съобразно инструкциите Ми, Аз ще ти дам такава радост, каквато ти не можеш да си представиш. Ако не се подчиниш, Аз ще те направя нещастен.” В същност, в случаят с Давид, Бог казал: “Аз даже ще взема живота на някои хора.” Столетия по-късно Ананий и жена му Сапфира са постъпили точно по този начин. Те вярвали в Бога, но не Го вземали на сериозно.

Ние виждаме, че същото се е случило с Оза, когато се докоснал до свръх-светият предмет от обзавеждането на храма, което не е трябвало да се докосва, особено от човек, който не е левит. Кой ли го е грижа за левитите? Бог Го е грижа. Кой го е грижа за малките гривни и за обшитите със злато пръти, които преминавали през тях? Бог Го е грижа. Ако Той не е загрижен за това, Той нямаше да каже нищо по този въпрос. И защото Го е грижа, ние също сме длъжни да сме загрижени. Тъкмо в това е целия проблем. Когато започнем да се чувстваме загрижени за нещата, за които е загрижен Господ, ние се превръщаме в хора съобразно Неговото сърце и само тогава започваме да усещаме истинска свобода и истинско щастие. И така, Давид се изплашил. “*Затова Давид отказа да премести Господния ковчег при себе си в Давидовия град...*” (2Царе 6:10). Това е по-лесно да се повярва. Последният път, когато се опитал да премести ковчеза, това струвало живота на един човек. Поради което Давид си казал: “Оставете го.”

И те го оставили в дома на един човек, наречен Овид-едом. Изминали три месеца. В Ерусалим нямало ковчез и Давид със свито сърце се чудел какво да прави. “Аз искам Божият ковчез да дойде тук. Но той е при Овид-едом. Какво лошо има в това? Овид-едом получава благословии в живота си, но те отиват само при него.” “*Известиха, прочее, на цар Давида, казвайки: Господ е благословил дома на Овид-едома и целия му имот заради Божия ковчез. Тогава Давид отиде та пренесе с веселия Божия ковчез от къщата на Овид-едома в Давидовия град*” (2Царе 6:12). Но какво става? Аз си мислех, че е казано, че той не го е докосвал. Но се оказва, че той го донесъл в Ерусалим. Защо само няколко стиха по-рано се казваше, че ковчеза не трябва да се докосва, а сега това е станало възможно? Ще ви кажа защо. В паралелният откъс 1Лет.15 ние виждаме какво се е случило зад кулисите. Когато имах затруднения с това проучване и прочетох какво пише там, аз извиках “Слава на Бога”: “*След това Давид...пригответи и място за Божия ковчез, и построи шатър за него. Тогава рече Давид: Не бива да дигат Божия ковчез други освен левитите, защото тях избра Господ да носят Божия ковчез и да Му служат винаги. И Давид събра Аароновите потомци и левитите...И Давид повика свещениците Садок и Авиатар и левитите, та им рече: Вие сте началници на бащините домове на левитите; осветете се вие и братята ви, за да пренесете ковчеза на Господа Израилевия Бог на мястото, което съм пригответил за него. Защото, понеже първия път вие не го дигнахте, Господ нашият Бог нанесе поражение върху нас, защото не Го потърсихме според както е заповядано*” (1Лет. 15:1-13).

Какво е станало? Без съмнение, че някой от съветниците на Давид или Сам Бог му е говорил и му е казал: “Ти знаеш, че Законът точно казва, че преди да се премести ковчеза или нещо от обзавеждането на храма, това трябва да се прави по определен начин от определени хора.” И Давид, чието сърце е било съобразно Божието е отговорил: “Така ли? Аз не знаех това.” Да, Давид. Това трябва да стане по Божият начин. Добре, но кой е Божият начин? Тъкмо за това са тези малки гривни, в които трябва да се поставят прътите. От своя страна тези пръти трябва да се носят на раменете. И това трябва да се извършва от левити. Ако направиш нещата по този начин, твоят дом ще бъде свободен. Тъй като е бил човек съобразно Божието сърце, Давид е постъпил точно така. Какво е важното за нас от тази история с гривните и прътите? Каква е поуката за нашия живот

Това са подробностите, прътите и гривните, които ни подлудяват в светския ни живот. Ние не искаме да губим време, за да вземем прътите, не искаме да се мъчим и да поставяме прътите върху раменете на

носачите. Искам да кажа, че е много по-лесно да се използва кола. В края на краищата, ние американците сме доста практични хора, нали? А Бог няма да бъде толкова загрижен за подробностите, нали? Грешка! Нека да ви кажа нещо. Ако Бог е бил достатъчно загрижен да напише нещо, за да се запази, Той е достатъчно загрижен за подробностите, за да накара и тебе и мене да постъпим точно по Неговия начин. Тъкмо това направил и Давид. *“И когато тия, които носеха Господния ковчег, преминаваха шест крачки, той пожертвува говеда и угоени телци”* (2Царе 6:13). “Едно, две, три четири, пет, шест. Задръжте! Има ли някой кибрит? Поднесете клечката и запалете огъня под жертвоприношението. Хората стоят наоколо и наблюдават онова, което става, а Давид е много внимателен. “Хора, не се опитвайте да се отклоните от неща, които Бог точно е казал как да се направят.” Защо казва това? Защото той е човек съобразно Божието сърце! Най-накрая ковчегът бил донесен в Ерусалим и вижте какво е направил Давид: *“И Давид играеше пред Господа с всичката си сила: и Давид беше препасан с ленен ефод. Така Давид и целият Израилев род пренесоха Господния ковчег с възклицание и с тръбен звук”* (2Царе 6:14-15).

Поради каква причина са били толкова развълнувани тези хора? Защото са станали свободни. Когато се подчините на Бога, вие ставате свободен. Когато не се подчинявате, вие сте в робство. Навсякъде около нас ние виждаме хора, които са в робство, защото са в грях, а си мислят, че са свободни. Но те не са свободни. Послушният човек, който танцува е свободен. Земният подход към нещата ни казва: “Не се безпокойте за тези дреболии. Бог е много по-голям от тези малки златни халки.” Не, Бог не мисли така. Защото вижда цялата картина, Той поставя готовността ни да се подчиним на изпитание за такива малки неща като една халка, прът и рамо. Трябва да ви предупредя, че когато сте наистина свободни, хората, които не са толкова свободни ще имат затруднения с вас, защото вие сте напълно свободни.

Вижте какво става с жената на Давид в ст.16. Съпругът ѝ е долу на улицата, пее, танцува и вика, а Михала седи на прозореца на двореца на втория етаж и презрително гледа към него. *“А като влизаше Господният ковчег в Давидовия град, Михала, Сауловата дъщеря, погледна от прозореца, и като видя, че цар Давид скачаше и играеше пред Господа, презря го в сърцето си”* (2Царе 6:16). Давид послушно се е радвал пред Господа. Той е принесъл жертвоприношения и е благославял хората. След това им раздал храна, за да празнуват. Изпаднал във въодушевление, той си отива в къщи, изкачва се по стълбите, отваря вратата и чува следният упрек от устата на скъпата си Михала: *“Колко сладък беше днес Израилевият цар, който се съблече днес пред очите на слугините на служителите си, както се съблича безсрамно един никакъв човек”* (2Царе 6:20). Сарказъм, сарказъм, сарказъм. Удар под пояса. Тези двама човека никога не са си подхождали. По-добре щеше да бъде въобще да не бяха се женили. *“А Давид каза на Михала: „Пред Господа, Който предпочете мене пред баща ти и пред неговия дом, за да ме постави вожд над Господните люде, над Израеля, да, пред Господа играх. И ще се унижа още повече, и ще се смиря пред собствените си очи; а от слугините, за които ти говори, от тях ще бъда почитан.”* Затова Михала Сауловата дъщеря остана бездетна до деня на смъртта си” (2Царе 6:21-23). Тук Давид също е саркастичен, когато споменава за бащата на Михала, но той казва истината. Ние не знаем каква е причината Михала да няма деца до края на живота си, но това е бил най-големия позор за еврейската жена по онова време.

Някой поуки, които заслужава да се помнят

В този случай две неща ми правят впечатление и двете са свързани с фокусирането върху проблема. Давид е гледал към Бога, а на Михала – към хората. Когато тези два подхода се смесят, сигурно ще се получи експлозия.

Колкото по-добре знаете къде се намирате пред Бога, толкова по-свободен се чувствате. Когато сте написали домашното си, вие разбирате къде се намирате пред вашия Бог, разбирате какво се изисква от вас, следвате Неговия план за живота ви и се чувствате свободен. Искам да кажа истински свободен! Разбира се, много хора няма да разберат това. Някои хора ще считат, че проявявате липса на вкус и ще ви разбират погрешно. Така както е станало с Давид и жена му. Но не трябва да се безпокоите толкова за мнението на хората. Трябва да се съобразявате с мнението на Бога. Няма друг вид свобода, като свободата, която ни дава Бога. С други думи, това е милост.

Колкото по-свободен се чувствате пред Бога, толкова по-уверен ще се чувствате. Когато знаете къде се намирате, това е истинска безопасност. Някои от вас може да са под властта на плътта и да си казват: “А наистина съм свободен”. Не се заблуждавайте, вие не сте свободен. Вие сте под властта на най-лошия вид робство. Други може да си мислят: “Ако трябва да се задълбочавам в такива подробности на християнския живот, това означава да преувеличавам значението на дребните неща.” Възможно е да е така, но след като е важно за Бога, би трябвало да е важно и за вас. Ако Господ е отделил време да го напише и да го даде като указание, за вас е по-добре да повярвате, че 50 км/час означават 50 км/час.

Това не означава 55 км/час, нито 70 км/час, това означава 50 км/час. Господ никога не се променя и има предвид точно това, което казва. Някои от вас може да са като Михала, която се е интересувала толкова много какво ще кажат хората или какво ще си помислят. Но Бог харесва онези, чиито сърца са подобни на Неговото сърце. Той почита онези, които почитат и уважават Словото Му и ги прави изключително щастливи.

Искам да окуража онези от вас, които са твърде загрижени за оценката на Бога за живота им. Нека да ви кажа какво е моето мнение по този въпрос. Вие сте онези, които стават харесвани от Бога съпрузи, или съквартиранти, или съпруги, или работници, или пастори, или музиканти, или професионалисти. Вие сте достатъчно загрижени за живота си, независимо от това, какво работите. Когато чуете нещо, което е написано в Библията, вие си казвате: “Как мога да приложа това в живота си?” Много добре правите! Не спирайте. Даже не намалявайте скоростта. Имаше един период от живота ми, когато аз проявявах избирателно отношение към указанията и принципите на християнския живот. Някои неща възприемах, а други отхвърлях. Опитвах ги и приемах онези, които са вкусни, но отхвърлях другите, които бяха болезнени. Докато един човек, който се оказа достатъчно загрижен за мене, ми каза: “Ти си класически пример за опиянен християнин.” Аз си помислих, че това е обида, защото бях толкова горд, че не желяех да слушам това, което този човек искаше да ми каже. Тогава той каза: “Преди да се разделим, искам да ти кажа, че ти си даваш вид, че всичко ти е ясно, но си много далече от целта.” А след това ми каза: “Аз искам да се занимавам с тебе за известно време и да ти помогна да разбереш как може да бъде направено така, че независимо дали си пред очите на други хора или си сам, да постъпваш правилно.” Той беше достатъчно загрижен и направи това. Това беше труден период от живота ми.

Сега, подобно на вас, аз продължавам да се усъвършенствувам, стараяйки се да постъпвам правилно. Но благодаря на Бога за този приятел, който ми помогна да започна, като ми каза: “Ти трябва да направиш така, че тези Божий указания и принципи да започнат да работят в живота ти. Престани да извиняваш неподчинението си.” Когато знаете къде се намирате пред Бога, вие започвате да се чувствате свободен. Когато сте свободен пред Господа, вие ще добиете увереност и това е истинската сигурност и безопасност. Има ли случай, когато Бог иска от вас да направите нещо, но вие все още продължавате да Му отговаряте: “Не” или “Не сега”? Може би вие се опитвате да се пазарите с Бога, опитвайки се да замените с нещо друго Неговата ясна заповед? Послушайте ме. Не чакайте повече - подчинете се! Подчинете се сега!

Притежавате ли упорство, което ви кара да се бунтувате или да спорите, или да отвръщате, да се противите на Божията воля? Може би се хвалите със силата си воля или сте си създали навика да се противопоставяте. Послушайте ме: Не се противете повече - подчинете се! Подчинете се сега! Може би вие сте си изработили една заблуждаваща техника, чрез която скривате неподчинението си зад обичайни за хората лъжи, фалшиви оправдания, обвинения или манипулации? Послушайте ме: Повече не се заблуждавайте - подчинете се! Подчинете се сега!

Най-доброто доказателство за вашата любов към Господа е подчинението... нищо повече, нищо по-малко, нищо друго. Искате ли да бъдете като Давид? Искате ли да бъдете мъж или жена “съобразно Божието сърце”?

Това не е ракетна наука. Обърнете внимание на нещата, които Господ счита за важни. Съобразете се с дребните неща. С една дума - подчинете се.

Глава 14

Когато Господ казва “Не”

В един стар химн има следният стих: “Това което Той взема и онова, което ни дава, ни показва, защо любовта на Отца е ценна”. За нас е лесно да пеем: “Това, което Бог ни дава, ни показва любовта Му към нас.” Но е трудно да пеем продължението: “Това, което Бог ни взема, ни показва любовта Му към нас.” Ние считаме, че любовта е нещо, което дава, но понякога да обичаш означава да вземеш от един човек онова, което не е най-доброто за него. Спомнете си за разбитите си мечти. Помислете си за времето, когато чувствате, че нещо е част от Божият план за вашия живот, но това нещо спира и Бог ви казва: “Това не е Моят план. Това може да е благородна цел, това е едно чудно решение, но това не е Моят план за живота ти.” Трудно ни е да чуем това.

Мирно въведение

Тъй като бил много смел воин, Давид много често вземал участие в битките. Но в живота му е имало един тих и спокоен период. *“И като се настани царят в къщата си, и Господ беше го успокоил от всичките неприятели около него”* (2Царе 7:1).

На първо място, Давид е имал мир в дома си. Мир имало навсякъде, всичко било наред в душата му. Може би е имало моменти, когато Давид е сядал вечер край камината и е наблюдавал играта на пламъците. През това време той е започвал да си мисли. Това са едни от най-хубавите моменти в живота ни - кратко въведение, спокойно време, за да се замислим дълбоко.

На второ място, Давид е имал мир в цялата страна, защото *“Господ беше го успокоил от всичките неприятели около него”*. Давид много рядко е имал възможност да се наслаждава на такъв мир и спокойствие. Безкрайната война с филистимците била временно преустановена; всичко било спокойно, поне за кратко време. Давид започнал да мечтае и след това споделил плановите си с пророк Натан. Тук за пръв път в Библията се споменава за пророк Натан. Тук той е бил уверен в успеха на Давид, но по-късно ще каже открито в лицето на царя, че е грешник пред Бога. Натан е бил близък приятел на Давид, а в този случай е бил и негов съветник. Давид го повикал и му казал: *“...Виж сега, аз живея в кедрова къща, а Божият ковчег стои под завеси. И Натан каза на царя: Иди, стори всичко, което е в сърцето ти; защото Господ е с тебе”* (2Царе 7:2-3). В предишната глава видяхме как Давид донесъл в Ерусалим ковчеза на Бога и така го върнал при хората на Израел. Но царят започнал да се безпокои, че ковчеза се съхранява в палатка, докато самият той живеел в прекрасна къща. Поради това решил да построи постоянно място за пребиваване на Бога, в който да постави цялото свещено обзавеждане на храма. До тогава Бог не живеел в постоянен дом, но Давид решил да направи промяна. Искам да подчертая, че Давид не е имал никакви обидни за Бога мотиви. Той не е имал егоистични амбиции, а е искал да възвиси Божието име.

В преходните моменти от живота си ние имаме време да изработим идеал, което да се стремим да постигнем. В тези моменти някои разбират призванието, към което ги призовава Бог. Това може да стане, докато сте на лагер сред природата или докато седите сам в стаята си. Или може би докато сте студент и живеете в общежитие. Вие не можете да заспите и се ровите в Библията, където попадате на някои мисли, които започват да имат смисъл за вас. Скоро след това те се превръщат в ясен пътеводител към някоя нова и вълнуваща цел. И вие си казвате: *“Тъкмо това е моето призвание; това трябва да направя.”* Тогава трябва се спрете, за да чуете Божият глас и да усетите накъде ви води Бог. Защото понякога идеята идва от Бога, но понякога - не. И двете са благородни, и двете са прекрасни решения, и двете са идеални. Но когато идеята не идва от Бога, тя няма да се осъществи...а и не би трябвало. Често е много трудно да определим дали идеята е от Бога. Ще имате приятели, подобни на Натан, който ще ви казват: *“Направи всичко, което си намислил, защото Бог е с тебе,”* а Бога по-късно да ви покаже, че това не е Неговият план. Точно така се случило с Давид.

Изпратен от небето отговор

Погледнете към небесният отговор на Бога. В същност, той става известен на Давид чрез Натан, но това е словото на Бога. *“Но през същата нощ Господното слово дойде на Натана и рече: Иди кажи на слугата Ми Давида: Така говори Господ: Ти ли ще ми построиш дом, в който да обитавам”* (2Царе 7:4-5)? А в паралелният откъс от 1Летописи се казва още по-ясно: *“Но през същата нощ Господното слово дойде към Натана и рече: Иди кажи на слугата Ми Давида: Така говори Господ: Ти няма да Ми построиш дом, в който да обитавам...”* (1Лет. 17:3-4). Твърде неприятен отговор, който е трябвало да бъде занесен на царя. По-рано същият ден Натан казал на Давид: *“Господ е с тебе, Давид. Върви напред и изпълнявай плана си.”* Сега, само няколко часа по-късно, Натан чул Бог да казва: *“Невъзможно. Няма начин!”* Разбирате ли, по-рано Натан не слушал правилния глас. Не било съгласно Божият план Давид да построи храм. Това е била прекрасна идея, един велик план на сърцето на Давид, но това не е бил Божия план. Това е било трудно да се понесе. Но заедно с отказа на молбата на Давид, Бог му предлага едно потвърждение. *“Сега, прочее, така да кажеш на слугата Ми Давида: Така казва Господ на Силите: Аз те взех от кошарата, от подир стадото, за да бъдеш вожд на людеите Ми, на Израила”* (2Царе 7:8). Сега всичко е ясно. *“Давид, аз те назначих да бъдеш цар. Аз те надарих и те избрах да водиш хората Ми, а не да строиш храм.”* *“И съм бил с тебе навсякъде, гдето си ходил и изтребих всичките ти неприятели пред тебе, и направих името ти велико, както името на великите, които са на земята”* (2Царе 7:9). “Давид, ти си воин. Сърцето ти е на бойното поле. Ти си войник и боец, а не

строител. Ти си човек за окопите и Аз съм те благословил по такъв начин, че всичките ти неприятели ти се подчиниха.” *“Когато се навършат дните ти и заспиш с бащите си, ще въздигна потомца ти подир тебе, който ще излезе из чреслата ти, и ще утвърди царуването му. Той ще построи дом за името Ми; и Аз ще утвърди престола на царството му до века”* (2Царе 7:12-13). Какво велико откровение! “Давид, ти ще изпиташ удоволствието да знаеш, че твой син ще построи този храм. Това няма да стане чрез твоите усилия, но чрез твоят син ще се изпълни мечтата ти.” Моля ви да запомните, че тук не става въпрос за грях. Това не е Божия присъда, която се стоварва върху Давид като последица за някаква грешка. Това е просто Божия корекция на плана на Давид и Той казва: “Това е велико решение, но Аз казвам “не” на тебе и “да” на синът ти. Има ли нещо лошо в това, че Давид е планирал да построи храм? Тук не става въпрос, че това е погрешно. Въпросът е в приемането на Божия отказ и в това да се живее в неизвестността на волята на Бога. Ние, хората, обичаме да оформяме всичко. Ние очакваме Бог да оформи плана си за нас по същия начин, по който бихме го оформили ние. Ние искаме Той да използва нашата логика. И когато това не стане, ние се чудим къде е грешката и защо нещата не стават така, както ние бихме ги направили. За да отговорим на този въпрос, погледнете в паралелният в 2Лет.6. Повтарям, в случая не става въпрос за грях. В същност, Бог утвърждава Давид за вечни времена даже заради това, че си е помислил да построи храма. Като е направил това, Господ е отстранил греха от цялото начинание. Тук говори Соломон: *“И в сърцето на баща ми Давида дойде да построи дом за името на Господа Израилевия Бог; но Господ рече на баща ми Давида: Понеже дойде в сърцето ти да построиш дом на името Ми, добре си сторил, че е дошло това в сърцето ти. Ти, обаче, няма да построиш дома; но синът ти, който ще излезе из чреслата ти, той ще построи дом за името Ми”* (2Лет.6:7-9). Изключително силен ст.8, където Бог казва на Давид: “Добре направи, че имаше такава мисъл в сърцето си. Похвалявам те заради тази мисъл. Похвалявам те, че имаш сърце, което е толкова чувствително към Мене, че искаш да построиш храм за преклонение пред славата Ми. Добре е, че имаше тази мисъл в сърцето си. Не е част от плана Ми, но те похвалявам за тази мисъл.”

Някои поуки

Когато Бог каже “не” това не винаги означава наказание или отхвърляне. То просто може да означава промяна на посоката. Вие се стремите да изпълнявате волята на Бога и искате да се осъществи Неговия план за живота ви. Хвърляте съчка в огъня и виждате как вашите егоистични желания се превръщат в дим. Водени от най-добри намерения си казвате: Ако е такава Божията воля, аз ще направя това и това. И ето ви отново, 30-40 години по-късно, или може би само 5 години по-късно, когато разбирате, че това е невъзможно да стане. Ако се вслушвате в това, което ще ви кажат някои хора, вие ще си помислите, че причината за това е вашата вина. Те ще ви кажат: „Разбираш ли, ти вярваш в Бога, но си се отклонил от Него. Ти си извън волята Му.” Не знам колко много семейни двойки съм разговарял, които в началото са имали подробен план за живота си, който не се е осъществил. Колкото и да се стараели, нещата не ставали така, както са ги планирали. Обикновено тези хора живеят с чувството за собствена вина, защото си мислят, че вече не изпълняват Божията воля в живота си. Но почакайте, много е добре, че те се стремят да изпълняват Божията воля, но кой, в същност може да каже, каква е Неговата воля? Може би самият път, който те са извървели е Божията воля за тях и е било необходимо Бог да им каже “не,” за да се върнат на правилния път. Онова, което трябва да правим, когато вървим с Бога е, да слушаме внимателно всеки ден. Не да се връщаме към някое решение и да си казваме: “Това е винаги, независимо от нищо.” Ние трябва всеки ден да слушаме Бога, да сверяваме посоката си, да поддържаме налягането на парата, да поддържаме огъня, казвайки си: “Боже, Ти ръководиш нещата. Това Твой план ли е? Ако не е, направи ме да разбера това. Може би Ти променяш посоката на живота ми.”

Не всеки е призван от Бога да строи храм. Той призовава някои хора да бъдат воители и да вършат тежката работа в окопите. Той призовава други хора да го представляват на чужда земя, но не призовава всеки да прави това. Бог има всевъзможни начини да ни използва - начини, които ние даже не можем да си представим и които не можем да видим, защото са скрити зад следващият завой на пътя. Нека да ви кажа още нещо: едно от най-трудните неща, които могат да се чуят е, че Бог ще използва някой друг за постигане на нещо, което считате за цел в живота си. Тъкмо това е трябвало да чуе Давид: “Няма да си ти, Давид...твоят син Соломон е избраният.” Спрете се за миг и се замислете над това, което току-що прочетохте. Някои хора се нуждаят от време, за да го осмислят. *“Тогава цар Давид влезе та седна пред Господа...”* (2Царе 7:18). Представете си тази

картина. Той просто е седнал. Не е ли интересно това? Може би е отишъл в спалнята си в двореца или може би в кабинета си. Може би просто е седнал на пода и тихо е погледнал нагоре. Току-що Бог му е казал: “Отговорът е “Не, ти няма да осъществиш тази мечта. Радостен съм да разбера, че в сърцето ти е имало такава благородна мисъл, но това не е в съответствие с Моят план.” Поради това Давид е седнал пред Бога и точно като едно дете е започнал да отправя изпълнените си с благодарност въпроси към Бога. Той казал: “Кой съм аз, Господи Йехова и какъв е моят дом, та си ме довел до това положение? Но даже това беше малко пред очите Ти, Господи Йехова; а Ти си говорил още за едно дълго бъдеще за дома на слугата Си, и даваш това като закон на човеците, Господи Йехова! И какво повече може да Ти рече Давид? Защото Ти, Господи Йехова, познаваш слугата Си” (2Царе 7:18-20). Не ви ли се струва детинско това? Когато едно дете говори за себе си, то често се нарича по име: “Тате, може ли Ной да покара малко това колело, преди да се прибере за вечеря?” По този начин моят внук се обръща към баща си. Подобно на дете, Давид е седнал пред Бога и е казал: “Тате, какво е Давид, че си благословил домът ми и си благословил животът ми и си ме взел от кошарата, за да ми дадеш този чуден трон? Кой съм аз?”

Понякога е важно да присядаме и да се замисляме над живота си и да преброяваме благословиите, с които сме дарени. Кой сме ние, че сме защитени от валящият дъжд, от който страдат стотици бездомни хора? Кой сме ние, че Бог е благословил домовете ни и ни поставя на безопасно място? На топло през зимата... на хладно през лятото. Кой съм аз, Господи, че ми даваш здраве и сили, за да мога да върша работата си или да се стремя към тази кариера, или да се стремя да достигна тази степен? Или да имам родители, които да ме окуражават? Или да имам тези деца и да ги наблюдавам как израстват? Кой съм аз? “Дали това е мечта или не, аз съм един благословен човек,” казва Давид. Тук има нещо повече от доказателство, че Давид е бил човек съгласно Божието сърце. Колко силен е този момент. Каква възхвала отправя Давид към Бога, даже в момент, когато той би трябвало да бъде разочарован заради отказа Му. “Затова Ти си велик, Господи Боже; защото няма подобен на Тебе, нито има Бог освен Тебе...И сега, Господи Боже, утвърди до века думата, която си говорил за слугата Си и за дома му...И нека възвеличат името Ти до века...Господи Йехова, Ти си Бог и думите Ти са истинни...благоволи да благословиш дома на слугата Си...” (2Царе 7:22-29).

Колко благодарен е този човек! Въпреки това, наистина ли Давид има предвид това, което казва? Следващият откъс ще ни помогне. Ние сме склонни да си казваме: “Добре, на теория това е велико, но наистина ли Давид помага на синът си за осъществяването на този проект, който за пръв път се е появил в собствените му мечти? Да. В 1Лет.22 Давид казва: “Това е домът на Господа Бога, и това е олтарът за всеизгаряне за Израеля”(1Лет. 22:1). Знаете ли какво мисля, че се е случило в този случай? Давид е започнал да разкрива плановете си, обикалял града и обяснявал на хората: “Тук ще бъде построен храмът, а това ще бъде мястото, където ще се издигне олтарът.” Знаейки, че той няма да построи храма на Бога, Давид е подкрепял построяването му. “И Давид заповяда да съберат чужденците, които бяха в Израилевата земя; и накара каменосечците да изсекат и издялат камъни за построяването на Божия дом. Давид подготви и много желязо за гвоздеи, за вратите на портите...и кедрови дървета без брой, защото сидонците и тиряните донасяха на Давида много кедрови дървета. Защото Давид си казваше: Понеже син ми Соломон е млад и нежен, и домът, който ще построи Господу, трябва да бъде извънредно великолепен, прочут и славен в цялата вселена, затова ще направя приготвление за него” (1Лет. 22:2-5).

Какъв баща! В някои моменти той може да е проявявал слабост, но в този момент Давид се изправя с цял ръст. “Господи, знам, че Ти не искаш аз да изпълня тази задача, но аз ще спестя и подготвя колкото се може повече, за да помогна на сина си, защото той ще изпълни мечтата ми.” Какъв лишен от егоизъм отговор. “И аз ще се погрижа да има гвоздеи, да има дървета и камъни, да са налице всички материали, от които се нуждае синът ми. А след това ще се оттегля назад и ще кажа: “Да се прослави Твоето име чрез усилията на другия.”

Полезна надежда за разбитите ни мечти

Виждам две истини в този случай:

Когато Бог каже “не”, това означава, че Той има по-добър път и очаква ние да Го подкрепим. Най-добрата ни реакция в такъв случай е сътрудничество и примирение.

Бог не призовава всеки човек да строи храм, но приканва всеки от нас да бъде верен и да Му се подчинява. Някои от читателите на тази книга имат разбити мечти. Вие сте имали мечта, че животът ви ще тръгне в определена посока. Но Господ, по някаква неясна причина ви е казал “не”. И вие продължавате да живеете и годините ви минават и сега откривате, че бавно остарявате и по-

младите поемат отговорностите и продължават. Колко бързо тече времето! Джеймс Добсън го е казал по следния красив начин: **“Тогавя, когато печелиш едно нещо, губиш нещо друго.”** Точно тогава, когато нещата започнат да ни се проявяват и започнем да помъдряваме, ние остаряваме и не можем да реализираме мечтите си. Поради което ние също се обръщаме към Соломон в живота си. Но се изисква истинско примирение, за да кажеш на наследникът си: “Нека Бог да бъде с тебе. Аз ще направя всичко, за да ти помогна да постигнеш тази цел.”

Аз видях този подход в д-р Ричард Сюз, който според мене е един Божий човек и демонстрира в живота си какво означава да си пастор. За период от 12 години той беше пастор на Баптистката църква “Емануил” в Ричмънд, щата Виржиния. Бог да го благослови. Той беше член на управителните съвети на много мисионерски организации, той беше изключителен проповедник и писател. Този човек заболя от една рядка болест на бъбреците, което означаваше, че кръвта му трябва периодично да бъде пречиствана от апаратура за диализа, 6 часа дневно, 3 или 4 пъти седмично. В зенита на кариерата килимчето беше издърпано изпод краката му. Той повече не можеше да се справя със задълженията си на пастор, в резултат на което някои започнаха да не го разбират, а други - да го критикуват. Д-р Джон Улуорд го покани да се върне в университета и да стане пастор в Религиозната Семинария в Далас, длъжност която той заемаше до смъртта си при транспортна злополука преди няколко години. В един момент през последните години, когато той изглеждаше толкова болен, толкова приведен и прежълтял, той ми каза: “Чък, иска ми се някой ден да напиша една статия за “Ридър Дайджест”, защото си мисля, че по този начин тя ще достигне до най-много читатели. Аз ще я озаглавя: “Присъединен към Живота.” А след това каза с една прекрасна усмивка: **“Ти никога няма да узнаеш какво означава това, ако не си в моето положение, когато вечер заспиваш и не си сигурен, дали ще се събудиш на другата сутрин. Аз се срещам със смъртта всеки ден.”** Такъв велик човек беше д-р Сюз! Този човек, чиито мечти за живота му бяха разбити, избра да инвестира последните години от живота си в живота на по-младите хора, в бъдещите му наследници, за да построят храмовете, които той никога няма да види построени. Той прегърна Божия алтернативен план за живота си и правеше всичко възможно за неговото изпълнение. Останал с празни ръце и зависим от своя Бог, той инвестира себе си в стотици по-млади мисионери, които сега осъществяват някои от мечтите, които той някога е искал да постигне. В едно от най-любимите ми стихотворения се казва:

Едно по едно, Той ми отне всички неща,
които най-много ценях,
докато не останах с празни ръце.
Изгубих всичките си блестящи играчки.
И вървах тъжен по земният си път,
беден и облечен в дрипи.
Докато чух приканващия Му глас:
“Вдигни празните си ръце към Мене!”
Тогавя вдигнах ръцете си към Него
и Той ги напълни със запасите
от Собствените Си богатства,
докато не можеха повече да поемат.
И най-накрая разбрах
с глупавият си мозък,
че Бог НЕ БИ МОГЪЛ да постави богатствата Си
в ръце, които вече са пълни!

Оприличавате ли се с Давид? Дали ръцете ви са пълни с вашите мечти и видения, готови да ги принесете в жертва на Божия олтар? Имате ли подробно разработени планове, които ще бъдат разбити в краката ви? И сега вие седите там, с празни ръце? Искам да ви кажа, че Бог е готов да напълни празните ви ръце по един невероятен за вас начин, ако ги издигнете към Него в подчинение и възхвала, както е направил Давид. Бог е жив и знае какво прави. На някои хора Той казва “да”, а на други - “не”. Във всеки случай това е най-добрият отговор. Защо? Защото отговорите на Бога, независимо че са изненадващи, никога не са погрешни.

Глава 15

Милост в едно безплодно място

За различните хора думата милост означава различни неща. Това е подробно описано в умната книга на Лифтън Хъдсън, озаглавена “Милостта не е синеока блондинка”. За една балерина ние казваме, че е миловидна, а някои храни - че са привлекателни. Ние казваме, че кралицата на Англия придава привлекателност на събитията, на които присъства. Всеки път, когато срещнем в Библията някоя сцена, където е показана красива милост, ние изпадаме в изумление. Такъв момент можем да намерим в живота на Давид и това е най-голямата демонстрация на милост в целият Стар Завет. Тя е оказана към един незабележим човек с трудно произносимото име Мемфивостей. Това е една красива и незабравима история.

Един пример на милост

В предишната глава видяхме едно въведение към мир и тишина в живота на Давид, когато е размишлявал над миналото си и над благословиите, които е получил. Докато размишлявал, Давид си е спомнил за своята любов към приятелят си Йонатан, който загинал на бойното поле и за бащата му Саул, предшественика на Давид на трона. Докато размишлявал за двамата и за влиянието им върху живота му, Давид си спомнил за едно свое обещание. Той обмислил всичко и след това попитал: *“Остава ли още някой от Сауловия дом, комуто да окажа благодост заради Йонатана”* (2Царе 9:1)? Всъщност тук преводът не е напълно точен, защото думата “благодост” предава значението на “любезност”, докато онова, което е имал предвид Давид е нещо много, много по-дълбоко, което по-точно се изразява с думата “милост”, така че завършекът на този стих да стане: “комуто да окажа милост заради Йонатана”. Милостта е положително и безусловно приемане, независимо от това, какво представлява другия човек. Милостта представлява демонстрация на любов, която е незаслужена, неспечелена и която е невъзможно да бъде заплатена. Поради това Давид размишлявал: “Има ли някъде в Израел някой, на който бих могъл да окажа този вид позитивно приемане и да демонстрирам този вид любов?” Защо е искал да направи това? Защото е обещал. Всъщност, той дал две обещания. В 1Царе 20 се описва времето, когато Давид е бягал, за да спаси живота си от Саул, но тъй като му е предстояло да стане цар, Йонатан казал: *“Така да направи Господ на Йонатана, да! и повече да притури, ако, в случай, че баща ми е решил да ти стори зло, не ти известя това, и не те отпратя, за да отидеш с мир; и Господ да бъде с тебе както е бил с баща ми! И не само докато съм жив, показвай към мене милост Господна”* (1Царе 20:13-14).

Било е обичайно между източните династии, когато се възцари нова династия, всички членове на предишната династия да бъдат избити, за да се избегне възможността за опити за реставрация. Поради това Йонатан казва: “Давид, когато се възкачиш на трона, което сигурно ще стане, ще бъдеш ли милостив към семейството ми? За разлика от обичая на другите царе, ще запазиш ли живота ни? Ще се погрижиш ли за нас и ще ни защитиш ли, за да не бъдем забравени?” Давид се съгласил. Любовта му към Йонатан го принудила да склучи обвързващ договор с приятеля си. *“И така, Йонатан направи завет с Давидовия дом, и рече: Господ да изисква това чрез Давидовите неприятели! И Йонатан накара Давида да се закълне още веднъж, поради любовта, която имаше към него; защото го обичаше, както обичаше собствената си душа”* (1Царе 20:16-17). Спомнете си, че по-късно, когато Давид не убил Саул в пещерата, Саул му казал: *“И сега, ето познавам, че наистина ти ще станеш цар, и че Израилевото царство ще се утвърди в твоята ръка. Сега, прочее, закълни ми се в Господа, че няма да изстребиш потомството ми след мене, и че няма да погребеш името ми от бащиния ми дом. И Давид се закле на Саула...”* (1Царе 24:20-22).

Следователно, Давид е обещал както на Йонатан, така и на Саул. По-късно, така както е записано в 2Царе 9, ние го виждаме да мисли за обещанието си. Той започнал да разпитва хората от двореца си: “Има ли някой, който все още да е жив, на който да покажа милостта си поради Йонатан?” Мисля си, че най-важното е, че той пита: “Има ли НЯКОЙ?” Той не пита: “Има ли някой ДОСТОЕН?” Или “Има ли някой, който ЗАСЛУЖАВА?” Той казва: “Има ли някой? Независимо какъв е, има ли НЯКОЙ жив, който да стане получател на моята милост?” Това безусловно приемане се основава на безусловната любов. И се оказало, че има такъв човек. *“И*

имаше един слуга от Сауловия дом на име Сива. И повикаха го при Давида; и царят му каза: Ти ли си Сива? И той рече: Слугата ти е. И царят каза: Не остава ли още някой от Сауловия дом, комуто да покаже Божия благодетелност? И Сива рече на царя: Има още един Йонатанов син, повреден в нозете” (2Царе 9:2-3). Ако четете между редовете, вие ще усетите внушението в съвета, който слугата Сива дава на царя. Мисля си че, той му казва: “Давид, по-добре помисли два пъти, преди да направиш това, защото този човек няма да придаде привлекателен вид на двора ти. Той не подхожда на обстановката, на тази тронна зала, на този прекрасен нов дом в град Ерусалим. Разбираш ли, Давид, той има сериозен недъг.” Давид е попитал: “Има ли някой?” И съветникът му отговаря: “Има, но е сакал.” Отговорът на Давид е красив. Той пита: “Къде е?” Той не пита колко лошо е осакатен човекът. Той даже не пита как е осакатял. Той просто пита: “Къде се намира сега?”

Това е начина, по който се проявява милостта. Милостта не се впуска в подробности. Милостта не търси неща, които са били извършени и заслужават любов. Милостта действа отделно от реакцията или способността на получателя. Милостта е едностранна. Повтарям, милостта е Бог да се пожертвува сам, приемайки напълно всеки, който не я заслужава и никога не би я спечелил, нито пък би бил в състояние някога да я заплати. Това е, което прави историята на Давид и Мемфивостей толкова забележителна. Един могъщ и прочут цар се навежда и търси някой, който е напълно различен от онова, което е Давид! Давид просто пита: “Къде е той?” “И царят му каза: Где е той? А Сива рече на царя: Ето, той е в къщата на Махира, Амшиловия син, в Лодавар” (2Царе 9:4). Географското название на мястото е интересно. На иврит “Lo” означава “не”, а “deba” произлиза от един корен на дума, означаваща “пасище, ливада”. Следователно, този наследник на Йонатан е в едно място, което е в невероятна изолация. Той живее в неплодните места на Палестина. Тъй като е било обичайно да се убива всеки, който е член на предишната династия, такива хора или са били унищожавани или са се криели през остатъка от живота си. И това е направил този човек. Той се скрил и единственият, който е знаел къде се намира е бил Сива, старият слуга на Саул.

Давид не е попитал как този човек е осакатял и с двата си крака, но ние сме любопитни и намираме отговора в 2Царе 4. Това е интересна история и само допринася към възхитителният характер на ситуацията. Нека да се върнем за кратко към нея. “А Сауловият син Йонатан имаше син повреден в нозете. Беше на пет годишна възраст, когато дойде известие от Езраел за Саула и Йонатана, и гледачката му беше го вдигнала и побягнала; и както бързаше да бяга, той паднал и окуцал. Името му беше Мемфивостей” (2Царе 4:4). Когато чула, че Саул и Йонатан са убити, гледачката грабнала детето, за което се грижела и хукнала да бяга, за да го спаси. Но тъй като бързала, може би се е препънала и е изпуснала детето от ръцете си. В резултат от това падане Мемфивостей получил траен недъг и от тогава се криел, страхувайки се за живота си. Последното нещо, което е искал, е да види пратеници от царя да чукат на вратата му. Но точно това се случило. Можете ли да си представите шокът на този човек? Не знам на колко години е бил Мемфивостей по това време, но може би вече е имал семейство, защото по-нататък четем, че е имал малко момче, наречено Мика. След като отворил вратата пред пратениците, Мемфивостей се изправил лице срещу лице с войниците, които му казали: “Царят те вика.” Той може би си е помислил: “Това е краят.”

Тогава пратениците го отвели в Ерусалим и в царския дворец. Обичам подобни сцени, които са описани толкова картинно в Библията: “И когато Мемфивостей, син на Йонатана, Сауловия син, дойде при Давида, падна на лице та се поклони. И рече Давид: Мемфивостее! А той му отговори: Ето слугата ти” (2Царе 9:6). Какъв ли момент е било това! Този изплашен човек захвърля настрани патериците си и пада по очи пред царя, който е имал цялата власт над живота му. И царят казва: “Ти ли си Мемфивостей?” А той отговаря: “Да, аз съм.” Той не е знаел какво да очаква. Почто, той е очаквал най-лошото. “И Давид му каза: „Не бой се; защото непременно ще покаже благодетелност (милост) към тебе заради баща ти Йонатана, и ще ти възвърна всичките земи на баща ти Саула; и ти всякога ще ядеш хляб на моята трапеза”” (2Царе 9:7). Можете ли да си представите онова, което е почувствал Мемфивостей в този момент? Той е очаквал да му отсекал главата, а вместо това чува тези невероятни думи от цар Давид.

В книгата си “Жизнено равновесие” д-р Карл Менингер описва типа личности, които наричаме отрицателни. Това са хора, които почти винаги са готови да кажат “не”, независимо от това, което им се предлага. Според автора, този тип хора са много трудни партньори. “Тези трудни хора никога не дават пари на заем без гаранция, никога не гласуват за някаква либерална кауза, никога не подкрепват някакво необичайно предложение. Те не могат да си позволят удоволствието да дават.”

Той ги описва като “корави, хронично нещастни личности, изпълнени с горчивина и несигурност, които често се самоубиват.” За илюстрация, нека да ви разкажа една случка с Томас Джеферсън, който с група приятели, яздейки, пресичал страната. Веднъж трябвало да пресекат придошла река. Един скитник изчакал няколко човека от групата да минат на другия бряг, а след това поздравил Президента Джеферсън и го помолил да му разреши да се качи зад него на коня му, за да пресече реката. Джеферсън му разрешил и двамата преминали на другия бряг. Един от мъжете попитал скитника защо е избрал Президента, за да го помоли за тази услуга. “Но аз не знаех, че това е Президента”, отговорил скитникът. “Единственото, което знаех беше, че на някои от лицата ви беше изписан отрицателен отговор, а на други беше написано “да”. На неговото лице бе написано “да”.

В книгата си “Събуждаща се милост” аз споменавам, че на лицата на хората, които разбират милостта е написано “да”. Може би когато Мемфивостей е погледнал нагоре, той е видял, че на лицето на Давид е изписано “да”. Не ви ли се иска и вие да имате възможност да присъствувате на този чуден момент? Давид го погледнал и казал: “О, приятелю, ти ще получиш почести, каквито не си получавал. Ти ще станеш член на моето семейство и ще ядеш редовно на масата ми.” Но добрите неща не свършват с това. *“А той му се поклони и рече: Кой е слугата ти, та да пригледаш такова умряло куче като мене? Тогава царят повика Сауловия слуга Сива, та му каза: Всичко, що принадлежеше на Саула и на целия му дом, дадох на сина на господаря ти. Ти, прочее, ще му обработваш земята, ти и синовете ти и слугите ти, и ще донасяш доходите, за да има синът на господаря ти хляб да яде; но Мемфивостей, синът на господаря ти, всякога ще се храни на моята трапеза. А Сива имаше петнадесет сина и двадесет слуги. И Сива рече на царя: Според всичко, що заповяда господарят ми царят на слугата си, така ще направи слугата ти. А Мемфивостей, рече царят, ще яде на моята трапеза, като един от царевите синове. И Мемфивостей имаше малък син на име Миха. А всички, които живееха в къщата на Сива, бяха слуги на Мемфивостей. Така Мемфивостей живееше в Ерусалим; защото винаги ядеше на царевата трапеза. И той куцаше и с двата крака”* (2Царе 9:8:13). Каква фантастична проява на милост! Всеки път когато я чета, на лицето ми се изписва “да”, защото виждам демонстрация на такава милост. **(Коментар:** *Ще изпреваря малко повествованието и ще ви кажа, че след време, когато Давид избягал от Йерусалим, когато воювал със сина си Авесалом, същият този Мемфивостей се показал като жалък неблагодарник. Това е тъжно, но правдиво описание на човешката душа. Апостол Павел ни съветва: „Нека всеки да внимава как стои, за да не падне.“ Д.Пр.)*

Представете си какъв е бил животът му през следващите години, когато е слагана трапезата в двореца на Давид. Ястията са поднесени и звънеца звъни, за да призове членовете на семейството и гостите им. Амнон, умен и привлекателен, пристига пръв на масата. След това идва Йоав, един от гостите, мускулест, мъжествен, привлекателен, кожата му е придобила бронзов загар от слънцето и като опитен воин той върви стегнат и изправен. Скоро пристига Авесалом. Това се казва красавец! От върха на косите му до подметките му по него няма никакъв недостатък. После идва Тамар - красивата и нежна дъщеря на Давид. След това пристига Соломон. Той е прекарал целият ден в кабинета си, но накрая се е измъкнал от работата си, за да присъствува на масата. Тогава всички чуват почукването на патериците, издаващи приближаването на Мемфивостей. Той се усмихва и скромно се присъединява към останалите на масата, подобно на другите синове на царя. И покривалото на милостта прикрива краката му. О, каква сцена!

Разбиране на размерите на милостта

Но това не е краят на историята. Съвсем не. Историята продължава, оказвайки влияние върху всички деца на Бога. Мога да направя поне 8 аналогии по този въпрос:

Преди това Мемфивостей се е наслаждавал на необезпокояваното приятелство на баща си Йонатан, синът на цар Саул. Така е било и с Адам, който се е разхождал с Бога в прохладните вечери и се е наслаждавал на необезпокояваното приятелство със своя Отец и Създател. Подобно на Адам, Мемфивостей преди време е знаел какво означава да си в близки отношения с царя.

Когато дошло нещастieto, гледачката изплашено побегнала, а Мемфивостей се спънал и паднал. Така той осакатял за цял живот. По същият начин, когато дошъл греха, Адам и Ева се скрили уплашено. Първата им човешка реакция е била да се скрият от Бога и да намерят оправдание за да не бъдат с Него. В резултат на това, човечеството се превърнало завинаги в духовен инвалид.

Давид, царят, поради абсолютната си любов към Йонатан, е демонстрирал милост към избягалият му син. По същият начин Господ, преизпълнен с любов заради Своят Син Исус

Христос и заради наказанието, което Исус е изгърпял на кръста, демонстрира милост към вярващия грешник. Той все още търси хора, които са духовно осакатени, които са мъртви поради греховността си, изгубени в греховете си, които се крият от Бога, нещастни, изплашени и объркани. Ние сега сме с Бога, защото Той демонстрира милостта си към нас посредством любовта на Своя Син.

Мемфивостей не е притежавал нищо, не е заслужавал нищо, не е могъл да плати с нищо... всъщност, даже не се е опитал да спечели милостта на царя. Той се е криел от царя. Същото е валидно и за нас. Ние не заслужаваме нищо, не притежаваме нищо и не можем да предложим нищо на Бога. Ние се криехме, когато бяхме открити. Някои от вас могат да си спомнят времето, когато са били пристрастени към наркотиците, когато сте били въввлечени в суетен живот, скачайки от едно модно увлечение към друго, от едно грехопадение към друго, прахосвайки нощите си в развлечения, редувайки сексуалните си приключения, когато сте се чудели до къде ще ви отведе всичко това. Вие не сте предлагали нищо на Бога. Вие не сте притежавали нищо, което да можете да Му дадете, нито едно добро дело, което би могло да разкрие истинска праведност. Но въпреки това, царят отвори сърцето си за вас. Не е ли чудесно това? Не, това е нещо повече - това е милост. Това е, което Бог прави за нас, като демонстрира любов и опрощение, които не можем да спечелим, които не заслужаваме и за които никога няма да сме в състояние да платим. Да, това е милост. В милостта има нещо освобождаващо. Тя отстранява всички изисквания и поставя всички отговорности на раменете на Бога, когато той дойде при нас и каже: “Ти си Мой. Аз те приемам такъв какъвто си, с твоите патерици, с емоционалните ти проблеми и отговорности и с всичко останало.”

Давид е възстановил Мемфивостей от безплодното място в мястото за почит. Той е взел този нещастен, криещ се човек от неговото скривалище, където не е имало пасища и го е довел в мястото на изобилието, направо в царският дворец. Аналогията е ясна. Господ ни е взел от там, където сме били и ни отвежда там, където е Той - в едно място, където имаме приятелски отношения с него. Той ни е възстановил там, където сме били някога в Адам.

Давид е приел Мемфивостей в семейството си и той е станал един от царските синове. Това прави и Бог за вярващия грешник - приема ни в семейството на небесният Цар. Той ни избира, отвежда ни в семейството Си и казва: “Седни на трапезата Ми, наслаждавай се на храната Ми, Аз ти давам живота Си.” Всеки християнин е осиновен като член на Божието семейство.

Недъгът на Мемфивостей е представлявал постоянно припомняне на милостта. Той не е имал нищо повече от патериците си, но въпреки това му е дадено царското изобилие. Всеки път, когато се придвижвал от едно място до друго, от едно стъпало на следващото, на него му е било напомняно: “Аз съм в това чудно място, наслаждавам се на удоволствията на това положение поради милостта на царя и нищо повече.” Същото се случва и с Отца. Нашият постоянен проблем е грехът, който постоянно ни напомня за Неговата милост. Всеки път, когато казваме: “Ако признаем греховете си, Той е верен, ще ни прости и ще ни очисти,” ние си напомняме, че милостта е на наше разположение. Това става, когато Бог покрива краката ни със Своята покривка и казва: “Седни. Ти си Мой. Аз те избрах просто защото пожелах това.”

Когато Мемфивостей сядал на масата на Царя, към него се отнасяли точно така, както и с всеки друг син на царя. Така се постъпва и днес с нас...и така ще бъде във вечността, когато ще празнуваме заедно с нашия Бог. Можете ли да си представите да седите на масата с Павел и Петър и Йоан...и може би да молите Яков да ви подаде картофите? И да говорите с Исаак Ватс, с Мартин Лутер, с Калвин и Уиклиф? Да разчупвате хляба с Авраам и Естир, с Исаия и разбира се, със самият Давид? Както и с Мемфивостей. И Господ ще поглежда към вас и на лицето Му ще бъде изписано “да”. “Ти си Мой. Ти си важен за Мене, както всеки друг от синовете и дъщерите Ми. Вземи си от яденето.”

Ще ни е необходима вечността, за да обясним по подходящ и изчерпателен начин какво означава тази истина за нас, че Той ни избра в нашите грехове и в нашето неподчинение и поради милостта си ни отведе от безплодното място, за да ни настани на трапезата Си. И поради любовта Си позволява на Неговата покривка на милостта да покрие греховете ни. Завършвам тази глава с усмивка. Едно лице, на което е написано “да” казва: “Благодаря Ти, Отче, че си ме открил, когато аз не Те търсех...заради това, че ме обичаше, когато аз не заслужавах това...за това, че ме направи Твой, когато не заслужавах.”

Милостта. Тя наистина е нещо изумително!

Глава 16

В сянката на отвореният прозорец

Библията никога не украсява персонажите си. Всички мъже и жени от Писанията са направени от глина и когато Светия Дух обрисова живота им, Той е много обективен художник. Той не пренебрегва, не отрича и не се стреми да не забелязва тъмните страни от живота им. Когато започвам тази глава от живота на Давид, лично аз съм вечно благодарен, че Бог вече е завършил написването на Библията. Не вярвам да има човек, който би искал неговите провали и грехове да бъдат записани за всички поколения, за да бъдат четени и обсъждани, за тях да се правят филми, да се пишат книги и да се съставят проповеди през следващите векове. С изключение на грехът на Адам и Ева няма друг грях, който да е описван толкова много, колкото грехът на Давид и Витсавее (Батшеба). По този сюжет са създадени филми, които се опитват да ни убедят, че Давид е имал толкова силни сексуални желания, че те са граничили с неконтролираното животинско поведение. Но това съвсем не е вярно. Давид е бил човек, който е обичал Бога и е бил “човек по Божието сърце.” Той е грешел, но греховете му не са били по-големи от вашите или моите грехове. Нашите просто не са записани, за да могат всички да четат за тях. Значението на греха му се увеличава поради положението, което той е заемал и поради начина по който той се е справил с него, но това е било просто грях, един акт на неподчинение, за който той по-късно е съжалявал с горчиви сълзи. Вие и аз имаме подобни грехове, за чиито последици също съжаляваме. Не се опитвам да оправдая стореното от Давид, а просто се опитвам да поставя всичко на фокус. Ако се опитате да обвините Давид за това което е направил, то вие съвсем не сте разбрали предупреждението: “Така щото, който мисли, че стои, нека внимава да не падне” (1Кор. 10:12). Ние постоянно трябва да правим това. Тук най-важна е думата “да внимава”. Ако не внимаваме и се поддадем на това изкушение, можем да паднем, така както е паднал и Давид.

В тъмнината зад кулисите

По това време Давид е бил около 50 годишен или може би няколко години по-стар и от около 20 години вече бил на трона. Той се показал като човек съгласно Божието сърце, като псалмист, като верен пастир, като храбър воин на бойното поле и като вожд на хората си. Давид не само водел праведно хората си, но им дал и героичната музика на псалмите. Той е бил човек на страстта, както и на състраданието. Както току-що видяхме, Давид показал милост към Мемфивостей, изпълнявайки обещанието си към Йонатан и Саул, като демонстрирал милосърдие и чест. Поради това, докато разглеждаме следващият отрязък от живота на Давид, нека да разбираме, че не изследваме живота на един див бунтовник или на някой сексуално извратен човек. Това е човек, който е паднал в период на грях и този грях е имал унищожителни последици за неговото семейство, за неговото царуване и за неговия народ. Грехът винаги носи последици, които трябва да заплащаме. Поради тази причина трябва да внимаваме, за да не паднем, независимо дали сме на 50 или на 60 години, на 10, на 20, на 30 или на 40 години. Никой не е твърде млад или вече твърде стар, за да не падне. Незащитен и в момент на слабост, животът се срутил в краката му и той платил ужасна цена. Давид не паднал изведнъж, но по духовната му броня вече се забелязвали някои пукнатини. *“И Давид позна, че Господ го беше утвърдил за цар над Израиля, и че беше възвисил царството му заради людето Си Израиля”* (2Царе 5:12). Обяснимо е, че Давид е осъзнал дадената му от Бога привилегия. Той знаел, че Божията ръка е с него. Той разбрал, че Божиите благословии към него самият са преизобилни. Но налице е било едно пренебрегване на отговорностите му към личния му живот, което ставало все по-очевидно. *“И Давид си взе още наложници и жени от Ерусалим, след като дойде от Хеврон; и родиха се на Давида още синове и дъщери”* (2Царе 5:13). Въпреки, че Божието благоволение е било върху него, върху хората му, върху неговите решения и неговото управление, Давид увеличил броя на жените и наложниците си. Това е било пряко противопоставяне на Божиите заповеди. Във Второзаконие 17 можем да намерим ясните изисквания към начина на живот на царя на Израел. *“Когато влезеш в земята, която Господ твоят Бог ти дава, и я завладееш, и се заселиш в нея, ако речеш: Ще си поставя цар, както всичките народи, които са около мене, тогава да си поставиш за цар онзи, когото избере Господ твоя Бог; от братята си да си поставиш цар; не бива да поставиш над себе си чужденец, който не ти е брат. Но той да не ти събира много коне, нито да връща людето в*

Египет с цел да умножава коне; защото Господ ви е казал: Да се не връщате вече през оня път. Нито да взема той много жени, за да не се отклони сърцето му, нито да трупа твърде много сребро и злато” (Втор. 17:14-17). Тук Бог е казал поне три неща, които царят на Израел не трябва да прави: не трябва да умножава собствените си коне или да разрешава на хората си да се връщат в Египет, за да увеличават броя на конете си; не трябва да увеличава броя на жените си; и трето, не трябва да увеличава прекомерно много собствените си запаси от сребро и злато. Давид стриктно е изпълнявал първата и третата забрана, но тъй като е бил страстен човек, не е успял да се справи с изпълнението на втората забрана. Но въпреки, че броят на жените и наложниците му се увеличавал, страстта му не намалявала. Този цар, който отнел съпругата на друг мъж, вече е имал пълен с жени харем. От тук стигаме до извода, че стремежът към секс не се задоволява от пълен с жени харем, напротив, той се увеличава. Когато мъжът има много жени, сексуалният му нагон не се намалява, напротив това го вълнува и стимулира. Тъй като Давид имал силни сексуални желания, той погрешно си мислел, че за да ги задоволи, трябва да има много жени. Поради това, след като станал цар, той увеличавал жените в харема си, но това само усилвало желанията му. Една от лъжите на светският ни живот е, че е достатъчно само да удовлетворите сексуалните си желания и те ще намалют. Докато си мислите за царският харем, запитайте се кой в царството е способен да посочи някаква грешка на царя? Погледнете към историята на живота му. Скромно начало. Победител над Голиат. Двадесет години успешно царстване. Правел е правилен избор на хора и ги е назначавал на подходящи постове. Притежавал е военна мощ, от която са се страхували всички негови врагове. **Десетократно увеличил територията на Израел и тя достигнала до 155 000 км2.** Не е имал поражение на бойното поле. Многократно увеличение на износа и вноса, наличие на силна национална отбрана, финансово благополучие, прекрасен нов дворец, планове за строителството на храм на Бога. Кой би могъл да упрекне в нещо такъв цар? Тогава защо да не се ожени за още няколко жени и да увеличи броя на наложниците си? Тогава какво да кажем? Първо, това отклонило сърцето на царя от Бога. Тъкмо за това е предупреждавал Бог във Второзаконие. Неговата похот и многоженство незабележимо започнали да подкопават цялостността на характера му. Второ, това го направило нараним и зависим. В откъса от глави 5 до 11 на 2Царе са описвани неговите непрестанни успехи. Давид е на върха на кариерата си. Той е постигнал серия от изумителни победи на бойното поле. Той достигнал върха на общественото одобрение и подкрепа. Той печелел богатства, имал невероятна власт, непоклатим авторитет, забележителна слава. Животът му може да се оприличи със стрела, която лети все по-високо и по-високо в облаците, подобно на излитащ реактивен самолет, който стръмно набира височина. По-далеч и по-далеч в облаците се изкачвал живота на Давид. По тази причина той станал нараним. Най-трудните ни времена не са, когато животът ни е тежък. Тежките времена създават зависими хора. Вие не сте горд, когато сте зависим от Бога. Спасението ви прави да сте скромни. Гордостта се появява, когато всичко зависи от вашето решение. Когато току-що сте получили поредното повишение, когато се обърнете назад в живота си и почти не можете да откриете нещо погрешно направено през последните месеци или години, когато нарастват престижа, славата и значението ви - **това е момента да бъдете внимателни, особено ако не се отчитате пред някой друг.** В тази ситуация Давид не само, че е нараним, той е безотговорен. Може би той е започнал твърде много да се впечатлява от постигнатите успехи, защото, когато стигнем до 2Царе 11, ще видим какви удоволствия си е позволявал. Това е друга пукнатина в бронята му - стремеж към удоволствията.

Чувствена сцена

В този момент на наранимост и разглезеност намираме Давид в елегантно обзаведената му спалня. Може би тя е била подредена като кът за удоволствия, богато украсена с завеси по стените и с красива дърворезба по рамките на прозорците. Пролет е. Привършил е сезона на дъждовете и над Ерусалим се усеща полъха на топъл бриз. Прозорците на стаята са отворени зад прозрачните завеси. По ясното небето се появяват първите звезди. Топло е, прекрасна пролетна Ерусалимска вечер непосредствено след залеза на слънцето... ”когато царете отиват на война, Давид прати Йоава и слугите си с него и целия Израел; и те разбиха амонците и обсадиха Рава. А Давид остана в Ерусалим” (2Царе 11:1). Давид се излежавал в леглото си, а не е бил на бойното поле. Ако беше там, където е трябвало да бъде, при войските си, тогава нямаше да се случи епизода с Витсавее. Най-важните ни изпитания не са, когато сме претоварени с работа; те идват при нас, когато се отдаваме на удоволствия, когато имаме свободно време и когато скучаем. Тогава ние вземаме онези погрешни решения, за които после дълбоко съжаляваме. Той се протегнал, прозинал се няколко пъти, въздъхнал и огледал спалнята си. Наистина не му се спяло повече. Не изпитвал

умората на един зает, продуктивен човек; той бил уморен от това, че не може да се умори. Може би си е казал, че няма да е зле да се поразходи. Навън изглеждало, че нощта е прекрасна. Той дръпнал завесите настрани и излязъл на покрива. Източните монарси често са строели спалнята си на втория етаж на двореца. Тя обикновено имала врата към нещо, което може да се нарече покрив на вътрешния двор. Ние четем, че той се е разхождал по покрива на царския дворец. Това е голям дом и Давид се е наслаждавал на изгледа. Тогава чул плискане на вода и може би приглушената песен на една много красива жена, която живеела в непосредствена близост до двореца, откъдето се виждал ясно задният двор на къщата ѝ. “от покрива видя една жена, която се къпеше; а жената бе много красива наглед” (2Царе 11:2). Библията никога не украсява това, което пише. Когато казва, че една жена е хубава, то тя е невероятна, а когато казва, че тя е много красива - тогава тя е зашеметяваща, физическата ѝ привлекателност е невъзможно да бъде описана. Много рядко в Библията се използва думата “много”, но когато е употребена, бъдете сигурни, че това не е преувеличение. В една своя книга за Давид, Реймънд Браун пише: “Когато прочитаме тази ужасна история, ние инстинктивно си мислим за престъплението като за грях само на Давид, но тази привлекателна жена не може да бъде изцяло оневинена. Витсавее е била безгрижна и глупава, липсвала ѝ е обичайната еврейска скромност, иначе не би се къпала на място, където е знаела, че може да бъде видяна. От терасата на къщата си тя сигурно често е поглеждала към царския дворец и сигурно е знаела, че може да бъде видяна. Не е достатъчно ние самите да избягваме греха. Новия Завет ни казва, че християните трябва да не стават камък за препъване на другите (Рим. 14:12-13).” Без да искам да отправям обвинения, позволете ми да поразсъждавам над този случай. Това е особено важно за нашето общество, където ВСИЧКО ви напомня, че ако искате да бъдете част от отговора на обичайните проблеми със сексуалността, а не част от този проблем, вие трябва да живеете в хармония с праведността. Това означава, че трябва да си давате сметка за действията си, за начинът по който се обличате, за това “как изглеждате” и за поведението си. Това означава, че когато се срещнете с нещо привлекателно, вие трябва да се обърнете настрани и да откажете да си играете с него. Даже Давид, с цялата му праведност, не е можал да се справи. От тук следва, че човек трябва да е скромен, внимателен, да се контролира и да не дава никакъв шанс на въображението си или на тялото си да бъдат изкушавани. В книгата си “Изкушение”, Дитрих Бонхофер мъдро се насочва към същността на проблема: “В нас има една дремеща склонност към желанието, което е внезапно и необуздало, и с неустойима сила сграбчва контрола над плътта ни. Изведнъж се разпалва един таен, приглушен пламък. Плътта започва да гори и е обхваната от пламъци. Няма значение, дали става въпрос за сексуално желание, за амбиция, за суета, за желание за отмъщение, за стремеж към слава и власт или за лакомия за пари. В този момент Бог е доста нереален за нас. Той е загубил реалността си и единственото реално нещо за човека е обекта на желанието му. Единствената реалност е дявола. В този случай Сатаната не ни изпълва с омраза на Бога, а с опрошчаващата природа на Бога. По този начин изкушението нараства, обвито в най-дълбока тъмнина в съзнанието и във волята на човека. На човека му е отнета силата да го отхвърли и да взема решение. Въпросите му се явяват по следния начин: “Дали наистина в този случай желанието на плътта са греховни?” Или “Наистина ли не ми е позволено, не се ли очаква от мене сега, в този момент да бъда благодарен на това желание?” Така всичко в човека започва да се настройва срещу Словото на Бога. Поради това Библията ни учи, че в мигове на изпитания и изкушения на плътта има една заповед: **Бягайте! Бягайте от прегрешението! Бягайте от идолопоклонството! Бягайте от изкушенията на света! Не може да се устои на Сатанинското изкушение на плътта по друг начин, освен чрез бягство**. Всяка битка срещу изкушението на плътта, когато човек разчита на собствената си сила, е обречена на провал.” Ако не избягате, вие ще пропаднете. Това е само въпрос на време. Много пъти съм давал този съвет. Когато бягате от изкушението, то престава да ви преследва. Давид е стоял на покрива на двореца си, подухвал е вечерния бриз, не е имало никой наоколо и той е загубил цялото си съзнание за това, кой е той и какво би станало с него, ако падне в това прегрешение. Той забравил Бога! Давид не само погледнал втори път към къпещата се Витсавее, но гледал неотклонно към нея за неопределен период от време. В това състояние на духа, под влияние на изкушението, той си представил сексуалното удоволствие, което може да изпита с тази красива жена. Заслепен от стремежа си да я притежава, той изпаднал изцяло в плен на въображението си. Той желаел тази жена...сега, веднага! Тогава “Давид прати да разпитат за жената.” Забележете какъв е отговорът: “Не е ли това Витсавее, дъщерята на Елиама, жена на хетееца Урия” (2Царе 11:3). Според мене, това изречение е важно. Този тихо стъпващ слуга е отправил учтиво и мъдро предупреждение към царя. Обикновено в Израел дават родословното дърво на човека, без да се споменава за това, кой е

неговия съпруг или съпруга. Обикновено казват името на човека, името на бащата, на дядото и понякога, името на пращадото. Но тук слугата казал: “Това е Витсавее, дъщерята на Елиама, жената на Урия.” С други думи: “Тази жена е женена.” Убеден съм, че слугата е знаел за какво си мисли Давид. Той също е можел да я види как се къпе. Той също е бил мъж. Но той е познавал добре господарят си. Той е виждал харемът му. Той е виждал как се отнася Давид към жените и поради това го предупредил, докато му отговарял. Но изглежда, че Давид въобще не е обърнал внимание на това предупреждение. Изгубил контрол над себе си, той казал “не” на всички неща, на които би трябвало да каже “да” и казал “да” на всички неща, на които би трябвало да каже “не”. В този момент най-важното за него било желанието за сексуално удоволствие с тази жена. Той се разбързал, пренебрегвайки всички предупреждения и всички последици. *“И Давид прати човеци да я вземат, и когато дойде при него лежа с нея, защото се беше изчистила от нечистотата си; и тя се върна у дома си”* (2Царе 11:4).

Сега ми позволете да бъда пределно откровен. Ще бъдем глупави, ако си мислим, че Давид и Витсавее не са изпитали удоволствие при срещата си. Това е свързано с изключително силно сексуално преживяване. Откраднатата вода е сладка. Мисля си, че и двамата сигурно са изживели огромно удоволствие докато са били насаме. Той е бил красив и романтичен... тя е била самотна, красива и прелъстителна... и двамата са се насладили на изживяването си. Нищо не показва, че не е било така. Нито пък Давид е бил принуден насила да бъде в леглото с тази жена. Изглеждало, че това е еднократна любовна авантюра, договореност между двамата, която им донесла взаимно удоволствие. Може би преди полунощ жената се е прокраднала обратно в къщи, надявайки се, че никой не я е забелязал. Но след няколко седмици Витсавее изпратила съобщение на Давид, че е бременна. Въз основа на дългогодишният си опит стигам до заключението, че дяволът никога не се появява в момента на изкушението. Той показва само красотата, екстаза, веселието, въодушевлението и стимулиращите приключения на откраднатите удоволствия. Сатаната никога не казва на пияницата: “Утре сутринта главата ти ще се пръска от махмурлука. В края на краищата ти ще разбиеш семейството си.” Той никога не казва на наркомана: “Това е началото на един дълъг, мъчителен и неизбежно смъртоносен път.” Той никога не казва на крадеца: “Ти ще бъдеш хванат, приятелю. Направи това и ще се окажеш зад решетките.” Той сигурно не предупреждава прелюбодеца: “Нали осъзнаваш, че жената е напълно възможно да забременее.” Или: “Ти можеш да се заразиш със смъртоносна болест.” Шегуваш ли се? Спомнете си за това, когато грехът вече е извършен и трябва да понесете всички наказания, а дяволът не може да бъде намерен никъде, за да си плати. Той се надсмива над глупостта ви...но ви изоставя без окуражаване, когато трябва да се справяте с последиците от греха. Как пропадат митичните хора! Ф. Б. Майер е формулирал това по блестящ и кратък начин: “Едно кратко изживяване и след това характера на човека е непоправимо разрушен; мирът в душата му изчезва; основите на царството му са в опасност; Господ е недоволен; враговете му получават огромен повод да го кълнат!”

Панически план

“Давид, бременна съм.” Когато получил това съобщение, Давид трябвало да вземе решение. Той е имал възможност да избира между две алтернативи. Да отиде пред Бога и да каже, че е напълно омърсен, грешен, виновен, а след това да признае пред съветниците си и пред народа: “Аз сгреших.” Очевидно е, че точно това е трябвало да направи. Или да продължи по пътя на престъплението и лицемерието. Тъжно е, че Давид е избрал второто, което го принудило да потъне още по-дълбоко в блатото на греха и да извърши едно отвратително убийство. И нека да не забравяме, решението му да лъже и да измамва задвижило една безкрайна серия от мъка и нещастия в рамките на семейството му през следващите години. Колко глупав е бил, когато се опитал да прикрие греха си! Когато сме обхванати от паника, ние не можем да вземаме мъдри решения. Тъкмо в такова състояние се е намирал Давид. Доколкото ни е известно, Давид и Витсавее са били заедно само веднъж. Той е изживял своята нощ на удоволствията, но внезапно идва момента на разплатата: тази жена, съпругата на друг мъж, ще има бебе. И той си мисли: “Какво да направя?” Вместо да падне по очи пред Бога, вместо открито да признае прелюбодеянието си, той избира пътя на измамата и лицемерието. Той измислил нещо, което още повече утежило положението му. *“Тогави Давид прати до Йоава да кажат: Изпрати ми хетееца Урия. И Йоав изпрати Урия при Давида”* (2Царе 11:6). Сега трябва да разберете нещо за Йоав. Това е бърз, умен, и практичен воин, който е на бойното поле. Той е съобразителен, поради това на Давид не е толкова лесно да го пренебрегне и трябва да се съобразява с него. И така, в суматохата на битката Йоав получава съобщение от цар Давид, в което се казва: “Изпрати Урия в

къщи.” Но Йоав въобще не е наивен. Той е досетлив и съобразителен, подозрителен и злобен. Следователно, той вижда съобщението и изпраща Урия в Ерусалим...чудейки се защо? Когато съпругът на Витсавее се явява при царя, *“Давид го попита как е Йоав, как са хората и как успява войната”* (2Царе 11:7). Дали наистина Давид е бил загрижен за хората, за хода на военните действия или за това, как е Йоав? В този момент - не. Това е прикритие, предназначено да демонстрира своята съпричастност и загриженост за войската. Той просто манипулира Урия. Той се опитва да го накара да се отпусне. Разбирате ли, тук той се преструва. Когато искате да прикриете нещо, вие се преструвате. Поради това той поканва Урия на богата вечеря и го пита: “Как вървят нещата, Урия?” Ние не знаем, дали Урия е бил впечатлен от това посрещане или просто е бил озадачен, като се е чудел: “Защо е всичко това? Аз би трябвало да съм на бойното поле, а не да седя тук, в царския дворец и да разказвам за войната.” Всичко което знаем е че: *“Давид каза на Урия: Слез у дома си та умий нозете си. И Урия излезе из царската къща, а след него отиде дял от царската трапеза”* (2Царе 11:8). Умна идея, но тя не проработила! Вместо да си иде у дома, както му предложил Давид *“Урия спа при вратата на царската къща с всичките слуги на господаря си, и не слезе у дома си”* (2Царе 11:9). Къде е искал Давид да отиде Урия? И защо? Разбира се, Давид е искал Урия да прекара една нощ с жена си. Ако има бременност и Урия е спал с жена си, никой няма да узнае какво е направил Давид. Но Урия е бил верен воин, който бил лоялен към бойните си другари. Ако неговите воители са на бойното поле, той не желал да търси удобството на собствения си дом и собствената си жена. Когато Давид научил за това, той казал на Урия: “Защо не слезе у дома си?” *“И Урия каза на Давида: „Ковчегът и Израел и Юда прекарват в шатри; и господарят ми Йоав и слугите на господаря ми са разположени на стан на открито поле; а аз ли да ида у дома си, за да ям и да пия и да спя с жена си? Заклевам се в твоя живот и в живота на душата ти, не направям аз това нещо”*“ (2Царе 11:11). Какво обвинение към Давид, великият цар, върховният главнокомандващ. Той трябва да е усетил упрека, отправен му от верността на този прост воин - неизвестен човек - човек, който от върха на шлема до подметките на обувките си е бил верен на народа си и на Бога на народа си, но Давид е бил твърде нечувствителен, за да усети този упрек. Но вижте какво прави Давид: *“Тогавата Давид каза на Урия: Престой тук и днес, на утре ще те пратя. И тъй, Урия престои в Ерусалим през оня ден и през другия. И Давид го покани, та яде пред него и пи; и го опи. Но вечерта Урия излезе да спи на леглото си със слугите, а у дома си не слезе”* (2Царе 11:12-13).

Пълно прикриване

Сега пред нас е един обхванат от паника цар, докаран до ярост в желанието си да се осъществи пропадналия му план. Няма значение какво прави, той не може да престане да мами и да прикрива. Той може да открадне жената на човека, но не може да манипулира съпругът ѝ. Урия не желае да му сътрудничи. Поради това, изпаднал в паника, Давид прави следващата стъпка в престъпния си план. *“Затова, на утринта Давид писа писмо на Йоава и го прати чрез Уриевата ръка. А в писмото написа казвайки: Поставете Урия там, гдето сражението е най-люто; сетне се оттеглете от него, за да бъде ударен и да умре”* (2Царе 11:12-13). Давид написал това съобщение, запечатал го и казал: “Урия, занеси това на Йоав.” Нека да ви попитам, дали е вярвал на Урия? Няма съмнение. Той е изпратил този човек да занесе заповедта за собственото си убийството. Когато Урия връчил съобщението на Йоав на бойното поле, Йоав го прочел и се е досетил, че две плюс две е равно на четири. Той не е бил глупав. В мен се прокрадва подозрението, че за части от секундата той е разгадал случилото се. Един изпаднал в паника цар и един безсъвестен воин на бойното поле работят заедно за осъществяване на пъкления план, жертва на който става невинния Урия. *“И така, Йоав, като държеше града в обсада, определи Урия на едно място, гдето знаеше, че има храбри мъже. И когато мъжете излязоха от града та се биха с Йоава, паднаха неколцина от хората, т.е. от Давидовите слуги; умря и хетеецът Урия Тогавата Йоав прати да известят на Давида всичко, що се бе случило във войната”* (2Царе 11:16-18). Сега съгласни ли сте, че Йоав много добре е знаел, кое е най-важното за царя. *“И заповяда на вестителят, казвайки: Когато разкажеш на царя всичко, що се е случило във войната, ако пламне гневът на царя и той ти рече: Защо се приближихте толкоз до града да се биете? Не знаете ли, че ще стрелят от стената?...Тогавата ти кажи: Умря и слугата ти Урия”* (2Царе 11:19-21). Йоав е познавал Урия, може би е познавал и красивата му жена, както и семейството му. Освен това той е познавал Давид. Той е знаел какво точно иска да чуе Давид. Поради това, когато изпращал вестносеца при царя, той го инструктирал: “Кажми му, че задачата е изпълнена. Свърших това, което ми заповяда.” След това, досещате ли се кой има доказателствата за престъплението. Да,

Йоав е бил точно там, където царят е искал да бъде, но един ден той ще се обърне срещу Давид и ще го накара да съжалява за деня, в който е взел това решение. Накратко, Йоав направил така, че Урия да бъде убит. Пратеникът от бойното поле пристигнал при царя и Давид го слушал със затаен дъх, за да чуе едно изречение: “Умря и слугата ти Урия.” След това Давид извършва коронният акт на лицемерието. *“Тогава Давид каза на вестителя: Така кажи на Йоава: Да те не смуцава нещо, защото мечът пояжда някого едного и някога другото; засили още повече нападението си против града и съсити го. Също и ти го насърчи”* (2Царе 11:25). Но на бойното поле не е умрял само Урия, умрели са и други хора. Мнозина са платили на бойното поле цената заради Давидовия грях, но въпреки това Давид казва: “Всичко е много добре, Йоав! Продължавай така!” Вместо да падне пред лицето на Бога, да се обяви за виновен за това престъпление, Давид продължава в погрешната посока. В същност, след няколко дни периодът на траур на Витсавее по повод смъртта на съпругът ѝ изтекъл и *“Давид прати, та я взе у дома си, и тя му стана жена, и му роди син...”* (2Царе 11:27). Искам да ви попитам нещо. Изглежда просто, но не е. Защо Давид е убил Урия? Какво е спечелил от това? Размислете над това. Ако Урия беше жив и се беше върнал в къщи след войната и беше открил, че жена му е бременна, кой би свързал това с Давид? Съмнявам се, че тя даже би казала и дума по този въпрос. Тогава, след като Урия е убит, Давид незабавно я взема в двореца и се жени за нея - нещо което по мои наблюдения повечето прелюбодейци не биха направили. Тогава от кой се крие Давид? Когато действате панически, вие не мислите логично. В същност, обикновено вие не мислите. Вие реагирате. Вие правите общ преглед, прикривате, забулвате, отричате, съчинявате, докато най-накрая се озовете в хаоса на куп от лъжи, които не можете да обясните, без да разкриете тайната си. Докато най-накрая срещате някой, който е достатъчно честен да ви каже: “Ти си човекът!” (повече за това ще научим в следващата глава). Междувременно, в края на този ужасен епизод ние четем следните няколко думи: *“Но делото, което Давид бе сторил беше зло пред Господа.”* Точка. В това кратко изречение виждаме неприкрита и откровена оценка за греха му. Както казват Пуританите: “При суша изчезва цялата небесна влага. Всичко в душата му е било сухо и бесплодно.” Сега сладкогласния певец на Израел живее в лъжа, заблуждавайки себе си и другите хора. Този страстен и красив цар, този вожд-образец сега живее в сянката на собствения си дворец. Той повече не участва в сраженията. Той се е принизил и се е превърнал в нещо, което не е различно от предназначението му, защото преднамерено е направил компромис със злото, а след това измамно го е прикрил с убийство. Тази история удря някои хора по-жестоко от другите. Някои хора живеят в постоянното безчестие на измамата. Те я проклинат, но живеят с нея. Те не я искат, но тя постоянно им намига, подобно на звяр, пълен с отрова. Тя ги захвапва и парализира духовния им живот, така както това е станало с Давид. Мисля си, че Бог ни съобщава тези подробности от падението на Давид, за да може всички да видят ясно накъде ни води греха и какви са последиците от него. Спомняте ли си какви бяха греховете на Давид? Измама, прелюбодеяние, лицемерие, убийство. Как е могъл такъв човек, който е бил съобразно Божието сърце, да падне толкова ниско? Ако сте честни към себе си, няма да ви е трудно да разберете. Ако си играете с плътските грехове, като дете на Бога вие живеете живот на заем. Няма нещо, което да е толкова болезнено и толкова проклето в живота ни, колкото прикритите грехове на плътта. Няма друго такова нещо, което да дава на врага ни по-силни основания да отправя обидни обвинения към църквата на Бога в сравнение с този вид таен компромис. Вие може да сте част от този грях и когато знаете, че се извършва от някой ваш близък човек, но не се противопоставяте решително срещу него. И така, тази тъжна и черна част от живота на Давид привършва. Но наистина ли е така? Не. Човекът е попаднал в капана на нещастieto, което описва подробно в Пс. 32:3-4: *“Когато мълчах, овехтяха костите ми от охкането ми всеки ден. Понеже денем и нощем ръката Ти тежеше върху мене, влагата ми се обърна в лятна суша.”* Същото се казва и в Пс.51:3-4: *“Защото престъплението си аз признавам и грехът ми е винаги пред мене. Пред Тебе, само пред Тебе съгреших и пред Тебе скрих това зло; признавам това, за да бъдеш оправдан, когато говориш и да излезеш непорочен, когато съдиш.”* Безсънни нощи. Физическа немощ. Треска. Преследващи го спомени. Тотална мизерия. А най-лошото е чувството, че е толкова ужасно самотен, на толкова далечно разстояние от Бога. Толкова е изпълнен с мъка и агония. Прочетете за себе си стиховете от тези два псалма. Постарайте се да разберете най-пълно онова, което се казва в тях. Не бързайте. Ние се нуждаем от постоянно напомняне за последиците от греха. Не, главата не е свършила. Тя няма да завърши, преди да изминат много месеци. Няма да завърши, преди да се почука на входната врата и един приятел, който е достатъчно загрижен, че решава да се противопостави на царя, да го погледне в очите и да нарече случилото с истинското му име. Но за това ще говорим по-нататък. Това е посещение, което Давид никога няма да забрави.

Глава 17

Противопоставянето

Преди 3000 години е живял един велик човек, Давид, който служел на един велик народ под ръководството на великият Бог Йехова от небесата. Давид е бил толкова могъщ, че на биографията му са посветени 62 глави от Стария Завет и името му споменава 59 пъти в Новия Завет. За него се говори повече, отколкото за всяка друга личност от Библията. Той извършил една серия от ужасни грехове, които са имали ужасни последици. Когато бил на около 50 години, той извършил прелюбодеяние. След това, вместо да осъзнае греха си и да го признае, той го прикрил с предварително обмислено убийство. За период от повече от една година той е живял лицемерен и измамен живот. Човек би могъл да си каже, че всевишният Бог е заспал на небето или най-малко е оставил греха без последици. Но това наистина не е така. В изпълнение на чудният си план, Бог изпраща при Давид един човек със силен характер, който му казал истината. Не вярвам да има друго противопоставяне, което да е толкова кратко и резултатно. Само няколко думи “Ти си тоя човек!” и работата била свършена. Давид покорно се подчинил. Мисля си, че в този момент той е бил обхванат от чувство на облекчение. Да си припомним, че подобно на много грехове, грехът на Давид е бил извършен тайно, поне в началото. Едно от нещата, които започват да се проявяват в поведението на човека с повишаването на властта и авторитетът му, е повишения му стремеж да обгражда с тайнственост личния си живот. Тази политика на затворената врата, следвана от високопоставените хора, създава предпоставки за големи изкушения и за неща, които се вършат тайно и насаме. Така е било и с Давид. Давид извършил прегрешение и след това бързо започнал да прикрива следите от престъплението, което било извършено тайно. Давид е направил това обмислено, по собствена воля. Това не е била моментна грешка. Той не се е препънал в греха. По своя воля и с пълно съзнание за последиците от него, той извършил прелюбодеянието с Витсавее и убил съпруга ѝ, макар и не със собствените си ръце и преднамерено лъгал в продължение на следващите месеци.

Много месеци за размисъл

През този период грехът на Давид не е останал незабелязан от Бога. Последния стих от 2Царе 11 казва: *“Но делото, което Давид бе сторил, беше зло пред Господа.”* Искам да ви напомня никога да не забравяте това. Това е било зло преди 3000 години, зло е и сега, независимо, че мнозина постъпват така. Това все още е зло в очите на Бога, не забравяйте това. Може никой да не е забелязал това престъпление, но Бог е забелязал. И Той е изработил стратегия, за да постави Давид на колене. Няма равен на Бога в това отношение. Той не урежда сметките си всеки месец или всяка година, но когато ги урежда “Недейте се лъга; Бог не е за подиграване: понеже каквото посее човек, това и ще пожъне” (Гал. 6:7). Един от моите учители веднъж ми каза: “Божията мелница работи бавно, но произвежда първокачествено брашно.” Не трябва да си мислите, че Давид е бил в превъзходно настроение през следващите месеци и това може проверите в Пс. 32. В края на предишната глава ние разгледахме няколко стиха от него, но сега искам да го разгледаме по-подробно. Като начало да започнем с написаното непосредствено под заглавието: “Давидов псалм. Поучение.” Този псалм е бил написан като инструкция. И наистина е така! “Блажен оня, чието престъпление е простено, чийто грях е покрит. Блажен оня човек, комуто Господ не вменява беззаконие, и в чийто дух няма измама” (Пс.32:1-2). А сега чуите признанията на Давид: *“Когато мълчах, овехтяха костите ми от охкането ми всеки ден; Понеже денем и нощем ръката Ти тежеше върху мене, влагата ми се обърна на лятна суша”* (Пс.32:3-4). Живата Библия го казва много добре: Имаше време, когато аз не си признавах, че съм грешен човек. Но силата ми се изпари като влага в слънчев ден, докато най-накрая признах всичките си грехове пред Тебе и престанах да се опитвам да ги скрия от Тебе. В книгата си “Вина и милост” брилянтният швейцарски писател, лекар и психиатър Пол Торнер говори за два вида грях: истински грях и фалшив грях. Според него фалшивият грях се предизвиква от отсъжданията на човека. Истинският грях е резултат от съзнателното и преднамерено неподчинение на Бога. Очевидно, Давид е извършил истински грях. Погледнете в Пс. 51, за който говорихме по-рано. След заглавието му

пише: “Псалм на Давида, когато пророк Натан дойде при него, след като беше влязъл той при Витсавее.” Следователно, Давид е написал този псалм след като е бил посетен от Натан, след срещата, която разглеждаме в тази глава. В Пс.51 е написано. *“Измий ме свършено от беззаконието ми и очисти ме от греха ми. Защото престъплението си аз признавам, и грехът ми е винаги пред мене”* (Пс.51:2-3). През месеците след престъплението Давид не е имал лек и безгрижен живот. Докато е бил измъчван от безсъница и е дремел в леглото си, Давид е можел да види греха си. Давид не е имал радост в живота си. *“Повърни ми и радостта на спасението Си”* (Пс.51:12). Той е бил неспокоен, чувствал се е унижен и несигурен. *“Сърце чисто сътвори в мене, Боже, и дух постоянен обновявай вътре в мене”* (Пс. 51:10). Това е последицата от греха. Това е част от наказанието, което грехът неизбежно заслужава. Истинската вина е там, стои постоянно там и ви притиска. Това е причината Давид да каже: *“Дух постоянен обновявай вътре в мене.”* Тогава Натан влязъл в живота на Давид и му казал истината. Това е било едно невероятно противопоставяне.

Внезапният момент на истината

Заслужава си да обърнем внимание, че Натан не е дошъл по собствена инициатива; той е бил изпратен от Бога: *“Тогава Господ прати Натана при Давида.”* Убеден съм, че най-важната дума в това изречение е думата “тогава.” Невероятен е графикът на Бога. Кога е бил изпратен той? Непосредствено след прелюбодеянието? Не. Скоро след като Витсавее казала, че е бременна? Не. Скоро след раждането на бебето? Не. Някои изследователи на Стария Завет твърдят, че са изминали поне 12 месеца от престъплението, преди посещението на Натан при Давид. Той е дал възможност на мелницата на греха да завърши работата си напълно и след това се намесил. Понякога поставям под съмнение разписанието на Бога, защото не мога да разбера защо Той се бави толкова, преди да направи това, което аз си мисля че трябва да бъде направено. Но всеки път, когато си спомня за подобен случай, разбирам колко красиво е изработен всеки Негов план, колко прецизно е са подредени нещата. Бог не само прави график, Той извършва правилното нещо в правилното време.

Когато се противопоставяме на греха, извършван от някой човек, избора на подходящия момент за нашата намеса е толкова важен, колкото и това, което ще му кажем. Не е разумно човек просто да си пристегне колана, да грабне Библията си и когато му е удобно, да се противопостави на човека, който греша. Най-важното е да сте убедени, че Бог ви изпраща да направите това. Натан е бил убеден. *“Тогава Господ прати Натана при Давида. И той дойде при него...”* (2Царе 12:1).

Господ не само знае кое е подходящото време, но Той избира и подходящият човек, който да свърши работата. Това е бил човек, който е имал авторитет пред Давид. Този авторитет е бил създаван с години. Натан не е имал нужда от представяне, защото Давид го е познавал добре. А сега се поставете на мястото на този безстрашен пророк. Помислете си за трудната задача, която му е възложил Господ. Той е трябвало да застане пред най-могъщият човек в царството и да му каже онова, което Давид е отказвал да признае сам пред себе си. Никой друг човек не би могъл да му каже истината. Някои хора са повдигали учудено вежди, имало е и клюки. Но никой не би могъл да бъде достатъчно честен и смел и да му каже откровено: „Давид, ти си в грях.” Поради това Бог изпратил Натан: *“Иди при Давид и му кажи.”*

И Натан веднага се подчинил. Преди да се срещне с Давид, Натан сигурно е обмислил задълбочено как да представи проблема пред Давид, защото встъпителните му думи са брилянтни и мъдри. Тъй като използвал една история, Давид бил въвлечен в нея и същевременно бил обезоръжен за всякаква самоотбрана. *“И като дойде при него, каза му: В един град имаше двама човека, едният богат, а другият сиромаш. Богатият имаше овци и говеда твърде много; а сиромашът нямаше друго освен едно малко женско агне, което бе купил и което хранеше; и то бе пораснало заедно с него и чадата му, от залька му ядеше, от чашата му пиеше, и на пазухата му лежеше; и то му беше като дъщеря”* (2Царе 12:1-3). До този момент Давид седи в стола си и слуша Натан да му говори за нещо, което е станало в град Ерусалим. *“И един пътник дойде у богатия; и нему се посвидя да вземе от своите овце и от своите говеда да сготви за пътника, който беше дошъл у него, но взе агнето на сиромаша, та го сготви за човека, който беше дошъл у него”* (2Царе 12:4). В резултат от мъдрите думи на Натан, Давид изпада в крайно незащитимо положение. Състрадателно развълнуван от историята, Давид се самоосъдил. Ние можем да почувстваме страстта в отговора му: *“Тогава гневът на Давида пламна силно против тоя човек; и той каза на Натана: В името на живия Господ, човекът, който е сторил това, заслужава смърт; и ще плати за агнето...понеже е сторил това дело, и понеже не се е смилил”* (2Царе 12:5-

б). Когато според Бог е време за противопоставяне, пътят за него е подготвен. В този беззащитен за него момент Давид е получил силен удар по главата. Всичко, което е трябвало да направи Натан е да натисне спусъка. И той е направил тъкмо това, когато казал: “Ти си тоя човек!”

Абсолютно съм убеден, въпреки че не се споменава в Библията, че в този момент устата на Давид е останала отворена от изненада. Той е примигвал и гледал втренчено към Натан, докато си припомнял греховете си, защото си е мислел, че те са известни на някой друг. Сигурно никога не е очаквал някой, особено този почитан пророк, да му се противопостави заради тях. Независимо от това, Натан е бил най-подходящият човек за тази работа. Пр. 27:6 казва: “Удари от приятел са искрени, а целувки от неприятел - избилни.” Не е ли истина това? Онзи, който ви обича, ви причинява синини, но това са рани, причинени от верен приятел, за ваше добро.

Този вид противопоставяне е най-доброто нещо на света за един вярващ, който прикрива тайния си грях. Фактът, че противопоставянето се извършва от ваш приятел, който наистина ви обича, ви обезоръжава и вие се размеквате като восък. Тогава, преди Давид да го прекъсне, Натан продължил и му предал думите на Бога: “*Ти си тоя човек!...Аз те помазах за цар над Израеля, и те избавих от Сауловата ръка; и дадох ти дома на господаря ти, и жените на господаря ти в пазухата ти, и дадох ти Израелевия и Юдовия дом; и ако това беше малко, приложил бих ти това и това. Защо презре ти словото на Господа, та стори зло пред очите Му? Ти порази с меч хетееца Урия, и си взе за жена неговата жена, а него уби с меча на амонците. Сега, прочее, няма никога да се оттегли меч от дома ти, понеже ти Ме презря, та взе жената на хетееца Урия, за да ти бъде жена. Така казва Господ: Ето, от сред твоя дом ще подигна против тебе злини...*” (2Царе 12:7-11). В своя грях Давид пренебрегна Богa, на когото служел. Сега, като резултат от този грях, през следващите дни и години Давид щял да изживее мъка и нещастие в собствения си дом. Какво предсказание! Какво означава това? Един бърз поглед напред ни разкрива отговорът. Раздори и трагедия. Насилие и отмъщение. Един неуправляем син. Син, който го изоставя, който в същност прогонва баща си от трона. “*Така казва Господ: Ето, от сред твоя дом ще подигна против тебе злини, и ще взема жените ти пред очите ти, та ще ги дам на ближния ти; и той ще лежи с жените ти пред това слънце. Защото ти си извършил това тайно: но аз ще извърша туй нещо пред целия Израел и пред слънцето*” (2Царе 12:11-12). Видяхте ли! Сега сме наясно с последиците от греха. Ето, Давид стои с отворена уста, отпуснат назад на стола си, може би гледа към тавана и слуша гласа на Бога, предаван му от Натан. После царят пада на колене, поглежда нагоре в чистите очи на Натан и казва нещо, което е правилно: “*Съгреших Господу.*”

Бележитият английски биограф Александър Уайт е написал следните думи, описващи смелостта, верността и умението на Натан: “Проповядването е чудна работа, ако можем да проповядваме като Натан. Ако нашите проповеди имаха частица от смелостта на Натан, от неговото умение, от неговата мъдрост, от евангелската му настойчивост...Ние, проповедниците, трябва много по-задълбочено да изследваме метода на Натан, особено когато трябва да произнасяме проповеди, които отварят очите и събуждат хората. Ние не можем лесно да стигнем до съзнанието на слушателите си. Мечът на Натан е бил на сантиметър от съзнанието на Давид, а Давид все още не разбрал, че Натан е имал меч. Едно внезапно доверяване и царят бил в краката на Натан. Какъв упрек към нашата суха, непрофесионална, глупава и неефективна дейност!”

Когато се връщаме към Давид и Натан, ние забравяме и прощаваме всичко зло, което е било сторено от Давид. Единственото нещо, което е трябвало да се направи, за да се превърне този ден в незабравим за Давид е било това, че Натан е отишъл при Давид. Сега това, което ще направи днешния ден най-хубавия ден в живот ви е, да спестите на Бога и на Неговия пророк всички грижи и сами да бъдете за себе си Бог и Неговия пророк. Прочетете за себе си историята, разказана от Натан и си кажете: “Аз съм този човек.”

Ако Бог ви е призовал да бъдете Негов пратеник, направете го майсторски и с покорство. Направете го така както трябва или въобще не го правете. Ако Бог ви призовава да се противопоставите, противопоставете се. Хората все още очакват това, те са жадни да чуят Божието съобщение. Когато се срещнете с някой, който съзнателно е тръгнал по грешен път, кажете му го открито в очите. Наречете греха с истинското му име. Разбира се, това трябва да стане в подходящото време и по подходящият начин, но го направете! Не се опитвайте да избегнете противопоставянето. Не се опитвайте да промените целите му. Не се опитвайте да си обясните причините за греха. Наречете грехът грях. Но когато правите това, помнете, че вие също сте грешни. Поради това бъдете смирени, скромни, покорни и пълни със състрадание и говорете истината с любов, но кажете истината! Грешният човек бива обхващан от огромно облекчение, когато някой честно му каже: “Те сгреши, разбери това. Направи нещо.”

Натан е казал: “Ти си този човек, Давид! И това е резултатът.” И Давид, разбирайки, че е абсолютно виновен, си признава без всякакво забавяне: “Сгреших. Сгреших спрямо Бога.” С това признание започва възстановяването. Натан отговорил незабавно: “*Господ отстрани греха ти: няма да умреш*” (2Царе 12:13). Какво обещание за милост! “Няма да умреш.” А след това следва първото от няколкото последици заради греха. “*Но понеже чрез това дело ти си дал голяма причина на Господните врагове да хулят, затова детето, което ти се е родило, непременно ще умре*” (2Царе 12:14). В този момент мисията на Натан е завършена. Край на противопоставянето. Натан става, обръща се, отива до вратата, отваря я, прекрива прага, затваря я и Давид остава сам. Може би това е станало през същата вечер, когато е написал Пс. 51. Какво облекчение осигурява опрощението! Вярвам, че Давид е бил обхванат от облекчение, когато си е помислил: “Най-накрая всичко е видно пред Бога, гнойта може да изтече и заразата да ме напусне.”

Две важни поуки

Докато си мислим за живота на Давид, ние можем да си извадим поне две важни поуки за самите себе си. Едната се отнася до резултатното противопоставяне, а втората - до искреното разкаяние.

1. За да бъде едно противопоставяне резултатно, трябва да се въоръжим с четири неща. Ако тези неща липсват, от нашето противопоставяне ще има повече вреда, отколкото полза. Ние трябва да се противопоставяме с абсолютна истина, в подходящото време, с мъдри думи и с безстрашие.

а) Абсолютна истина. Не вярвайте на слухове. Доберете си и използвайте факти. Това може да ви отнеме време. Може да се наложи да разследвате и проучвате. Но тъй като сте преизпълнен с любов и загриженост, вие ще направите това. Не трябва да проучвате и същевременно да разгласявате онова, което сте открили. Просто проверявайте, докато съберете и грижливо подредите фактите и доказателствата за греха. Без да сте абсолютно убедени, без абсолютната истина, вие ще стреляте в тъмнината. Не се противопоставяйте, ако не знаете истината.

б) Подходящо време. На мнозина грешащи са се противопоставяли в неподходящо време, в резултат от което те са затъвали още по-дълбоко в прегрешенията си, защото някои християни, подвластни на емоциите си, без да обмислят добре, са отивали прибързано да направят нещо. Изчакайте, докато се убедите, че ще действувате в определения от Бога момент. Вие ще разберете кога ще дойде този момент. Ако сте чувствителен към Бога и ако вървите след Него, Той ще ви каже: “Сега е моментът.” Тогава трябва да се противопоставите. И както е постъпил Натан, направете това насаме. Като проповедник съм имал случаи, при които ако действах под влияние на плътта, аз бих желал да се намеся по-рано. Но подходящото време не беше дошло. Когато дойдохте определения от Бога момент, аз виждах зеления светофар да свети по целият ми път и знаех, че е необходимо да говоря с човека или с хората, замесени в случая. Болезнено, но ясно.

в) Мъдри думи. Впечатлен съм, че Натан не е направил това, което е можел да направи - да отиде при Давид и просто да му каже: “Ти си в грях, срамувам се за тебе!” Не, той е постъпил мъдро и е подбрал много грижливо думите си. Една притча гласи: “*Дума казана на място е като златни ябълки в сребърни съдове. Като е обица и украшение от чисто злато за човека, така е мъдрият изобличител за внимателното ухо*” (Пр. 25:11-12). Правилните думи, които използвате са от решаващо значение. Ако не сте обмислили грижливо и предварително какво ще кажете, не казвайте нищо. Чакайте. Обмислете задълбочено всичко. Бъдете мъдър изобличител.

г) Безстрашие. Спомнете си, че Натан е бил изпратен от Бога и от там идва смелостта му. Няма да има какво да губите, ако вървите в силата на Бога. Не се страхувайте, че ще развалите приятелството си. Господ уважава истината. Ако това е истината и само истината, това прави хората свободни. Ако Господ наистина иска да се противопоставите, вие ще бъдете един от най-добрите приятели на този човек, ако му кажете истината. Спомнете си фразата: “Благословени са синините, причинени ни от човек, който ни обича.” Бъдете сигурни, че се противопоставяте на този човек, защото го обичате. Човек, който не обича, не се противопоставя - поне не го прави по желанието от Бога начин.

2. Следващата поука идва от отговорът на Давид и се отнася за искреността на разкаянието. Как можем да разберем, че разкаянието е истинско? В Пс. 51 виждам четири неща, които ме помагат да различа истинското разкаяние:

а) Искреното разкаяние е придружено от открито, немислещо за защита признание на греха. Давид е казал: “*Защото престъплението си признавам и грехът ми винаги е пред мене. На Тебе, само на Тебе съгреших и пред Тебе сторих това зло.*” И той е признал това гласно. Когато човек се стреми да спести истината и ви казва само част от нея, той или тя не се разкайва.

б) Искреното разкаяние е придружено от желание за пълно скъсване с греха. Разкаянието е повратна точка на основата на истината, извършване на обратен завой и тръгване в обратната посока, придружено с пълно скъсване с греха. Соломон, синът на Давид казва: *“Който крие престъпленията си няма да успее, а който ги изповяда и остави ще намери милост”* (Пр.28:13). Изоставянето на греха върви след признаването му. Двете неща представляват истинското разкаяние - желание да се направи пълно скъсване с греха.

в) Истинското разкаяние е придружено от нещастен и смирен дух. Давид казва: *“Жертви на Бога са дух съкрушен; сърце съкрушено и разкаяно, Боже, Ти няма да презреш”* (Пс. 51:17). Тъгувайте заради това, което сте направили; радвайте се за облекчението на разкаянието и освобождението и това ще ви дава сили да устоите. Можете да плачете, след това можете високо да се смеете, можете да пъшкате или да паднете по очи или да викате от радост заради облекчението, което изпитвате. Но не трябва да се опитвате да се защитавате, да се ядосвате, да бъдете горд или да изпитвате горчивина. Разкаяното сърце не предявява изисквания и няма очаквания. Нещастните и смирени хора просто са щастливи, че са живи. Когато е налице абсолютно разкаяние, проявяващо се като едно нещастно и смирено сърце, от него преливат чувства.

г) Истинското разкаяние представлява молба за Божията прошка и повторно приемане. Обръщането ни обратно, тръгването в новата посока представлява нашата молба към Бога да ни прости и да приеме отново при себе си. Това е първото нещо, което Натан прави с приятеля си Давид: *“Ти няма да умреш, но ще има последици.”* Всички грехове могат да бъдат опростени, ако бъдат изповядани и повече не ги повтаряме, но някои грехове водят след себе си последици, които понякога траят доста продължително време. Давид е умрял, проклинайки деня, в който е прегрешил с Витсавее, защото това е предизвикало постоянни конфликти и нещастия в семейството му. Но дълбоко в себе си той е знаел, че Богът на Израел му е простил и се е отнесъл милостиво към него. В края на краищата, на него му е било позволено да живее, нали?

Разбира се, не всички противопоставяния са като противопоставянето на Натан срещу Давид. Понякога, за нещастие, липсва разкаяние. Дейността по очистването от греха, на противопоставянето, е най-тежката работа на Светия Дух. Живота ни или е чист или е мръсен. Ние или живеем в директно подчинение на нашия небесен Отец като негови деца, или живеем в лъжа. Когато се разкаем, Бог ни обещава възстановяване и опрощение, благодарение на кръвта на Исус Христос. Той не ни обещава освобождаване от някое или от всички последици от греховете ни, но Той ни обещава едно облекчение, което само Светия Дух може да ни даде. *“Ако изповядаме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете, и да ни очисти от всяка неправда”* (1Иоан 1:9). Преди време при мен дойде един баща и ми разказа трагичната история на сина си. Докато разказваше многобройните случаи на неподчинение на това момче, аз най-накрая го спрях и му казах: *“Разбирате ли, вие се унижавате, когато не желаете да изживеете болката на противопоставянето. Това момче ръководи дома ви. Той не се подчинява. Нещо повече, той не уважава майка си и баща си, въпреки че не казва гласно това. Противопоставете му се. Кажете му истината. Защитете авторитета си.”* Като пример използвах тази история от 2Цар.12. Човекът прие думите ми с отворено сърце. Той обмисли какво да каже на сина си и изчака да настъпи подходящият момент. Щастлив съм да ви кажа, че бащата твърдо се противопостави на детето си, което беше юноша и то реагирало прекрасно. Трудна задача, но си струваше усилията! Суровата любов се отплаща. Горещо подкрепям всеки родител, който постъпва по този начин. Ако сте един от тях, вие ще си спомните случаи като тези тихи и спокойни герои, за които Бог е запазил специални награди. Ние живеем във време на големи компромиси, особено в семействата си. Длъжни сме да научим от Натан урока за противопоставянето. Въпреки че епохите се менят, въпреки че се променя начина на живот на хората, Божите стандарти никога не се променят. Той все още е свят и чист. Той все още уважава истината, даже когато е трудна за казване. Но това е, което Бог иска от нас, Неговите деца. Тези които наистина са загрижени, са загрижени достатъчно, за да се противопоставят, когато това е необходимо.

Глава 18

Безпокойство в къщи

Безпокойството е семейството е нещо обичайно, но никога не е красиво за гледане. Семейството изпитва два вида безпокойства: причинявани отвън и причинявани отвътре. Въпреки, че и двете

могат да имат унищожителен ефект за семейството, по-тежки за преодоляване са безпокойствата, които са причинявани отвътре, от членовете на семейството. Когато лепкавите пръсти на смъртта вземат тираничният си данък от семейството ви и ви причинят сърдечна болка, безпокойството идва отвън. Къщата ви може да бъде изгорена до основи или да бъде отнесена от наводнение, причинявайки ви големи затруднения. Убеден съм, че този вид външни безпокойства по-често сплотяват семейството, а не го разделят. Но не е така, когато безпокойствата и проблемите са причинени отвътре. Безпокойствата отвътре се проявяват като: напрежение, обтегнати отношения, обиди, пренебрежение, липса на опрощение, горчивина, разкъсваща сърцето омраза и всички други затруднения, които придружават земния ни живот, когато родителите се подчиняват на земните си желания, или постъпват глупаво, или когато децата отговарят с неподчинение, несъгласие и по друг неподходящ начин. Когато между съпругът и съпругата има напрежение или когато напрежението е между родител и дете, това е товар, който по-трудно се понася в сравнение с причинените отвън затруднения, особено ако тези отношения са последица от грях на някой член на семейството. Преди да погледнем още веднъж към живота на Давид, искам да ви посоча правилото, записано в Гал.6:7-8: *“Недейте се лъга; Бог не е за подиграване: понеже каквото посее човек, това ще и пожъне. Защото, който сее за плътта си, от плътта си ще пожъне тление, а който сее за Духа, от Духа ще пожъне вечен живот.”* Тези стихове започват с думите: “Недейте се лъга” - думи, които се споменават няколко пъти в Новия Завет. Господ ни дава това предупреждение предварително, защото дяволът или плътта, или света ще предизвика ураган в мислите ни, измамвайки ни да се съмняваме в истините, които Бог ни дава. По тази причина Бог казва: “Не се лъжете в това отношение. Не позволявайте на който и да е да ви учи на нещо различно от казаното от Бога. Не разрешавайте на себе си или на някой друг да ви накарат да повярвате, че нещо друго от това е истината. Не се лъжете.” Ние жънем това, което сме посели, независимо от опрощението. Ако има нещо, в което да сме заблудени в нашето време на погрешни учения за милостта, то това е становището, че ако просто признаем греховете си и помолим Бога за опрощение, ние ще избегнем всички последици от онова, което сме направили. Когато паднем в капана на греха, всичко което трябва да направим е да се обърнем към Бога и да кажем: “Боже, признавам че сгреших. Съгласен съм с Тебе, че това което направих е зло. Декларирам пред Тебе и само пред Тебе погрешността на действията си. Сега Те моля за Твоето опрощение и разчитам да ме върнеш обратно на правия път.” Ние си мислим, че от този момент нататък всичко е уредено и за нас няма да има никакви последици от греха ни. Но не това казва горепосочения цитат, както и други стихове от Библията. Стихът е написан за хора като тебе и мене, които живеят в епохата на милостта, написан е за църквата. Това не е закон. Той не е адресиран към Израел. Той е адресиран към Божиите хора, към децата на Царя, към хората които са в Христос и живеят в милост. И стиховете казват: *“Недейте се лъга; Бог не е за подиграване: понеже каквото посее човек, това ще и пожъне. Защото, който сее за плътта си, от плътта си ще пожъне тление* (независимо от опрощението). Милостта означава, че Бог, тъй като ви прощава, ви оставя да живеете. Милостта означава, че Бог, тъй като ви прощава, ви дава сили за понесете последствията. Милостта ви освобождава, за да можете да се подчините на Бога. Милостта не означава, че последиците от греха автоматично се премахват. Ако аз сгреша и по време на греха си счупя ръката, когато бъда опростен от греха си, аз все пак ще трябва да се справям със счупената си ръка. Не е ли удивително, че възприемаме този принцип в материалния свят. Никой, който чете тези редове, няма да го отрече. Счупената ръка е счупена, независимо дали ми е било простено или аз все още живея под тежестта на вината за греха си. Но същото е валидно и за духовния свят. Когато един родител съзнателно и безотговорно постъпва срещу писаното Божие Слово, не само този родител страда, освен него страда и семейството му. И това предизвиква вътрешни безпокойства, които си отразяват сериозно върху другите членове на семейството. А сега ми позволете да се спра на последиците от греха. *“Който сее за плътта си, от плътта си ще пожъне тление”* (Гал.6:8). Ще използвам следната мисъл, за да обясня последиците: **“Болката от жътвата превишава удоволствието от сеитбата.”** Мислете за живота си като за живот на земеделец. Докато живеете, вие ежедневно посадате един или друг вид насаждения. Ако изберете да посееете семената на плътта, вие можете да изпитате известно удоволствие. Всеки, който отрече това, ще бъде глупак. Даже Библията казва, че в греха има удоволствия. Както вече казах, удоволствията са краткотрайни, но грехът има своите удоволствия. Удоволствието е едно от нещата, което ни привлича към греха. Грехът е изпълнен с вълнения и с приключения. Той ни носи възбуда. Грехът задоволява тялото и стимулира желанията на плътта. Това, което не желаем да разберем е, че болката, която неизбежно следва при жътвата на посятото от греха, е далеч по-силна от

краткотрайното удоволствие. Нищо не ме безпокои повече от сегашната склонност да използваме милостта като инструмент за справяне с греха или за да се избегне болката от неговите последици. Налице е твърде силно подчертаване на важността от коригиране на поведението ни и недостатъчно се говори за превантивната и стремежа да не се греша. Така например, замислете се над нещо, което е широко разпространено в наши дни. Всеки родител е обучавал децата си да шофират. Това е опъващ нервите и труден процес, независимо от надареността на децата ни. Това е шанс за родителите да изберат на какъв стил на шофиране да обучат децата си. Те могат да ги научат да поправят грешките си или да не ги допускат, шофирайки превантивно. Ако реша да обуча най-големият си внук как да шофира в стила “поправяне на грешките,” аз мога да му кажа: “Райън, преди да влезем в колата искам да ти покажа застраховката на колата. И така...при катастрофа, което неизменно ще ти се случи, това е телефонният номер на застрахователния агент. Но след инцидента искам непременно да ми се обадиш по телефона.” А след това ще започна да му разказвам за всичко, което трябва да се направи след произшествието. Това се нарича обучение в стил “поправяне на грешките”. От друга страна, бих могъл да кажа: “Райън, ние можем да се предпазим от много проблеми, ако вземем предварителни мерки. Ако спазваш следните правила и указания, на които ще те науча и ако се подчиняваш на пътните знаци, може с голяма увереност да се предскаже, че дълго време ще караш колата си, без даже да я одраскаш. Това не може да се гарантира, но във всички случаи е по-добре, отколкото да караш по друг начин.” Това е превантивния стил на каране на кола. Ще се съгласите, че превантивният метод е по-добър от поправянето на грешките, нали? Повечето от нас са били обучени в казаното в 1Иоан 1:9 “*Ако изповядаме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете, и да ни очисти от всяка неправда.*” Много по-късно научаваме за казаното в Рим.6. Защо? Защото сме обучени да грешим. Звучи еретично, нали? Но разберете! От най-ранните си дни ние сме обучавани, че “*Ако изповядаме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете, и да ни очисти от всяка неправда.*” Така че, когато сгрешите, признайте си. Разчитайте на Божието опрощение. Това е един чуден стих. Аз го наричам нашия калъп сапун в християнският ни живот. Той ни поддържа чисти. Това наистина е отговорът на проблема с греха, след като веднъж е сторен. Но това не е най-добрият отговор. Най-добрият отговор на греха се намира в Рим. 6: “*И тъй, да не царува грехът във вашето смъртно тяло, та да се покорявате на неговите страсти. Нито представяйте телесните си части като оръдия на неправдата; но представяйте себе си на Бога като оживели от мъртвите, и телесните си части на Бога като оръдия на правдата*” (ст.12-13). Какъв е смисъла на казаното? Смисълът е, че ако се подчиня изцяло на Бога, когато ме доближи грехът, аз мога да кажа: “Не.” И в силата на Исус Христос аз мога да избегна греха. Не е нужно да греша ежечасно и ежедневно. Част от причината да не можем да възприемем цялата истина от Рим. 6 е, че никой не говори за последиците от греха. Милостта не премахва последиците от греха. Ако сега Давид можеше да стане от гроба, той би казал “Амин” заради последното изречение. Грехът в живота на Давид е довело да такива проблеми, с каквито малцина бащи на земята е трябвало да се справят.

Проблеми в двореца на Давид

Разрешете ми да ви покажа някои от стъпалата, които водят към провала в живота на Давид, които са причина да живее нещастен живот. Натан казал: “Давид, ти си човекът!” Пророкът е застанал пред царя и му казал онова, който никой друг не би му казал: “Ти си този, който взе Витсавее. Ти си убиецът на Урия. Ти си, който живее лицемерно. Ти си човекът, Давид!” И Давид казал на Натан: “*Съгреших Господу!*” Две думи, които е трябвало да каже на сутринта след нощта, прекарана с Витсавее. Убеден съм, че ако беше признал греха си тогава, ако беше го изповядал открито пред Бога и пред хората, последствията за него щяха да са много, много по-леки. Но той не е постъпил така. И сега, една година по-късно, Натан казва: “Ти си човекът, Давид!” И Давид признава: “Сгреших.” Но почакайте малко. Вижте предсказанието, което е направил Натан, независимо от разкаянието на Давид. Ръководен от Божието вдъхновение, пророкът казал: “*няма никога да се оттегли меч от дома ти*” (2Царе 12:10). Никога? НИКОГА. Вие си казвате: “Аз си мислех, че му е било простено.” Но разбира се, че му е било простено. Натан е казал: “*Господ отстрани греховете ти; няма да умреш*” (2Царе 12:13). Това е опрощението. Но последиците от греха са все още тук. “*Няма никога да се оттегли меч от дома ти*”. Да не би да искам да кажа, че всеки, който греша, ще страда от същите последици? Не. Бог, в своята неограничена власт решава какви ще бъдат последиците за всеки човек поотделно. Това е Негов избор. Това е Негово право. Това е Негов план. Аз не знам, защо веднъж той избира едно, а друг път - друго. Но не това ме

безпокои. Всичко, което знам в случаят с Давид е, че Той го е довел да такова нещастно положение, което Давид никога няма да забрави, нито пък ние трябва да забравим последиците от тази серия от събития: *“Няма никога да се оттегли меч от дома ти...Ето, от сред твоя дом ще подигна против тебе злини...”* (2Царе 12:10-11). Тук два пъти се споменава собствения дом на Давид. В този откъс добрата новина е примесена с лоша новина: *“Ще накарам хора от собствения ти дом да ти създадат безпокойства.”* Живата Библия говори на Давид, че ще живее под постоянната заплаха от собственото си семейство, тъй като Бог казва: *“Ще накарам семейството ти да се разбунтува срещу тебе.”* На Давид му е било простено, но с това проблемите му не са свършили. Върху дома му предстояло да се стовари нещастие. Спомнихте ли си думите, с които започва тази глава? Семейството може да изживее два вида проблеми: причинени отвътре и проблеми, причинени отвън. В случая с Давид проблемите са причинени отвътре и не вярвам, че думите са в състояние да изразят ужасната болка, с която е живял този човек, когато е видял нещастieto, което се разкрива пред очите му в резултат от собственият му грях. Без съмнение, той си е припомнил думите на Елифаз от Йов 4:8: *“До колкото съм аз видял, ония които орат беззаконие и сеят нечестие, това и жънат.”*

Преди много години моят приятел Джон Лоуренс написа една малка, но много хубава книга, наречена *“Ниско до земята: Законите на жътвата,”* в която проследява истината за жътвата на онова, което вече сме поiali. Ето какво казва той за Давид: *“Когато Давид е слял под влияние на плътта, той е пожънал онова, което произвежда плътта. Нещо повече, той е жънал последициите от действията си, независимо че е признал греха си и дълбоко е съжалявал, че го е извършил. Подчертайте това, отбележете го ясно и дълбоко в съзнанието си: **Признаването и опрощението по никакъв начин не предотвратяват жътвата.** Той е посял - той трябва да пожъне. Той е бил опростен, но последиците от греха продължават да съществуват. Точно това е подчертал Павел в посланието си до Галатяните, даже в сегашната епоха на милостта. **Не трябва да се лъжем, защото Бог не е за подигравка.** Това което посеem, това ще пожънем и няма изключения от този закон.”* Разбирате ли в каква фалшива религия са ни карали да вярваме. Ние се настройваме и убеждаваме, че грехът е неизбежен. Ние си казваме, че милостта означава последиците от греха да бъдат отстранени от нас и поради това си позволяваме да попадаме под властта на плътта, вместо да вярваме в това, на което ни учи Павел, че **не трябва ежедневно да грешим. Ние грешим, защото искаме да грешим.** В личността на Светия Дух ние имаме силата да кажем “не” на греха във всеки момент от живота си. Ако изберем да кажем “да” на греха и пренебрегнем предупрежденията на Светия Дух, трябва да сме сигурни, че ще изживеем последиците от злото, което извършваме. За нещастие, тези последици ще се стоварят и върху невинните хора, които са близа до нас. Тъкмо тези последици за семейството създават предпоставките за съществуването на разпадащи се семейства. Давид е изживял подобни последици. Започваме да разглеждаме она част от живота му, през която той се свлича от върха надолу.

В процеса на това проучване ние виждаме 8 стъпала на нещастieto на Давид.

Съпружеска изневяра. *“Така казва Господ: Ето, от сред твоя дом ще подигна против тебе злини, и ще взема жените ти пред очите ти, та ще ги дам на ближния ти; и той ще лежи с жените ти пред това слънце”* (2Царе 12:11). В оригиналния юдейски текст думата “ближен” означава най-близък роднина, най-вероятно се отнася за някой от децата на Давид. В същност, точно това се е случило години след любовното приключение на Давид. **Собственият му син Авесалом е преспал с някои от жените на баща си.** Тъжното описание на това може да се открие в 2Царе 16:21-22, но ви моля да обърнете внимание къде е станало това: *“И Ахитофел каза на Авесалома: Влез при бащините си наложници, които е оставил да пазят къщата; и като чуе целият Израел, че си станал омразен на баща си, ще се усилят ръцете на всичките, които са с тебе. Поставиха, прочее, шатъра за Авесалома върху къщния покрив; и Авесалом влезе при бащините си наложници пред целия Израел.”* Къде за пръв път е прегрешил Давид? На покрива на двореца. Извършеното от Авесалом безсрамие все едно че казва: *“Аз ще ти натрия носа за това.”* Колко срамно е това нещо! Какво последствие, което е трябвало да понесе Давид! *(Коментар: Съгласно друг изследовател Ахитофел е бил чичо на Витсавее и давайки такъв съвет на сина му като че ли е искал да си отмъсти за опозоряването на семейството си. Д.Пр.)*

Загуба на дете. *“И Натан си отиде у дома си. А Господ порази детето, което Уриевата жена роди на Давида, и то се разболя...И на седмият ден детето умря...”* (2Царе 12:15, 18). Достатъчно лошо е да изживееш съпружеска изневяра. Но като допълнение е дошла загубата на бебето, която е добавила към мъката на този опростен човек, както и на Витсавее, майката на детето.

Един от синовете на Давид изнасиллил доведената си сестра. Както вече видяхме, Давид е бил женен за много жени и е имал много наложници. От тези връзки са се родили много деца. Въпреки че липсва пълно описание на родословното дърво на Давид, включващо всичките му жени, наложници и деца, ние знаем за родството на Авесалом и Тамар с Амнон. Това са били деца на Давид, но Авесалом и Тамар са били от една майка, а Амнон от друга. Амнон е харесвал доведената си сестра Тамар, кръвната сестра на Авесалом. Причината, поради която споменавам за Авесалом е, че по-късно той я защитава и причината за това е следната: *“След това Амнон Давидовият син, залюби сестрата, която имаше Авесалом, Давидовият син - една хубавица на име Тамар”* (2Царе 13:1). Това е била отвратителна, безмилостна любов. По-точно казано, това е било кръвосмесителна похот. *“А Амнон до толкоз се измъчваше, щото се разболя поради сестра си Тамар; защото беше деввица, и на Амнон се виждаше твърде мъчно да стори нещо с нея”* (2Царе 13:2). С помощта на един приятел, Амнон изработил план, чрез който Тамар била доведена в стаята му, където той се преструвал на болен. *“Ела, легни с мене, сестро моя. Но тя му отговори: Не, брате мой, не ме насилвай, защото не е прилично да стане такова нещо в Израел... Но той отказа да послуша гласа ѝ; и понеже бе по-як от нея, насили я и лежа с нея. Тогава Амнон я намрази с много голяма омраза...”* (2Царе 13:11-12, 14-15). Объркана и отвратена, Тамар отишла при онзи, който най-много я обичал, при брат си Авесалом. *“И така, Тамар живееше като вдовица в дома на брата си Авесалома... Между това, Авесалом не казваше на Амнон ни зло, ни добро; защото Авесалом мразеше Амнона за гдето беше насиллил сестра му Тамар”* (2Царе 13:20, 22).

Брат мрази брат си. Похотта довела до насилие; насилието предизвикало омраза; и сега омразата води нещата към следващото стъпало, което е убийство. Авесалом и Амнон не си говорили две години. Цели две години Авесалом е бил разяждан от тази горчивина и омраза. Сега искам да ви запитам нещо. Къде е бил през цялото това време Давид? Единственото нещо, свързано с реакцията на Давид, когато е научил за изнасилването на Тамар се намира в 2Царе 13:21: *“А когато цар Давид чу всички тия работи, много се разгневи.”* Това е всичко! Класическа пасивност. Невероятна родителска отвличеност и безразличие. Мислите на Давид са били на друго място и това е било от доста време. Децата му расли без наличието на правилен родителски контрол, възпитание и авторитет. Както вече казахме, това е просто още една последица от греха в живота на Давид. Какъв дворец е осигурил Давид за многобройните си жени и деца? Той е бил огромен. Сигурно те са имали на разположение всички материални удобства, които са пожелавали. Но с пари не могат да се купят най-добрите неща в живота. Богатството не може да разреши проблема с отношенията в семейството. Амнон е изнасиллил и след това намразил сестра си. Авесалом е мразел брат си и това е продължило две години. Те даже не си говорели. Колко кошмарно място трябва да е бил този дворец! Никой не е могъл да го опише по-добре от Александър Уайт. Четете и ридайте! “Многоженството е гръцка дума, означаваща нещо мръсно и отвратително. Давид потъпкал първият и най-добър закон на природата в двореца си в Ерусалим и поради това е изживял остатъка от живота си в един ад на земята. Дворецът на Давид представлявал най-добър пример на стълпотворение на подозрения, интриги, завист и омраза, чиито плодове са били или кръвосмешение или убийство. Тъкмо в такава среда, в такъв дом, ако въобще тази помийна яма може да се нарече дом, третата жена на Давид родила и отгледала Авесалом... Всяка една от жените завиждала, мразела и интригувала срещу останалите му жени. Това е било едно от най-лошите места, където е можел да израсне и да бъде възпитан Авесалом.” И какъв е бил резултатът? След като изминали две дълги години, Авесалом решил да си отмъсти. Той бил хитър и се опитал да измами баща си, като замислил да събере цялото семейство на едно място по време на стригането на овцете. *“Авесалом дойде и при царя та каза: Ето, слугата ти има сега стригачи; нека дойде, моля, царят и слугите му със слугата ти. И той го моляше настойчиво; но царят отказа да иде, а го благослови. Тогава рече Авесалом: Ако не, то нека дойде с нас поне брата ми Амнон...”* (2Царе 13:24-26). Ако Давид знаеше какво става в дома му, той щеше да е наясно, че Авесалом и Амнон не си говорят от две години. Той е бил длъжен да знае за омразата, която съществувала между децата му. Вие трябва да сте доста небрежен баща, ако не знаете, че двама от синовете ви не си говорят от две години. А това говори за липса на контрол... *“Но понеже Авесалом настоя, той позволи да отиде с него Амнон и всичките царски синове”* (2Царе 13:27). Той настоял. Какво означава това? Авесалом е досаждал на Давид. Той го е молел, опитвал се е да го заплашва. Той го е карал да се почувства виновен пред детето си. Децата на Давид са го манипулирани и заплашвали и са гледали какво ще се случи. *“Тогава Авесалом заповяда на слугите си, казвайки: Гледайте, когато Амноновото сърце се развесели от виното и аз ще ви*

кажа: *Поразете Амнона, тогава го убийте. Не бойте се; не ви ли заповядам аз?...И Авесаломовите слуги сториха на Амнона според както Авесалом заповяда. Тогава всичките царски синове станаха и възседнаха всеки на мъската си та побягнаха. И докато те бяха още по път, слухът стигна до Давида, и се казваше: Авесалом избил всичките царски синове, и не остави нито един от тях*" (2Царе 13:28-30).

Брат убива брат си. Проследявайки падението, ние видяхме как Авесалом убил Амнон. "Мечът никога няма да се от дома ти, Давид." И виждаме Давид да въздиша под тази непосилна тежест.

Бунт. Като че ли стореното не е достатъчно, след като Авесалом убил един от синовете на Давид, той избягал и отишъл в Гесур. Там е живеел дядо му, бащата на майка му, който е бил цар на Гесур. Тъй като не можел да живее у дома си, той решил да живее при дядо си, докато стореното се позабрави и да продължи изпълнението на другите етапи от престъпният си план - да поведе въстание срещу баща си. И той е направил точно това.

Заговор на Авесалом срещу баща му. "И Авесалом седя в Ерусалим цели две години, без да види лицето на царя" (2Царе 14:28). Тогава, след поредица от събития, отношенията между Авесалом и Давид се загоплили достатъчно, Авесалом се върнал отново в двореца и започнал да краде сърцата на хората. Той говорел лошо за баща си, преувеличавал и изопачавал нещата, за да го злепостави. Много скоро хората минали на неговата страна. Отгоре на всичко, Давид изоставил трона и задълженията си! "А Давид каза на всичките си слуги, които бяха с него в Ерусалим: Станете да бягаме, иначе никой от нас не може да се опази от Авесалома." (2Царе 15:14).

Йоав убива Авесалом. Мечът не се оттегля от семейството на Давид. Сигурно Давид е съжалявал за деня, в който някога е погледнал към Витсавее и е живял една година в лъжа. И най-накрая, изложен на въздействието на насилието, съзаклятието, бунта, омразата и убийството, той седи сам в двореца си, без съмнение доведен до изтощение и при него се втурва пратеник, който му носи лоша вест. "И царят рече на Хусана: Здрав ли е младежът Авесалом" (2Царе 18:32). Давид се е чувствал виновен пред сина си. Независимо от всичко което е станало, независимо от измамата и измяната на младият човек, той е загрижен за сина си. "А Хусан отговори: Неприятелите на господарят ми царя, и всички, които се подигат против тебе за зло, дано станат като тоя младеж" (2Царе 18:32). Това е начин да се каже: "Твоето момче е мъртво." А онова, което е последвало, е може би най-тъжната и величава сцена в Стария Завет: "И царят се смути много, и възкочи се в стаята над портата та плака; и като отиваше, говореше така: Сине мой Авесаломе! Да бях умрял аз вместо тебе, Авесаломе, сине мой" (2Царе 18:33)!

Давид е победен човек. Той е разстроен и плаче, все едно че е загубил разсъдъка си. Всяка подпорка му е отнета. Той изпива горчивата чаша до дъно, нещастен, победен и объркан. Жътвата на греха му е повече, отколкото може да понесе.. "Недейте се лъга; Бог не е за подиграване: понеже каквото посее човек, това ще и пожъне" (Гал. 6:7). Бог не е за подигравка. Последниците ще ви настигнат. Повярвайте ми, те ще ви настигнат. "Защото заплатата на греха е смърт; а Божият дар е вечен живот в Христа Исуса, нашия Господ" (Рим. 6:23).

Преди години при мен за съвет дойде един младеж и ние седяхме сами в кабинета ми. С изкривена устна и мрачно лице, той ме гледаше студено, докато говорехме за домашните му взаимоотношения. Той беше изпратен при мене от родителите си с надеждата че аз, съгласно техните думи, "мога да му наляя малко ум в главата." Едва можах да пробия дебелината обвивка, с която се беше обградил този млад човек. Той беше ядосан, пропит от яростна горчивина. Очевидно имаше дълбоки наранявания. Аз му казах: "Кажми ми нещо за баща си." Той промърмори една ругатня и прочисти гърлото си, докато се обръщаше, за да погледне през прозореца. "Баща ми", каза той. "Великата ми цел е да го убия." Гласът му заглъхна, а след това продължи, "Аз се опитах веднъж и не успях, но следващия път няма да пропусна." Борейки се с емоциите си, той започна да ми описва един след друг многобройните случаи, когато баща му го е поставял в смешно и обидно положение, когато го е дразнел и даже го е биел. Сега, когато младежът станал по-висок и по-силен от баща си, било само въпрос на време, когато той щял да му го върне, за да си отмъсти.

По гърба ми полазиха тръпки, докато слушах този съвременен Авесалом. Колкото повече говореше, толкова по-ясно ми ставаше - този млад човек, все още не достигнал 20 годишна възраст, е продукт на трагичното съчетание на обстоятелствата в дома на повечето хора, които се считат за християни. Обаче, дълбоко в личните им взаимоотношения са били налице белезите на греховните навици: родителска небрежност, обидно поведение, неразрешени конфликти, липса на искреност, опрощение и разбиране; И най-вече - липса на истинска любов.

Често се питам какво стана с този млад човек. Неговият баща беше уважаван човек в обществото и между колегите си. Никой не можеше да предположи, че има такъв проблем в къщи,

освен ако не сте достатъчно близки със сина му, за да видите белезите. За всеки друг Давид е бил цар. За Авесалом - Давид е бил баща. Чудя се, как Авесалом би обрисувал Давид, ако имаше възможност да говори?

Глава 19

Излизане от бурята

Някои от най-тежките християнски изживявания са последици от греха. Това е тема, за която не обичаме да мислим или да говорим в Божието семейство, но трябва да го направим. Може би ще се изненадате, когато разберете колко често Божието Слово се занимава с тази тема. В Стария Завет, забутан между писанията на древните пророци се намира пророк Осия, където има един стих, който ясно обяснява всичко по въпроса. Аз говорих набързо за това в предишната глава. Съобщавайки на Израел, на непокорните хора на Йехова, едно сурово съобщение от Бога, Осия пише: *“Понеже посяхте вятър, затова ще пожънете вихрушка”* (Осия 8:7). Пророкът описва народа на Израел, който си е избрал царе, които не са помазани от Бога. Това е народ, който е вървял по своя собствен път (посявал е вятър) и в резултат от това е страдал от последиците (жънел е вихрушка). Животът на Давид е стигнал до подобно положение. Бог силно е обичал Давид и поради това го е възпитавал строго. Давид е трябвало да научи незабравимия урок, че трябва да се отнасяме сериозно и отговорно към Бога, че Той има точно това предвид, когато казва, че характерът ни трябва да прилича на характера на небесният ни Отец. Както пише Петър: *“Но както е свят Тоя, Който ви е призвал, така бивайте свети и вие в цялото си държание”* (1Пет. 1:15). Когато по собствена воля и преднамерено изберем да не се подчиним на Бога, Той не намига на греха ни, не го опрощава с лека ръка, казвайки, че милостта му позволява да не взема предвид нашето неподчинение. Милостта ни гарантира, че Той няма да ни убие. Милостта е нашата помощ по време на бурята, тя ни държи заедно, дава ни сили и ни подкрепя. Но трябва да сме сигурни, че посявайки семената на вятъра докато грешим, ние ще жънем бури и урагани. Поради Божията милост ние ще оцелеем, докато бягаме от бурята, но болката от последиците понякога ще бъде толкова силна, че ще ни се струва непоносима. Има два вида страдания, които са последици от греха: страдания, които заслужаваме, защото ние самите не сме се подчинили и страдания, които не заслужаваме, защото идват върху нас като последица от греха на някой друг човек. Както вече ясно видяхме в предишната глава, за това също се говори в Гал. 6:7-8. Слушайки стихът от Осия, някой може да си каже: “Но това е истината от Стария Завет. Това важи само за хората, които живеят под Закона на Моисей.” Но в Гал. 6:7-8 Павел говори за същия принцип, който се отнася за християните и за Христовата църква: *“Недейте се лъга; Бог не е за подиграване: понеже каквото посее човек, това ще и да пожъне. Защото, който сее за плътта си, от плътта си ще пожъне тление, а който сее за духа, от Духа ще пожъне вечен живот.”* За същата истина се говори в края на Пр.6. Това наистина е много силна част от Библията! Тя описва сцената на мъж, който върви по улицата и среща една проститутка, която го доближава и се опитва да го съблазни, предлагайки му плътски удоволствия. И Соломон предупреждава: „Не прави това!“ Ако се подчините на желанието за моментно удоволствие, по-късно ще трябва да платите продължително действаща и болезнена цена. *“Сине мой, пази заповедта на баща си, и не отстъпвай от наставленията на майка си, вържи ги завинаги за сърцето си. Увий ги около шията си. Когато ходиш, наставлението ще те води, когато спиш, ще те пази; когато се събудиш, ще разговаря с тебе. Защото заповедта им е светилник, и наставленията им е светлина, и поучителните им изобличения са път към живот. За да те пазят от лоша жена, от ласкателния език на чужда жена. Да не пожелаеш хубостта ѝ в сърцето си; да не те улови с клепачите си; защото заради блудница човек изпада в нужда за парче хляб; а прелюбодейката лови скъпоценната душа. Може ли някой да тури огън в пазухата си, и дрехите му да не изгорят? Може ли някой да ходи върху разпалени въглища и нозете му да не се опекаат? Така е с оня, който влиза при жената на ближния си; който се допре до нея не ще остане ненаказан. Дори крадец не се пропуска ненаказан, даже ако краде да насити душата си, когато е гладен; и ако се хване, той трябва да възвърне седмкратно, трябва да даде целия имот на къщата си. Оня, който прелюбодействува с жена е безумен, който прави това погубва душата си”* (Пр. 6:20-32). Много харесвам прямите и откровени думи, с които Еужени Петерсон преразказва същия откъс от Библията. Прочетете го бавно, за предпочитане на глас. “Приятелю, следвай съвета на баща си; не се отклонявай от наставленията на майка си. Обвий се с тях от

главата до петите, носи ги като шал на врата си. Където и да ходиш, те ще те насочват. Където и да почиваш, те ще те пазят; когато се събудиш, те ще ти кажат какво трябва да правиш. Защото разумният съвет е като маяк, доброто поучение е светлина, дисциплинираният морал е път на живота. Те ще те предпазят от порочни жени, от съблазнителното говорене на някой изкусителки. Не давай простор на фантазиите си за нейната хубост, не позволявай да те покоряват морните ѝ очи. С цената на един хляб ти можеш да си платиш едночасов престой с лека жена, но пропадналата жена ще те изяде жив. Можеш ли да държиш огън в скута си и да не си изгориш панталоните? Можеш ли да ходиш бос по жарава и да не си изгориш краката? Същото е когато правиш любов с жената на съседа си: докосни я и ще си платиш за това. Няма извинение... изневярата е безсмислено деяние, тя унищожава душата, човек се самоунищожава; Очаква го разкървавен нос, насинено око и опетняване на доброто му име.” Доста добре е обобщено, нали? “Разкървавен нос, насинено око, опетнено име.” Най-трагичното от всичко това разбира са е, когато един невинен човек, стоящ наблизко, попадне под ударите на последствията от греха на друг човек. Когато хората около вас трябва да плащат последствията заедно с онзи, който е отговорен за тях. Преди няколко години, след една от моите лекции, посветени на последиците от греха, при мен дойде една жена и ми връчи една бележка. В нея тя обясняваше, как едно от порасналите ѝ деца е избрало да върви далеч от Бога. Нещастieto и трагедията, причинена от този младеж придобили ужасни размери. “Никога до сега не съм чувала лекция, в която някой да обясни как един човек може да предизвика нещастия в живота на друг човек, който въобще не е отговорен за стореното”, пишеше тя. Ние отгледахме синът си, давайки му най-доброто на което бяхме способни. Сега той се е озлобил срещу нас и въобще не желае да ни види. Той е тръгнал по свой собствен път...а останалата част от семейството ни сега живее в нещастие. Как можем да се справим с това?” Как предизвикваме буря в живота на някой друг човек? Какво правите, когато страдате от последиците на греха, извършен от друг човек? Ще ви бъде интересно да научите, че най-добрият пример, описан в Библията за подобен случай, е животът на Давид. Семейството на Давид ни дава отговор на този въпрос. Както вече видяхме в предишните две глави, Давид е бил велик човек, който е направил компромис с греха и резултата е бил трагичен, засягайки не само човека, който е сгрешил, но цялото семейство му и други хора извън семейството.

Давид се среща с истината

Пред Бога и пред пророк Натан, Давид е признал онова, което е посадил: “*Тогава Давид каза на Натан: Съгреших Господу*” (2Царе 12:13). “Аз сгреших. Аз отидох при Витсавее, аз изневерих, аз взех живота на съпруга ѝ Урия. Бях виновен за лицемерието. Аз сгреших.” Без резерви и увъртания, той признал греха си пред Бога. “*А Натан казва на Давида: И Господ отстрани греха ти; няма да умреш*” (2Царе 12:13). А сега има едно милостиво обещание. По силата на Закона на Моисей, когато извърши прелюбодеяние, човек трябва да бъде убит с камъни. Когато убие някого, няма изключения...вие също трябва да бъдете убит. “Око за око, зъб за зъб, живот за живот.” Не ми казвайте, че в Старият Завет няма милост! Тъкмо в този момент Давид е бил спасен поради милостта на Бога. Натан го е уверил: “Давид, ти няма да умреш.” *Но понеже чрез това дело ти си дал голяма причина на Господните врагове да хулят, затова детето, което ти се е родило, непременно ще умре*” (2Царе 12:14). Колко ужасно е да чуеш такова нещо! В онези дни Господ е говорил гласно на хората Си. Сега имаме на разположение Библията, можем да я четем и тя да ни дава напътствия. Бог ни говори директно чрез Словото Си, но в онези дни Бог е говорил на хората Си в сънищата им, чрез видения и чрез други избрани от Него хора - съдии, лидери и пророци. Поради това пророк Натан казал на Давид: “Ти си опростен. Ти няма да умреш, но твоето дете ще умре. И това е само първото от серията събития, които ще ти се случат, Давид. Всичко това, което ще преживееш, ще бъде напомняне, че човек, който сее в плът (вятър), от плътта ще жъне изтление (буря). В предишните глави проследихме пътя на Давид през “бурята.” Сега ми се иска да видим как да се справим с такава буря, когато тя застане на пътя ни.

Давид отговаря правилно

В отговорите на Давид откривам 4 полезни указания за нас, които можем да прилагаме, когато преминаваме през буря, причинена от грях извършен от нас или някой друг човек.

Първият отговор на Давид е била молитва. “*И Натан отиде у дома си. А Господ порази детето, което Уриевата жена роди на Давид, и то се разболя. Давид, прочее, се моли Богу за детето; и Давид пости, на влезе та пренощува легнал на земята*” (2Царе 12:15-16). Сега ние знаем малко или въобще не знаем за продължителната молитва и постене. Много рядко или никога

не отговаряме на греха по толкова многословен начин. Ние казваме: “Да, Господи, аз направих това и това. Съгласен съм с Тебе, че кръвта на Исус Христос ме очиства от всички грехове. Поради това ти благодаря.” И продължаваме да си живеем, докато...ох, извинявай, пак те настъпих.” Но не е това начинът, по който е отговорил Давид. Когато започнала бурята, той паднал пред Бога и лежал цяла нощ на земята. Той постил. Той чакал Бога. Той търсел Божият промисъл. Той се молил на Бога за детето. Той се надявал за повече милост. Въпреки, че не заслужавал, той знаел че неговия Бог е пълен с милост. Разбирате ли, той не е предявявал претенции, но е молил Бога за живота на детето си. *”А той рече: Докато детето беше още живо, постех и плаках, защото си рекох: Кой знае? Може Бог да ми покаже милост, и детето да остане живо”* (2Царе 12:22). Какво означава това, че той е “молил” Бога? Може би това означава, че той е разсъждавал за своя Бог...търпеливо и искрено. “Боже, обръщам се към Тебе и към Твоята милост. Моля Те, ако е възможно да промениш плана Си, моля Те за това, дай ми това дете. Въпреки, че не заслужавам Твоята услуга, нито пък имам някакъв начин да спечеля правото да бъда толкова смел пред Тебе, моля Те да бъдеш милостив. Моля Те за това, защото това е искреното и смирено желание на сърцето ми. Чух какво каза и го приемам, но Те моля, умолявам Те, няма ли да може да ми дадеш това дете?” Давид се е молил с съкрушено сърце. Забележете, че докато се е молел, Давид не е напускал дома си и не е ходил в храма. Ние знаем това, защото по-късно се казва, че той се измил и сменил дрехите си, преди да отиде в храма на Бога и да се помоли. Знаете ли какво научих от това? Аз научих, че когато преминавам през буря, трябва да съм тих и спокоен. Не трябва да обяснявам или да разгласявам всички затруднения, които ми се налага да преодолявам. Ние християните имаме склонност да си казваме всичко; просто не говорете за това, колкото и пренебрежително и несправедливо да звучи това, но това не интересува никой друг, освен вас. Когато старейшините дошли и намерили Давид в това състояние, те застанали край него, за да го повдигнат от земята. Но той не искал, нито даже искал да ги слуша. “Хайде, Давид,” казали те. “Хайде, стъпи на краката си. Ти трябва да хапнеш нещо.” “Не,” казал той. “Не искам да правя това. Моля ви да ме оставите сам.” Когато преминавате през периоди на дълбока депресия, причинени от вас или от някой друг човек, съгласно Библията е мъдро не да се ограждате с хора, независимо от това, колко добър смисъл можете да влагате в това. Самотата е от решаващо значение. Необходима ви е тишина. Думите на другите обикновено отвличат вниманието ни. Няма нищо лошо човек да бъде сам в периодите, когато изследва душата си. В Пр. 4:23 се казва: *“Повече от всичко друго що пазиш, пази сърцето си, защото от него са изворите на живота.”* Някои неща са твърде съкровени, за да бъдат споделени. Те са твърде дълбоки, твърде лични, твърде болезнени, твърде значими. Когато изследваме живота си, трябва да сме тихи, за да чуем какво иска да ни каже Бога. Давид се молил седем дни в самота - ние също трябва да се молим.

Вторият отговор на Давид е бил да посрещне последиците с реализъм. *“И на седмия ден детето умря. И слугите на Давида се бояха да му явят, че детето е умряло, защото думаха: Ето, докато детето бе още живо говорехме му, и той не слушаше думите ни; колко, прочее, ще се измъчва, ако му кажем, че детето е умряло”* (2Царе 12:18). Слугите на Давид се страхували, че той може да се самоубие. Очевидно не са разбирали какво става в душата му. Те считали, че периода през който Давид е изследвал душата си е период на дълбока депресия и даже нещо повече. И си казвали: *“Когато стоварим на плещите му този последен товар, той ще се самоубие. Как да му кажем за това?”* Но вижте реалистичният отговор на Давид. Той е толкова далеч от мисълта за самоубийство! *“Но Давид, като видя, че слугите му шепнеха помежду си, разбра, че бе умряло детето; затова Давид каза на слугите си: Умря ли детето? А те рекоха: Умря. Тогава Давид стана от земята, уми се и се помаза, и като промени дрехите си, влезе в Господния дом, та се поклони. После дойде у дома си; и понеже поиска, сложиха пред него хляб, и той яде”* (2Царе 12:19-20). Седем дни Давид е лежал на земята сам пред Бога, умолявал Го е, чудел се е, дали поради милостта си Бог ще остави детето да живее, предоставял се е цял на разположението на Бога, предлагал е той самият да понесе заслуженото наказание от Бога. После чул, че детето е умряло. И как е реагирал? Той станал тихо, измил се, сменил дрехите си, отишъл в храма и се помолил на Бога. Когато чета това място, аз си мисля за Йов. *“Тогава Йов стана, раздра дрехите си, и обръсна главата си, и като падна на земята, поклони се. И рече: Гол излязох из утробата на майка си; гол ще и да се върна там. Господ даде; Господ отне; да бъде благословено Господното име”* (Йов 1:20-21). Когато се срещате с последиците на бурята, задължително трябва да се пазите да нямате горчивина в сърцето си. Поради болката която понасяте, особено след като сте признали греховете си пред Бога и се разкъсвате от мъка и страдания заради злото, което сте извършили, трябва да се пазите да не би да започнете да

обвинявате Бога. Ще бъдете нападан от подобни мисли, като: “Боже, как можа да постъпиш така с мене? Толкова години ти служа. Смирено и искрено признах неподчинението си и сега виж какво ми отне!” В отговора на Давид няма нищо подобно. Тъкмо обратното, той незабавно приел с реализъм това, което се е случило и след това се помолил на Бога. Това е подходящ момент да си припомним, че Давид е “човек по Божието сърце.” Мнозина ще останат изумени от отговора му. Детето му току-що е умряло. В отговор на седемдневните му молитви Бог е казал “не.” Давид чул новината, станал, измил се и отишъл в храма, все едно че казал: “Бог направи това и това и аз го приемам без притеснение и животът продължава от тук нататък.” Колкото и трудно да е това за разбиране, това е невероятно зрял отговор. Помнете, съкрушеното сърце няма претенции и очаквания.

Третият отговор на Давид е бил да потвърди истината от Писанията. Ако някога човек пожелае да се запознае с Божието Слово по собствена инициатива, той прави това в моменти на криза. Не трябва да позволяваме на емоциите си да ни ръководят, защото така ще направим прибързани или глупави неща. Нищо не може да се сравни със съвета, получен от Бога. Нищо не може да ви успокои така, както Бог ще ви успокои. Нищо не може да се сравни с мъдростта от Библията! Давид уредил този случай с Бога, като се упоявал на истината на Божието Слово. Нека да ви покажа. Виждате ли стих 2Царе 12:21? Слугите на Давид не са можели да си обяснят реакцията му. Другите хора често са изумени, когато отговорът ни според тях не е “нормален.” Те очакват да сме разбити, да се оплакваме, да сме отчаяни. Вижте какво си говорят слугите на Давид: *“А слугите му си казваха: Що е това, което ти стори? Ти пости и плака за детето, докато беше живо; а като умря детето, ти стана и яде хляб!”* Давид им казал: *“Докато детето беше още живо, постих и плаках, защото си рекох: Кой знае? Може Бог да ми покаже милост, и детето да остане живо. Но сега то умря...”* (2Царе 12:21-22). Той приема това като реалност и не го отрича. Той казва: “Това вече се случи. Защо трябва да постя?” Колко много хора продължават да постят след смъртта на любим от тях човек, мислейки си, че може би по някакъв начин могат да съживят умрелия. Или започват да правят планове да се свържат с някой, който претендира, че говори с умрелите, за да могат по някакъв начин да поддържат контакт с липсващият им любим човек. Въпреки, че това е лишено от смисъл, нелогично и противоречи на Библейската истина, мнозина постъпват така. Детето на Бога, когато застане пред реалността, си казва: “Това е неизменно. Не мога да върна обратно любимия човек. Няма да отказвам да приема смъртта му или да се опитвам да се пазаря с Бога. С помощта на успокоението и съвета на Божието Слово, аз ще упоавам на Господа, за да ме преведе през това нещастие.” Вижте какво е казал Давид. Това е един от няколкото откъса, които ни помагат да разберем вечното предназначение на малките бебета и деца, които умират. *“Мога ли да го върна надире? Аз ще ида при него, а то няма да се върне при мене”* (2Царе 12:23). Тук има едно обещание, което се основава на здрава религия. Ако сте загубили едно дете, този стих ви казва, че не можете да го върнете обратно, но че ще видите това дете на небето.. Вие ще видите този дар от Бога, който сте получили от Него и по известни само на Него причини, Той ви го е отнел. *“Аз ще ида при него, а то няма да се върне при мене.”* Давид е казал: “Докато детето беше живо, то и аз бяхме заедно, аз можех да го обичам и да бъда с него. Но сега, когато си е отишло, аз не мога да го върна. Господ даде; Господ отне. Да бъде благословено Господното име.” След като потвърдите истината на Писанията, вие ще се удивите от стабилността, която ще получите.

Четвъртият отговор на Давид е, че той отказва да се предаде. Когато страдаме от последиците от греха, ние имаме склонност да казваме: “Аз съм убит. За мен живота свърши и повече няма никаква стойност.” Но вижте какво е направил Давид: Той “утешил жена си Витсавее.” Лесно е да забравим, че тя също е тъгувала. И двамата са преминали през един тъжен период. Те са плакали, но след това са продължили да живеят. *“След това Давид утеша жена си Витсавее, и влезе при нея та лежа с нея; и тя роди син, и нарече го Соломон. И Господ го възлюби и прати чрез пророка Натана, та го нарече Едидия (Любезен Господу) заради Господа”* (2Царе 12:24-25). Давид отново върви с Бога, както е било в миналото. Една от най-величавите сцени на земята показва едно дете на Бога, което твърде дълго седи наказано в ъгъла, ближейки раните си в самосъжаление. Човек трябва да притежава много голяма (често още по-голяма) духовна сила, за да се разбере и да продължи по пътя си през бурята. “Аз ще продължа, аз ще съединя парчетата, ще се върна обратно към целта на живота си, ще се върна към работата си, ще започна отново да радвам приятелите си. Ще продължа да правя това, което правех по-рано. В същност, поради Божията милост аз ще бъда по-мъдър и даже по-ефективен, отколкото бях преди.” Излизайки от бурята, Давид ни дава някои красиви указания. Той се е молел, той е посрещнал с реализъм последиците, поставил е всичко пред Бога, като е потвърдил библейската истина относно смъртта и след това е отказал да се

предаде. Той е продължил, уповавайки на Божията сила.

Кратко обобщение

Излизането от бурята е самотно изживяване. Човек никога не се чувства емоционално по-самотен в сравнение с времето, когато е в бурята на последиците от греха. Вие ще искате другите да ви помогнат, но те няма да могат. Те ще искат да бъдат до вас, да се грижат, но на повечето хора се налага да излизат от бурята сами. Освен това, излизането от бурята е период на обучение. Псалм 32, същият този псалм, който описва нещастното състояние на Давид по време на месеците на потайност и лицемерие, казва: *“Аз ще те вразумя и ще те науча пътя, по който трябва да ходиш; ще те съветвам, като върху тебе ще бъде окоето Ми. Не бивайте като кон или като мъска, който няма разум; за чийто челюсти трябва да оглавник и юзда, за да ги държат, иначе не биха се приближили при Тебе. Много ще бъдат скърбите на нечестивия; но онзи, който уповава на Господа, милостта ще го обкръжи”* (Пс. 32:8-10). Благодаря на Бога, че излизането от бурята е временно изживяване. То може да е най-трудният период от живота ви. Вие може би сега изживявате своето излизане от бурята или като невинен свидетел може да сте засегнат от последициите от греха на някой човек. Може би се чувствате ужасно самотен и ви се струва, че това никога няма да свърши. Но повярвайте ми, бурята е временна. Вашият верен и грижовен Бог ще ви види и ще ви помогне да се избавите. Най-накрая, позволете ми да кажа, че излизането от бурята е смирено изживяване. Второзаконие 8:2 е един стих, който двамата с жена ми често цитираме във време на изпитания. *“И да помниш целия път, по който Господ твой Бог те е водил през тия четиридесет години из пустинята, за да те смири и да те изпита, за да узнае що има в сърцето ти, дали ще пазиш заповедите Му, или не.”* Както това е било с израилтяните, бурята е време, когато се научаваме да приемаме Бога сериозно. Той има предвид точно това, което казва.

Завършвайки тази глава, искам да кажа нещо лично. Тъй като то е много лично за мене, няма да се впускам в подробности, а ще се бъда кратък. В момента, в който пиша тези думи, заедно с жена ми излизаме от буря, която е почти болезнено непоносима за изживяване. Ние страдаме от последиците от неподчинението на друг човек, така че написаното в тази глава не само теоретично занимание. Ние изживяхме самотата на Давид, неговите молитви за милост, продължителните му молби, придружени с постене, искреното му желание Божията милост да дойде, за да го спаси. Така на собствения си гръб изпитваме онова, за което говорим. Но нашето положение се различава от положението на Давид по един важен признак - той е доживял да види края на този период на очакване, докато ние все още не сме. Нашето чакане и нашият плач продължават. Бурята продължава, така че ние чакаме и чакаме, и ще продължим да чакаме. Ние декларираме Неговия мир чрез вяра. По милост ние познаваме Неговата милост. Но междуременно сърцата ни остават покрусени и сълзите в очите ни не пресъхват.

Глава 20

Приатели в нужда

Поетът Самуел Тейлър Колъридж веднъж описа приятелството като “сенчесто дърво.” Колко прекрасно описание на тези специални отношения. Докато чета тези думи, аз си мисля за моите приятели като за огромни разлистени дървета, които се простират над мене и ми осигуряват сянка, чието присъствие е закритие срещу поривите на зимния вятър на самотата. Приателят е като едно голямо сенчесто дърво. На младини посещавах една църква, където поучавах, че ако човек е наистина зрял, той не се нуждае от никой друг, че само слабите хора се нуждаят от другите. Колко погрешно беше това учение! Никой не може да пренебрегне факта, че даже Исус Христос, нашият Господ е имал много приятели около себе си по време на престоя си на земята. Нещо повече, той е имал най-малко трима близки приятели. Ако наличието на приятели е белег на незрялост, защо Исус е имал толкова много приятели? Истината по този въпрос е следната: Не е белег на слабост и на незрялост човек да има приятел или да има нужда от приятел. Признак на незрялост е да се мисли, че човек няма нужда от приятел. Колъридж е бил прав: приятелите са като сенчести дървета.

Един нещастен човек

Когато разглеждаме следващия етап от живота на Давид, ние виждаме един човек, които има не едно сенчесто дърво, а цяла сенчеста гора. Но нека в началото да разгледаме положението, в което се намира Давид. В личностен план той е бил обхванат от чувство за вина. Той извършил прелюбодеяние с Витсавее и след това е убил съпругът ѝ. Последвали дълги месеци, през които Давид живял в лицемерие. В резултат от това той загубил детето си и наблюдавал, как целият му живот се съсипва. Давид бил разяждан от чувство за вина. Псалми 32 и 51 потвърждават това. Семейството му е било разбито. Както видяхме в глава 18, гневът, горчивината, кръвосмешението, насилието, убийството и бунта между порасналите му деца намират своята кулминационна точка в сина му Авесалом, който застава начело на заговор срещу баща си. Има ли на света по-голяма болка от семейните нещастия? От политическа гледна точка Давид загубил авторитета и уважението като водач. Той не само загубил контакта със семейството си, а все повече нараствал броя на хората, които били критично настроени към него. Техният герой се оказал с глинени крака. Следователно, и лично, и семейно, и политически Давид е страдал. В този момент разцъфтял заговора на Авесалом. *“След това Авесалом си приготви колесници и коне и петдесет мъже, които да тичат пред него. И Авесалом ставаше рано, та стоеше край пътя до портата; и когато някой имаше дело, за което трябваше да дойде пред царя за съдба, тогава Авесалом го викаше и думаше: От кой си град? А той казваше: Слугата ти е от еди-кое Израилево племе. И Авесалом му казваше: Виж, твоята работа е добра и права; но от страна на царя няма кой да те слуша. Авесалом още казваше: Да бях само поставен съдия на тая страна, за да идва при мене всеки, който има спор или дело, та да го оправдавам!”* (2Царе 15:1-4). Не ви ли звучи като че той се стреми към трона? Но той прави точно това, без да го казва гласно. Стратегията му се основава на лъжи и измами. Баща му е царят, а той стои край вратата, през която преминават хората, които имат оплаквания за уреждане или търсят съвет от царя. Седи там Авесалом и чака, за да ги измами с лъжите си. *“Почакай малко. Разбираш ли, тук никой не се интересува от това, което ще кажеш. Но аз се интересувам. О, ако можеше някой да оцени мъдростта ми и да ми позволи да заема тази длъжност. Тогава ще покажа на всички какво означава правосъдието.”* *“И когато някой се приближеше да му се поклони, той простираше ръка та го хващаше и го целуваше. Така постъпваше Авесалом с всеки израилтянин, който дохождаше при царя за съд; и по тоя начин Авесалом подмамваше сърцата на израилевите мъже”* (2Царе 15:5-6). Планът на Авесалом е работел безотказно! Малко по малко той подкопавал авторитетът на Давид и изграждал свой собствен, докато станал готов да направи решителната крачка. *“А Авесалом изпрати шпиони по всички Израилеви племена да казват: Щом чуете тръбния звук, кажете Авесалом се възцари в Хеврон”* (2Царе 15:10). Точно това са направили хората. Едно изсвирване с тръбата и пътят за Авесалом бил открит. *“Тогава дойде вестител при Давида и каза: Сърцата на Израилевите мъже се обърнаха към Авесалома. А Давид каза на всичките си слуги, които бяха с него в Ерусалим: Станете да бягаме, иначе никой от нас не ще може да се избави от Авесалома; побързайте да отидем, да не би да ни застигне скоро, та да докара зло върху нас, и порази града с острото на ножа. И царските слуги рекоха на царя: Ето, слугите ти са готови да вършат все що избере господарят ни царят. И тъй, царят излезе, и целият му дом подир него...Царят прочее излезе, и всичките люде подир него, и спряха се на едно далечно място”* (2Царе 15:13-17). Колко емоции и патос е вплетен в тези няколко думи. Давид напускал великият град Сион - градът, който носел неговото име, Градът на Давид. Когато стигнал до края на града, до последната къща, той се спрял и погледнал назад към тази златна столица, която била изградена от Бога пред очите му през изминалите години. Давид е бил край последната къща и е имал нужда от дърво, което да му осигури сянка. Някой, който да му каже: “Давид, аз съм с тебе. Аз не знам всички отговори, но мога да те уверя, че сърцето ми е с тебе.” Когато няма кой да те подкрепи, и ти си обезоръжен, и няма на какво да се опреш, загубил си репутацията си и гаснат всички светлини и тълпата тръгва след друг водач, удивително е как Бог изпраща при него едно сенчесто дърво. В същност Бог дава на Давид не едно, а много сенчести дървета. Интересното е, че почти никой не е чувал за тях.

Пет сенчести дървета

“И всичките му слуги вървяха близо до него; а всичките херетци, всичките фелетци и всичките гетци, шестотин мъже, които бяха го последвали от Гет, вървяха пред царя. Тогава царят каза на гетеца Итай: Защо идеш и ти с нас? Върни се и остана с царя, защото си чужденец и преселен от мястото си” (2Царе 15:18-19).

1. Първият приятел е бил гетеца Итай. Въсъщност това е мястото, където за пръв път се споменава името му в биографията на Давид. Той е приятел на царя, но преди картите да се

открит на масата и Давид да седи край последната къща на Ерусалим, лишен от трона, лишен от слава, този човек никога не е попадал в лъчите на прожекторите. Внезапно Итай се появява и казва: “Давид, разчитай на мене. Аз ще дойда навсякъде с тебе.” Но най-изумителното нещо е, че този човек е гетеец. Гетеец означава човек от Гет. Спомнете ли си Гет, родното място на Голиат. Давид нападал филистимците и отвлякъл някои хора в плен. Обаче, вместо да го мразят, тези хора се влюбили в него. Така че когато Давид отново е в затруднение, когато е изправен до стената, Итай му казва: “Аз съм с тебе, приятелю. В живот или смърт, аз съм до тебе.” Това се нарича истински приятел. Това се нарича дърво с дебели клони, с много листа и със здраво стъбло. Давид му казал: “Бягай от тук! Това е твоят шанс да се спасиш. Върни се обратно.” “*Ти вчера дойде; и днес да те направя ли да скитаеш с нас? Ето, аз ще ида където мога; ти се върни, заведи и братята си; милост и вярност да бъдат с тебе!*” (2Царе 15:20). “Мир, братко. Заминавай, иди си, там където отивам няма да е леко.” “*А Итай в отговор рече на царя: Заклевам се в живота на господаря ми царя, гдето да бъде господарят ми царят, било за смърт, било за живот, непременно там ще бъде и слугата ти*” (2Царе 15:21). Повтарям, това е приятел. Той казва: “Давид, това, което ще се случи с тебе, нека се случи и с мене. Даже ако целия свят се обърне срещу тебе, аз ще те защита.” Вижте какво предложение прави Итай. Малцина са приятелите, които могат да направят това. Когато всичко пропада и всички се разбягват, има неколцина безценни хора, които ще ви се обадят и ще ви кажат: “Аз съм с тебе. Обади ми се по всяко време, денем или нощем. Аз ще дойда. Аз няма да те ритна, когато си повален. Аз съм на твоя страна. Аз разбирам.” Чудното е, че понякога човека, който застава толкова близо до вас е от Гет - човек, който някога ви е бил враг, но сега вие е приятел. “*А цялата местност плачеше със силен глас като преминаваха всичките люде; а царят премина потокът Кедрон, и всичките люде преминаха през пътя за пустинята. А ето дойде и Садок и с него всичките левити, които носеха ковчега за плочите на Божия завет; и сложиха Божия ковчег, при който се качи и Авиатар, догде всичките люде излязоха от града*” (2Царе 15:23-24).

2. Садок и Авиатар са следващите две дървета, които са разпрострели сянката си над Давид. Тези двама мъже са левити и са пристигнали заедно с ковчега на завета. Те поставяли този тежък и свят сандък на земята, погледнат към Давид и казали: “На къде тръгваме? Ние сме с тебе, Давид. Ние винаги сме били с тебе.” Тези хора са свещеници, представители на Бога, които са служели в Божият храм. “*Тогавя царят каза на Садока: върни Божият ковчег в града; ако придобия благоволение на Господа, Той ще ме възвърне за да видя Него и обиталището Му; но ако рече така: Нямам благоволение в тебе - ето ме, нека ми стори каквото Му се вижда за добро*” (2Царе 15:25-26). Колко възприемчив и смирен е духът на Давид. Така се излиза от бурята на последствията. “Боже, ако си избрал да свършиш с мене, няма проблем. Ако искаш да ме използваш, аз съм готов. Но каквото и да се случи, оставям бъдещето си в ръцете Ти.” Не мога да не повторя, че поради своето подчинение Давид още веднъж доказва, че е човек по Божието сърце. Той знае, че ковчега не му принадлежи. Чувствайки се в пълна зависимост, той изцяло се оставя в ръцете на Бога. Давид разкрива истинско разбиране на връзката между ковчега и Божието присъствие с хората на Израел. Той е знаел, че притежанието на ковчега не гарантира благословията на Бога. Освен това той е разбирал, че ковчега принадлежи на столичния град, като символ на Божието управление над Израел, независимо кой е цар. Давид признава, че няма претенции към трона и че светият Цар на Израел е свободен да избере цар по волята Си. “Върнете ковчега обратно в града,” е казал той на приятелите си Садок и Авиатар. “Идете там. Вие трябва да бъдете там.” Те се подчинили и направили точно това. Липсват спорове, липсва съпротива, липсва даже размяна на мнения. Те са били там, за да помогнат на Давид, независимо от всичко. Ако е необходимо да се върнат, те ще се върнат. “*...Върни се в града с мир; и с вас нека се върнат и двамата ви сина...Виждете, аз ще се бавя при бродовете на пустинята, докато дойде дума от вас да ми извести какво да направя. И тъй, Садок и Авиатар върнаха Божия ковчег в Ерусалим, и там останаха*” (2Царе 15:27-29). В прекрасната си малка книга “Умели ръце, Биография на Давид”, Реймънд Браун описва този момент така: “Те са били длъжни да се подчинят на царската заповед и да вярват в неговата мъдрост. Те са излагали живота си на трудности, несигурност, ограничения на правата им, страдания и евентуална смърт, но са искали да бъдат с царя и това е било достатъчно.” Когато наистина сте в нужда, при вас ще дойдат няколко приятели, които ще ви кажат: “Прави каквото желаеш. Аз съм до тебе.” Те са Садок и Авиатар в живота ви. Никой няма да знае за тях, но те ще те подкрепят. Те ще бъдат заедно с тебе на предната линия, където наистина не е приятно да се намират, за да те предпазват от поривите, да те защитават и да те окуражават даже с присъствието си. Това може да им причини неприятности, може да се наложи

да се сражават срещу онези, които са се обърнали срещу тебе, но те са до вас, във вашият ъгъл. Те са приятели. *“А Давид се възкачваше по нагорницето на маслинения хълм и плачеше, като се изкачваше, с покрита глава и вървейки бос; и всичките люде що бяха с него покриваха главата си, и плачеха като се изкачваха”* (2Царе 15:30). Представете си тази картина: великият цар на Израел, бос, с покрита глава и плачещ на глас, изкачва Маслинения хълм. Всички, които са с него също са облени със сълзи. Това е величава картина, но е реалистична.

“И когато стигна Давид на върха на хълма, гдето ставаше богопоклонение, ето архиецът Хусай го посрещна с дрехата си раздрана и с пръст на главата си” (2Царе 15:32). Кой е Хусай? В ст. 37 се казва, че той е “Давидов приятел”. Това е всичко, което се казва.

3. Третият приятел, който застава в защита на Давид, е архиецът Хусай. Когато той срещнал Давид, дрехата му била раздрана, а главата му била посипана с пръст. В онези дни хората са постъпвали така, за да изразят пълния си провал. Това е причината, поради която Йов е разкъсал дрехите си и е посипвал главата си с пепел. По този начин все едно, че човек казал: “Нищо не ми остана. Аз съм свършен човек. Аз банкрутирах.” За Хусай това е бил начин да изрази състрадателните си чувства към Давид. И Давид незабавно е видял това. Понякога, когато болката е толкова голяма и вие сте стигнали до последната къща, пристига вашият собствен Хусай и неговото присъствие се разпростира около вас. Тази топла, безмълвна прегръдка казва всичко, което трябва да се каже. Той е тук. Той е тук заради вас. Без тържественост. Без големи послания за надежда или цитати от Библията. Той даже може да не се моли. Просто една прегръдка казва всичко. Поради това, Давид поставя една много специална задача на този верен приятел. “Хусай, ако дойдеш с мене, ти ще ми бъдеш в тежест,” казал му откровено Давид. “Но ако се върнеш в града, ти можеш да ми окажеш голяма услуга.” *“Но ако се върнеш в града и речеш на Авесалом: Царю, ще ти бъда слуга; както бях слуга на баща ти до сега, така ще бъда слуга на тебе - тогава можеш да осветиш за мене съвета на Ахитофела”* (2Царе 15:34). Вие може би се питате: “Но кой е Ахитофел?” Това е новият съветник на Авесалом. Той сам се е присъединил към групата на заговорниците. Поради това Давид казва: “Хусай, ти можеш да ми помогнеш най-добре, ако бъдеш мой шпионин в лагера на Авесалом. Ти ще ми съобщаваш какво става в неговия щаб. Като потвърдиш верността си към Авесалом, ти ще бъдеш в състояние да обърнеш трона срещу него.” Това е Давид - ненадминатият военен стратег. Намирайки се в най-окаяно положение, той все още е способен да изработи мъдра стратегия. Станало е така, както той предсказал. В същност, била създадена цяла верига за предаване на информация, която довела до поражението на Авесалом: Хусай, Садок, Авиатар, една непознато момиче, което приело едно съобщение, Йонатан, Ахимаз и една непозната жена, която скрила две съобщения и най-накрая едно момче, което било използвано като вестносец и занасяло новините на Давид. Това са приятели на Давид, за които никога не сме чували, защото малцина са се старали да опишат този период от живота на Давид. Но когато Давид бил свален от трона и стоял край последната къща, тези хора дошли при приятеля си. Бог да благослови тези непознатите приятели!

4. Четвъртата група от дървета, която е запазила Давид са били Совеи, Махир и Верзелай. Отново непознати, които станали известни, защото се изправили в защита на Давид. *“А когато дойде Давид в Маханаим, Совеи Наасовият син...Махир Амишовият син...и гааладеецът Верзелай...донесоха постелки, легени и пръстени съдове, жито, ечемик, брашно, пържено жито, боб, леща и други печени храни, мед, масло, овци и говеждо сирене на Давида и людето с него да ядат: защото рекоха: Людето са гладни и изнеможели и жадни в пустинята”* (2Царе 17:27-29). Давид отишъл в Маханаим. Ако направите справка, вие ще видите, че в Библията за пръв път се съобщава за Маханаим в Битие 32:2; това е името, с което Яков е нарекъл мястото, където при него са дошли ангели Господни. Векове по-късно тук идва Давид, изпаднал в безпътица. Маханаим и ангелите идват при него под формата на трима човека, които му донасят храна и всичко, от което се нуждаят той и хората му в тази пустиня. Когато сте гладен, изморен и жаден в пустинята, тогава при вас се появява някой приятел. Ти даже не трябва да се молиш. Когато имаш такъв приятел, той знае, че ти си гладен. Той знае, че ти си жаден. Той знае, че ти си изморен. Красивото нещо относно приятелите, които оказват помощ е, че на тях не трябва да им се казва какво да направят, те знаят от какво се нуждаете. Те просто правят това, което е необходимо. Това е вяра в действие. Това е демонстрация на християнски подход. Совеи би могъл да каже: “Давид воюваше срещу хората ни и беше толкова жесток. Невъзможно е да дам даже троха хляб на Давид.” Махир е бил син на Амиил от Ло-девар. Спомняте ли си за Ло-девар? Мефивостей, избягалият син на Йонатан е живеел в Ло-девар. Когато Мефивостей бягал и се криел, за да спаси живота си след смъртта на баща си и дядо си, най-накрая той се спрял в Ло-девар, в средата на пустинята. Нали си спомняте,

че Ло-девар означава “липса на пасища”. Махир е човека, който е приел Мефивостей да живее в дома му. Махир е човек, който се грижи за нуждаещите се хора. Следователно, той е можел да си помисли: “Аз изпълних задълженията си. Давид е длъжен да се грижи сам за себе си.” Освен това, там е бил и Верзелей. Ако проверите в следващата глава, вие ще откриете, че той е осемдесет годишен. Той би могъл да си каже: “Аз съм уморен. Аз съм стар, вече отслужих службата си. Нека някой по-млад да направи това.” Но той не е постъпил така. Обратно, Совеи, Махир и Верзелей доброволно се събрали, работили упорито, натоварили всички необходими според тях провизии и отишли да помогнат на Давид, на техният приятел, който е бил в нужда. Какви благородни хора! Липсва компенсация за свършеното. Липсват аплодисментите. Липсва голямата тържественост и помпозност. Просто приятели, които са верни до край. Всички приятели на Давид дошли при него, когато той имал нужда от помощ, в трудното време. Те не са имали програма за работа. Те просто били там, за да помогнат. По-късно, след поредица от ужасни събития, Давид получил съобщение, че бунтовният му син Авесалом е умрял, по-точно че е УБИТ. Това е станало, преди Давид да е имал шанса да си изясни някои нерешени конфликти между баща и син, преди той и синът му да са имали възможност да седнат и да поговорят за различията помежду им. Даже преди Давид да може да му каже колко съжالياва, че е бил толкова зает, толкова претоварен, толкова небрежен като баща. Новината за смъртта на Авесалом просто го зашеметила. Светът се завъртял пред очите му. Ние виждаме неговата мъка, ние чуваме неговите стенания в една от най-вълнуващите сцени от Библията. Прочетете я бавно и с чувство. Тя е пропита с вълнение...вълнение на едно разбито бащино сърце: *“И царят се смути много, и възкочи се в стаята над портата та плака; и като отиваше говореше така: Сине мой Авесаломе, сине мой, сине мой Авесаломе! Да бях умрял аз вместо тебе, Авесаломе, сине мой, сине мой!”* (2Царе 18:33).

5. Скоро след това, Давид имал нужда от приятел. Спомените за пропадналото му минало го заливали като морски вълни. Чувството за вина го притискало и не можел да преодолее мъката си. Давид е бил обхванат от силни чувства, които са го парализирали. Понякога мъката прави това и с вас. Това прилича на карцер, в който сте поставен, а някой затръшва вратата отвън и вие не можете да се измъкнете от там. Правите всичко, на което сте способен, но не можете да се освободите. Тогава внезапно някой приятел намира начин да ви освободи. Приятел като Йоав. *“И извести се на Йоава: Ето, царят плаче и жалее Авесалома. И в тоя ден победата се обърна в печал между целия народ; защото в оня ден людете чуха да казват: Царят бил печален за сина си”* (2Царе 19:1-2). Хората са гледали на смъртта на Авесалом като на освобождение, осигурено от Бога. “Бог се погрижи за Авесалом! Сега Давид, ти си възстановен на трона, където ти мястото. Бог отмъсти за тебе. Това е твоят шанс.” Но Давид е бил толкова погълнат от личната си мъка в карцера, където е било толкова тъмно и празно, че той не можел да го понесе. Той бил самотен и изгубен във вихъра на събитията. Край него нямало никой, който да му каже: “Хайде, Давид, връщай се! Имаме нужда от твоето ръководство.” Точно в този момент идва Йоав и му се противопоставя доста енергично. Ако не беше постъпил по този начин, Давид сигурно нямаше да го чуе. *“А царят покри лицето си; и царят викаше със силен глас: Сине мой Авесаломе! Авесалиме, сине мой, сине мой! Тогава Йоав влезе при царя в къщата та рече: Ти посрами лицата на всичките си слуги, които опазиха днес живота ти и живота на синовете ти и на дъщерите ти, живота на жените ти и живота на наложниците ти. Понеже обичаши ония, които те мразят, а мразии ония, които те обичат; защото ти показа днес, че за тебе не са нищо военачалници и слуги; защото днес познах, че ако бе останал Авесалом жив, а ние всичките бяхме измрели днес, тогава щеше да ти е угодно. Сега, прочее, стани, излез та говори насърчително на слугите си; защото се заклевам в Господа, че ако не излезеш, няма да остане с тебе тая нощ ни един човек; а това ще бъде по-лошо за тебе от всички злини, които са те сполетели от младостта ти до сега”* (2Царе 19:4-7). Какво прави той? Та той беше верен приятел на Давид! Той говори истината с любов. “Хайде, Давид, стъпи на краката си, ти трябва да оставиш тази мъка да премине. Вън има хора, които рискуваха живота си, защото ти бяха верни. Те ти вярваха и те защитиха. Достатъчно дълго близа раните си, Давид. Сърцето ти може да е наранено, но ти си цар на Израел и имаш задължения, които трябва да изпълниш!” Йоав е бил приятел на Давид. Той е бил достатъчно загрижен за него, за да му се противопостави. Той се е грижел достатъчно, за да му каже истината и да го предпази да не увеличи разрухата, като направи още по-голяма грешка. Тук трябва да отдадем дължимото на Давид. Въпреки, че е бил потопен в мъка, той е чул и е възприел съвета на приятеля си. *“Тогава царят стана та седна в портата. И известиха на всичките люде, казвайки: Ето, царят седи в портата. И всичките люде дойдоха при царя”* (2Царе 19:8). Градските порти са били мястото, където царят или първенците са приемали посетители, съдили са, давали са съвети, срещали са се

с хората. Когато Давид седнал в портата, хората са разбрали, че той отново поема водачеството.

Истината за истинските приятели

Приятелството наистина е сенчесто дърво. Чрез приятелството ние усещаме как Бог работи за нас, как ни окуражава, как ни дава, как ни подкрепя чрез наистина непознати герои на вярата, непознати като Итай, Садок, Авиатар, Хусай, Совей, Махир, Верзелай и Йоав. Подобно на мене може да се изненадате, когато разберете, че думата приятел, приятели, приятелство е употребена над 100 пъти в Библията. Бог говори много за приятелството. Докато чета стиховете, където се говори за това и докато си мисля за вярното приятелство, аз съм убеден, че всичко се свежда до 4 неща.

1. Приятелите не са нещо случайно, те са много важно нещо. Един приятел не може да бъде заменен с нищо - някой, който го е грижа, който слуша, който чувства, който успокоява и разбра се, който понякога укорява. Верните приятели правят това най-добре.

2. Приятелството не се създава автоматично, за него трябва да се полагат грижи. Библията казва, че някои хора си играят на приятелство, докато истинския приятел е по-близък на човека от кожата му. Самуел Джонсън пише: "Човек трябва постоянно да заздравява приятелството си." Подобно на дърветата, приятелството има нужда от грижи.

3. Приятелите не са неутрални, те оказват влияние върху живота ни. Ако приятелите ви живеят почтено, това ви окуражава и вие да станете по-добър човек. Ако приятелите ви се ползват с лоша репутация, те ви водят по същия път надолу или към нещо още по-лошо. Библията казва: "*Не се мамете: Лошите другари покваряват добрите нрави*" (1Кор.15:33). Поради това подбирайте много грижливо и мъдро приятелите си. Обикновено клюкарите и разпространителите на слухове взаимно се привличат. Бунтарите се чувстват привлечени от други бунтари. Искате ли да бъдете мъдри? Избирайте си умни приятели.

4. Приятелството преминава през различни периоди на интензивност, някои от които играят по-значителна роля в живота ни от други периоди. Ние имаме много познати, имаме някои случайни приятели, няколко сериозни приятели и няколко интимни приятели. Познатите са хора, с които имаме случайни и временни контакти и повърхностни взаимоотношения. С познатите ние се срещаме на повърхностно ниво. "Как сте? Добре, отлично!" Всъщност, аз не съм добре, но не мога да ви кажа това, защото за мене ти си само един познат. Случайните приятели са хора, с които имаме повече контакти, с които имаме общи интереси и с които можем да имаме по-специални разговори. Понякога търсим мнението на един човек, който е случаен приятел, въпреки че все още между нас има безопасна дистанция. Близки приятели са онези хора, с които споделяме еднакви цели в живота и с които обсъждаме трудни въпроси. С тях правим общи планове, живеем заедно, срещаме се постоянно и даже понякога ходим заедно на почивка. Интимни приятели са тези няколко човека, с които се срещаме редовно и изпитваме дълбоко привличане помежду си. Към тези хора ние не само сме открити и незащитни, но и със загриженост чакаме те да ни дадат съвет. Интимните приятели имат позволение да ни критикуват и поправят, а и да ни прегръщат и окуражават, защото помежду ни е създадено доверие и взаимно разбиране.

Всички тези нива на приятелството са важни, но разбира се, най-важно е интимното приятелство. Онези, които нямат интимни приятели сигурно са най-самотните хора на света. Всички ние се нуждаем от поне един човек, който да ни предложи сянката на подкрепата и окуражението и разбира се, да ни казва горчивата истина и да ни се противопоставя. Но всички тези различни приятели са сенчести дървета за нас! За щастие, Давид е имал цяла сенчеста гора. В резултат от това, той е можал да преживее трудните времена в живота си. Имате ли приятели? Ако имате, време е да ги повикате, за да се насладите на тяхната сянка. Ако нямате, сега е подходящо време да вземете лопатата и да си посадите няколко. Никога няма да съжелявате за това. Просто попитайте Давид.

Глава 21

Да бъдеш достатъчно голям, за да простиш

Докато правя това задълбочено проучване на живота на Давид, аз не искам да ви запознавам

само с географията и генеалогията на живота му. Целта ми не е да си тръгнете с бележник, пълен с хронологични и биографични факти. Надеждата ми е да ви дам възможност да видите Давид като реален човек и след това да направите сравнение със собствения си живот, да видите собствените си възможности, за да можете да придобивате качества, които са го направили човек по Божието сърце.

Едно от тези качества е прошката. Това е едно качество, което се оказва, че най-трудно се придобива. Вместо напълно да простят на някого, хората правят едно от следните три неща.

Вместо пълно опрощение, ние предлагаме опрощение при определени условия. “Аз ще ти простя, АКО...” Това е прощаване при изпълнение на определени условия.

Вторият вид опрощение е частичното опрощение. “Аз ще ти простя, но не очаквай от мене да забравя.” Много хора искат да ни простят, но при условие повече да не се срещаме с тях.

Третото опрощение е отлаганото опрощение. “Аз ще ти простя, но ми дай малко време.” Това е реакцията на човек, който е бил дълбоко наранен и носи това нараняване с години в сърцето си.

Повечето от нас са по-склонни да съдят, отколкото да прощават. Ако някой ни навреди, ние предпочитаме да го видим да тъне в мизерия, отколкото облекчено да се усмихне. Но въпреки това, проблемът на прошката не е проблем само на другия човек, това е и наш проблем. Когато не можем да простим, това оказва драматичен, потискащ ефект върху собствения ни живот. В началото е налице едно оскърбление. Ако няма прошка след оскърблението, в нас започва да се заражда чувство на обида и негодувание. Ако след обидата не последва прошка, на нейно място идва омразата. Стаяваната омраза води до недоброжелателност, която от своя страна незабавно се трансформира в желание за отмъщение. “Аз просто чакам подходящия момент. Когато дойде моето време, аз ще се си отмъстя.” Откровено признавам, че преди няколко години не бих могъл да напиша тази глава. Тогава не бях уредил тези неща в живота си. Благодаря на Бога, защото ми помогна да се справя с това и днес мога честно да кажа, че няма човек, на който да не съм простил и пиша това без никаква гордост. Кой съм аз, за да се хваля, след като толкова време съм отглеждал в себе си духа на неопрощението? Казвам това с благодарност и облекчение.

Един пример за пълно опрощение

Нека сега да разгледаме опрощението в живота на Давид. Сега е много подходящ момент да се направи това, защото разглеждаме онзи период от живота му, в който той е стигнал до най-ниската си точка. Както видяхме в предишната глава, Давид никога не е паднал толкова ниско. Този момент може да се сравни с времето, когато Саул го е преследвал и Давид е бил толкова подтиснат, толкова унижен. Давид е прегрешил с Витсавее и това е задействувало цяла верига от събития. Натан казал: “Детето ти ще умре.” И това се случило. “Жените ти ще станат притежание на друг мъж на публично място.” Това също се случило. “Семейството ти ще се обърне срещу тебе.” И това е станало. Синът му Авесалом е заговорничил срещу него и е заграбил трона му. Сега Авесалом царувал, а Давид е беглец. Той е паднал до най-ниското стъпало. Той е на дъното. Може би тъкмо в този момент от живота си, Давид е написал следните думи: *“Чаках с търпение Господа; и Той се преклони към мене; и послуша вика ми, и изведе ме из гибелната яма, из тинята и калта и постави на скала нозете ми, та утвърди стъпките ми... Защото са ме обкръжили безбройни злини, постигнаха ме беззаконията ми, така щото не мога да повдигна очите си; те са многобройни от космите на главата ми, и сърцето ми отпада”* (Пс. 1-2, 12). Той е бил в “гибелната яма”! Попадали ли сте някога в такова положение? Разбира се. И в този момент на отчаяние, когато чувството му за вина го е притискало към земята и не му е давало възможност да повдигне главата си, когато се намирал в ямата на самоосъждането си, отнякъде се появил един човек на име Семей, който още повече увеличил нещастieto му. В предишната глава вече се запознахме с някои от “сенчестите дървета” в живота на Давид. Семей не е бил сенчесто дърво. Казано направо, той е едно нищожество, един треторазреден глупак, който удря човек, който е повален и безпомощен. Семей е истински губещият. Александър Уайт го нарича “влечуго в царският дворец на Саул.”: *“А когато цар Давид стигна у Вауриим, ето излезе от там човек от семейството на Сауловия дом, на име Семей, Гираев син; и като излезе, вървеше и кълнеше. И хвърляше камъни върху Давида и върху всичките слуги на цар Давида; а всичките люде и всичките силни мъже бяха отдясно му и отляво му. И Семей като кълнеше говореше така: Излез, излез, мъжо кръвниче и мъжо злосторниче! Господ докара върху тебе всичката кръв на дома на Саула, вместо когото ти се възцари, и Господ предаде царството в ръката на сина ти Авесалом; и ето те в нещастieto ти, защото си кръвник”* (2Царе 16:5-8). Все едно, че живата Библия казва: “Махай се от тука, убицецо, ти си подлец!” викаше той на Давид. “Господ ти отмъщава за

убийството на цар Саул и на семейството (това е лъжа); ти заграби трона (друга лъжа) и сега Господ го дава на синът ти Авесалом (трета лъжа - Господ никога не е давал трона на този син на Давид, а той сам го е заграбил)! Най-накрая ще опиташ някои от нещата, които си правил на другите, убиец!” Семей е представлявал вашия основен обвинител - това е човекът, който ви рита, докато сте слаб и безсилен, докато не сте в състояние да му отвърнете. Вие сте паднали съвсем на дъното, в най-дълбоката яма и ето, че се появява някой Симей. Буум! Той ви удря под пояса. И докато се гърчите от болка, той се връща обратно, за да ви удари отново. Но ето че се появява някой друг, който дава съвет на Давид: *“Тогавя Ависей Сауриният син каза на царя: Защо да къдне това мъртво куче господаря ми царя? Позволи ми, моля, да мина отсреща и да му отсека главата”* (2Царе 16:9). Това е твърде заслужен отговор на това предизвикателство, аз бих казал: “Проклет да бъде. Ще му пререже гърлото преди още да е разбрал откъде му е дошло!” Винаги ще срещате хора, които ще ви дадат подобен съвет. “Ти не трябва да търпиш това. Позволи ми да уредя нещата. Аз знам как да го направя. Искам да кажа, че ти си в правото си. Дай този човек под съд!”

Семей се появява в труден момент в живота на Давид. Семей не само хвърлял камъни и проклинал Давид, но освен това той на три пъти излъгал в личните си обвинения. Той е далеч от истината, но Давид не направил нищо, за да се защити от тези публични обиди. Но въпреки че са неверни, тези обвинения са били отправени. Сега Давид нямал избор. Той е можел или да се почувства засегнат, обиден и озлобен, и да отмъсти на този човек, или не. *“А царят рече: Какво общо има между мене и вас, Саурини синове”* (2Царе 16:10)? Ако Давид е казал това веднъж в живота си, той сигурно го е казал още много пъти. Синовете на Саурия са били много избухливи. Всеки от тях е носел тояга на рамото си, готов винаги да се бие. Но Давид отказал да се противопостави. Той е останал спокоен и не е позволил на избухливостта на Семей да предизвика експлозия. С махване на ръка Давид е отговорил: *“Какво общо има между мене и вас, Саурини синове? Когато къдне, и когато Господ му е казал: Прокълни Давида, кой ще му рече: Защо правиш така?...Може би Господ ще погледне онеправданието ми, и Господ ще ми въздаде добро вместо неговото проклинание днес”* (2Царе 16:10,12). Това е един удивителен случай на самоконтрол! Давид е на дъното и се появява Семей, който го рита. Но вместо да му отговори, Давид казва: “Бог е организиран всичко това.” Давид не се чувства обиден. Той не приема лично обидата. Той даже не изругава Семей в отговор на нападките му. Как е могъл да направи това?

Меко сърце и дебела кожа. Това е тайната, просто и ясно. Не чувствителна кожа, толкова деликатна, че и най-лекото убождане да я нарани, а наистина дебела кожа. Хипопотамска кожа. Така че да можете да понасяте постоянните убождания. Нека да ви кажа, ако се надявате да бъдете използвани от Бога, вие имате нужда от такава кожа. Повярвайте ми, вие сте заобиколени от дузини хора като Семей! Хората, които вършат работата са онези, които са в състояние да пренебрегнат всички болезнено дребнави забележки на околните, които неизменно ще им бъдат отправени. Когато вървите през тръни, трябва да сте обути с тежки ботуши. Вие не вървите бос през тръните. Ако сте призван да бъдете лидер, трябва да се сработвате с хората и да носите бронирана жилетка. Ако ли не - вие сте обречен на провал. Разбира се, това не означава човек да е нечувствителен към Бога. Това означава да имате предпазно покритие срещу камъните и стрелите, които хора като Семей ще хвърлят срещу вас. Ако не сте готов, скоро ще се срещнете с хора като Семей. Това е само въпрос на време. Такива ”влечуги” са много често срещани. И вие трябва да решите: “Дали съм засегнат или не? Достатъчно голям ли съм да простя...или ще се принизя до неговото ниво и ще запратя обратно камък срещу него?” А сега нека да прескочим напред в историята. Минава известно време. Авесалом е бил жестоко убит. Въпреки, че това е станало против волята на Давид, това събитие премахнало Авесалом от трона и хората отново възстановили Давид като техен цар. Бегълците пренасят обратно покъщнината си през Йордан в Ерусалим, бързайки да поставят отново Давид на трона. Това е ден на коронацията. Давид се издигнал от най-ниското до най-високото ниво и се е радвал на възможността още веднъж да бъде коронован като цар. Искате ли да разберете какво става? Още веднъж се появява Семей. *“Тогавя вениаминецът Семей, Гираевият син, от Вауриим, побърза та слезе с Юдовите мъже да посрещне цар Давид. И с него бяха хиляда мъже от Вениамина, тоже и слугата на Сауловия дом Сива и петнадесетте му сина и двадесет негови слуги с него; и бързо преминаха Йордан да отидат при царя. После премина ладия, за да преведе семейството на царя и да върши каквото би му се видяло за добре. И Семей, Гираевият син, падна пред царя, когато той щеше да премине Йордан, и рече на царя: Нека не ми вменява господарят ми беззаконие, и нека не помни това, в което се провини слугата ти в деня, когато господарят ми царят излизаше из Ерусалим, та да го тури*

царят в сърцето си; защото аз, слугата ти, познавам, че сгреших, затова, ето, дойдох днес пръв от целия Йосифов дом за да слеза и посрещна господаря си царя” (2Царе 19:16-20). Семей е казал най-трудните за казване думи: “Аз сгреших.” Те трябва да са позвънели като сигнален звънец в съзнанието на Давид. Преди няколко години той казал същите думи пред Навал. Прощката идва по-лесно, когато човек си спомни, че и на него му е било простено.

Преди да видим как е реагирал Давид в този случай, нека да погледнем към другата страна на уравнението и да си помислим за случаите, когато сме изпадали в положението на Семей. Той не е просто някаква личност от Стария Завет; неговите постъпки са актуални и в наши дни. Всички сме съгласни с това, защото имаме подобни преживявания, нали така? Ние сме направили или казали нещо, което е засегнало някой друг човек. Сега знаем, че това което сме направили е лошо и знаем, че другият човек страда от това нещо. Следователно, топката е в нашето поле. Ние сме на ход. Ние сме длъжни да направим нещо, за да уредим нещата, но е трудно, нали? И е даже още по-трудно, когато знаем, че сме 100% виновни. Добре, точно това е положението, в което се намира Семей.

А сега нека да погледнем на нещата от гледната точка на Давид. След всичко, което Семей казал по негов адрес по-рано, Давид би могъл да остане безразличен към признанието и извинението му. Той просто е можел да се направи, че не го забелязва. Някои хора постъпват така - просто отминат с едно повдигане на раменете като знак на недоумение. Джордж Бернард Шоу е написал следните мъдри слова: **“Най-лошият грях към другите хора не е омразата, а безразличието и това е същността на безчовечността”** Със сигурност може да се каже, че безразличието не е опрощение. Безразличието представлява контролиран ГНЯВ. И така, Семей е паднал по очи пред Давид и казва: “Аз сбърках.” Но в същност той му казва: “Ще ми простиш ли?” “*Но Ависей, Саруиния син, проговаряйки рече: Не трябва ли да бъде убит Семей, за гдето прокле Господния помазаник*” (2Царе 19:21). Ависей не е казал на Давид да остане безразличен към Семей. Той е казал: “Няма начин, Давид. Той те ритна, когато беше паднал. Сега е твой ред да го ритнеш, за да си отмъстиш. Довърши го - той е загубен човек.” Но Давид казва: “*Какво има между мен и вас, Саурини синове, та да ми ставате днес противници? Бива ли да бъде днес убит човек в Израеля? Защото не зная ли, че аз съм днес цар над Израеля? И царят рече на Семей: Няма да умреш. И царят му се закле*” (2Царе 19:22-23).

Тук пак виждаме избухливия син на Саруя. Но Давид не слуша съвета му, както не го е послушал и по-рано, когато същият човек е настоявал Семей да бъде убит. **Какъв чуден, милостив самоконтрол е демонстрирал Давид в този случай!** Неговата сила и способност да прощава е блестящ пример за нас. Как е могъл Давид да прости на такова “влечуго” като Семей? Преди всичко, Давид постоянно е гледал към Бога. “Боже, Ти и аз можем да се справим с това. Ти се погрижи за тази обида. Ти добре се справяш с обидите.” Лично аз получавам голяма сила, когато поставям незабавно пред Бога всяка обида. Има нещо много стабилизиращо, когато се съобразяваме с Божията оценка за един случай, за който искаме да получим съвет от някой друг човек. Второ, Давид е бил напълно наясно със собствения си грях. Смиреният и опростен човек създава хора, желаещи да прощават. Давид е знаел твърде добре какво означава да бъдеш грешен човек. Той е знаел какво означава Бог да ти прости греха. Той е изживял болката на сърцето, когато си направил грях, както и чувството на очистване, облекчението, усещането, че товара ти е снет от раменете, което настъпва след разкаянието и опрощението. Тези ужасни месеци, когато е стоял смирен пред Бога, са придали мъдрост на Давид и са го направили милостив. Тъй като е бил наясно със недостатъците си, той е притежавал огромно търпение, за да се справя с недостатъците на другите.

На гордият човек му е много трудно да прощава. За тези, които никога не са осъзнали собствените си слабости е трудно да изтъпяват, да разбират и да прощават грешките на другите. Ако искаме наистина да прощаваме, ние трябва да направим няколко неща.

Няколко разумни съвета, които ще ни помогнат да прощаваме

1. **Трябва да си създаваме по-дебела кожа**, един буфер, който да поема убожданията, с които се срещаме. Трябва да молим Бог да ни помогне в това отношение. “Боже, помогни ми да не съм толкова чувствителен, да нямам толкова тънка кожа. Боже, отнеми ми този крехък като китайски порцелан манталитет и ми дай дълбочина. Подсили убежището ми. Успокой отговорите ми. Направи ме търпелив с онези, които говорят твърде прибързано. Направи ме като Христос.” Това ще ни помогне да запазим чувството си за равновесие, така че да не падаме от най-слабия удар, както и да се върнем обратно в равновесното си положение, когато сме извадени от него.

2. **Трябва да се опитваме да разберем от къде идва оскърбителят.** За това е необходима много милост, но Бог предлага неограничена милост. Опитайте се да погледнете зад оскърблението и да

откриете малкото момче, което се крие в оскърбителя и ви бичува или малкото момиче, скрито в жената, която изненадващо ви напада. Опитайте се да откриете какво се крие зад обидните думи или обидното поведение. Не можете да си представите колко помага това! Кой знае? Давид може да е видял в Семей образа на собствената си незрялост, докато към него са летели камъните и буците пръст. Понякога усложняваме нещата повече, отколкото са всъщност. Може би критиците са събирали обвиненията си и са избрали този момент, за да хвърлят срещу вас целия си наличен арсенал. Или те просто може да имат лош ден. Един мъж е получил забележки в службата си. Той си отива в къщи и започва да креши на жена си. След това тя се ядосва на едно от децата. Детето излиза и рита котката. А котката се мята цяла нощ и търси някое невинно същество, което да ухапе! Това е една верига от реакции, които се случват, когато не стоим спокойно и не се отнасяме честно и благородно един към друг. Не искам да кажа, че е лесно или пък че това става без усилия, по естествен начин. Но това не означава, че е невъзможно. Поставянето ни на мястото на другия човек често ни помага да не реагираме егоистично. Нашият Спасител е постъпил така, даже когато е висял на Кръста. Той е погледнал към онези, които са го обвинявали и се е помолил: *“Отче, прости им, защото не знаят какво правят”* (Лука 23:34). Даже в този единствен стих ние разбираме как се е отнасял Господ с враговете Си.

3. Трябва да си припомним случаи от собствения си живот, когато сме имали нужда от прошка и след това да приложим същите чувства. Всички ние, в някои моменти сме направили или казали нещо глупаво или преувеличено, или обидно и сме имали нужда някой друг да ни прости. Това се случва между приятели, в семейството, на работа и даже в църквата. Ние сме длъжни да бъдем пределно искрени по този въпрос - всички сме хора. Когато ни ритнат, ние можем да бъдем толкова грозни, или необуздани, или упорити като нападателят ни. Моля се постоянно за следния вид автентичност: *“Боже, запази ме такъв какъвто си ме създал.”*

4. Трябва устно да изразим опрощението си. Кажете го, не само си го мислете. Изречените думи на опрощение и на милост оказват чудесно лечебно въздействие върху обиждащият, независимо колко голяма или малка е обидата. Изговарянето на чувствата ни премахва всякакви съмнения. Стюард Бриско пише: *“Преди години модерно облечена жена дойде много разстроена в кабинета ми. Преди няколко дни тя станала християнка, но искаше да се срещне с мене, защото нещо я безпокояло. Разказа ми една неприятна история, свързана с любовна връзка, която е имала с един от приятелите на съпруга си. След това настоя, че съпругът ѝ трябвало да знае и аз трябвало да му кажа това! За мен това беше голямо предизвикателство! След като обсъдихме нещата с жената, аз поканих съпруга ѝ на разговор. Когато той и жена му дойдоха в кабинета ми, аз му казах какво се беше случило. Неговият отговор беше толкова забележителен и красив, че не трябва да се пази в тайна. Обръщайки се към своята потънала в сълзи и изплашена жена, той каза: “Аз те обичам и ти прощавам. Нека започнем отново.” Много неща трябваше да бъдат поправени и много болезнени неща трябваше да бъдат излекувани, но неговата прошка, станала възможна благодарение на собственото му разбиране за Божията прошка, се превърна в основата за нова радост и нов живот.”*

Типичният човешки отговор на обидата е да опитаме всички лоши неща: прекъсване на комуникациите, враждебност, ненавист, пренебрежение, заговорничене, използване и манипулиране, за да хванем обидилия ни в незащитено положение и да забием в него отровния нож на езика си. Нито едно от тези неща не е приятно в очите на Бога, нито пък свършват добра работа!

Възпитаването на дух на опрощение е много реален проблем, с който се бори всеки един от нас. Ние се нуждаем от сърце, което е изпълнено с опрощение и милост в семейните си взаимоотношения, на работа, в училище и със сигурност в църковните ни взаимоотношения.

В книгата си *“Вие можете да победите с любов,”* Дейл Галоуей разказва една история за Джон Д. Рокфелер, човекът, който създаде огромната империя на Стандарт Ойл. Той е изисквал висококачествена работа от служителите си. Веднъж един от високопоставените ръководители на фирмата направил грешка, която довела до 2 мил. долара загуба. Новината за огромната грешка на този човек се разнесла много бързо сред колегите му и те много се изплашили. Изплашени от реакцията на Рокфелер, служителите не желали да се мяркат пред очите му. Но виновникът нямал никакъв шанс да се скрие, защото имал среща с шефа си. Служителят изправил раменете си, затегнал колана си и влязъл в кабинета на Рокфелер. Когато приближил до бюрото му, Рокфелер повдигнал очи от писмото, което пишел и казал: *“Предполагам, че сте чули за грешката за 2 мил. долара, която направи нашият приятел.”* *“Да,”* казал служителят, очаквайки Рокфелер да експлодира. *“Да, аз седя тук и направих списък на всички добри качества на нашия приятел, и открих, че в миналото той е станал причината ние да спечелим много повече пари от днешната му*

единствена грешка. Неговите положителни качества далеч надхвърлят тази единствена грешка. Затова мисля, че трябва да му простим. А вие какво мислите?” Дали става въпрос за грешка за 2 мил. долара или за една язвителна забележка, ние сме длъжни да отговорим с християнска милост и пълно опрощение. Подобно на Давид и ние се нуждаем от меко сърце и дебела кожа.

Глава 22

Песен на триумфа

Върху лицето на Давид започнала да пада сянката на възрастта и напрежението. Той е живял пълноценен живот и е изпитал възходи и падения. Сега е навлязъл в периода на залеза на живота му. На Давид често се е налагало да вярва в Бога при невъзможни обстоятелства, но като че ли последния развой на събитията го е държал на колене. Далеч преди да стане цар, Давид е бил автор и изпълнител на песни и в 2Царе 22 намираме неговата последна песен. Три основни събития в живота на Давид са дали материал за създаването на тази песен. Давид е изпитвал мъка, съжаление и чувство за вина заради преждевременната смърт на сина си Авесалом, който е бил убит, след като е заговорничил срещу баща си. Вторият удар, който е повалил Давид на колене е бил 3 годишният глад, който се е стоварил върху Израел и донесъл допълнителни страдания и мъка на населението. И накрая, те отново трябвало да воюват с старият си противник филистимците. *“А филистимците пак воюваха против Израеля; и Давид и слугите му с него слязоха, та се биха против филистимците; и умори се Давид”* (2Царе 21:15). В някои издания на Библията последната част на този стих е преведена така: *“и той се изтощи.”*

Представям си. Кой не би се почувствал изтощен след всичко, което Давид е преживял? Той е загубил сина си, изживял е страданията, причинени от глада, нещастията от войните - всичко това го е уморило, той се почувствал износен и започнал да се пропуква. Поради това умореният Давид повдигал ръцете си към Бога и изразил чувствата си в една песен, която обхваща цялата глава 2Царе 22. Но тонът на тази песен не е такъв, какъвто бихме очаквали, като имаме предвид положението, в които се е намирал. Това не е тъжна и горчива песен, това е псалм, който извисява, защото авторът ѝ отново пее на Бога. Давид е изживял трудни времена: времена на насилие (ст.3), дни когато *“вълните на смъртта ме обкръжиха”* (ст.5), дни на големи нещастия, когато е бил заобиколен от заплашителни неприятели и силни врагове (ст.18-19). Но Бог го спасил от тези опасности и Давид свидетелства за това в песента си.

Един живот в четири теми

Давид обобщава живота си в четири теми, в четирите изживявания, които са придавали пълнота на живота му и се преплитат от началото до края на този хвалебствен псалм.

1. Когато живеем в трудни времена, Бог е нашето единствено скривалище (ст. 2 - 20). *“Бог е канара моя, на Когото се надявам; Щит мой, и рога на избавлението ми; Висока моя кула е, и прибежище ми е, спасител мой е; Ти ме избавиши от насилие...”* (2Царе 22:2-3). Всеки от тези поетични изрази носи в себе си неповторимо и силно познание, чрез което Давид описва Бога като грижовен небесен Баща. “Времената са трудни, аз изгубих сина си, изгубих народа си, армията ми е объркана, още веднъж земята и хората ми трябва да преживеят войната с филистимците, която се стовари върху нас. Но въпреки това виждам, че Бог продължава да ме предпазва, да бъде моя крепост и мое убежище.” Почувствайте това, което изразява Давид в следващите стихове: *“В утеснението си призовах Господа, и към Бога мой викнах; и от храма Си Той чу гласа ми, и викането ми стигна до ушите Му.”* (2Царе 22:7). За него Бог не е бил някакво далечно Божество, прекомерно заангажирано с други галактики или със смяната на сезоните. Неговият Бог е чувал гласа му! Плачът, който е извираше от дъното на душата му, е стигал до Божиите уши! Наблюдавайте въвличането на Бога в напредването на псалма: *“В утеснението си призовах Господа, и към Бога мой викнах; и от храма Си Той чу гласа ми, и викането ми стигна до ушите Му. Тогаз се поклати и потресе земята; основите на небето се разлюляха и поклатиха се, защото се разгневи Той. Дим се издигаше из ноздрите Му, и огън из устата Му поглъщаше; възглиця се разпалваха от Него. Той сведе небето и слезе, и мрак бе под нозете Му. Възседна на херувими и летя, и яви се на ветрени крила. Положи за скиния около Си тъмнината, събраните води, гъстите въздушни облаци”* (2Царе 22:7-12). И какво прави Бог? Той отговаря на този плач.

Той отговаря на молбите за помощ по време на сушата и глада. “От святкането пред Него огнени възлища се разпалиха. Гръмна Господ от небето, и Всевишният даде гласа Си; И прати стрели та ги разпръсна, светкавици та ги смути. Тогава се явиха морските дълбочини, откриха се основите на света от изобличението на Господа, от духането на духа на ноздрите Му. Прати от височината, взе ме, извлече ме из големи води; избави ме от силния ми неприятел, от ония, които ме мразеха, защото бяха по-силни от мене. Стигнаха ме в деня на бедствието ми; но Господ ми стана подпорка” (2Царе 22:13-19). Не ви ли прилича това на един неприятел? Когато Давид е победен и нещастен, един омразен неприятел го завладява и му се противопоставя и се отнася жестоко с него, без чувства, без нежност. Но нежният Бог донася спасение и облекчение. “Стигнаха ме в деня на бедствието ми; но Господ ми стана подпорка. И изведе ме на широко, избави ме, защото има благоволение към мене” (2Царе 22:19-20). Не е ли чудно това? Абсолютно фантастично! Ние имаме възможност да си мислим за нещастията, за силните врагове, за мъката и за смъртта, за разрушението и насилието, и в тези моменти е много трудно да повярваме, че Господ ни харесва. Но въпреки това Той ни харесва. Това е цялото съобщение на милостта. Господ изпраща Своите ангели на надеждата, които ни донасят непобедима помощ, защото Той ни харесва. Той се грижи за нас. Той усеща нашата болка. Той я усеща дълбоко в нас. Въпреки, че не винаги вярваме, че това е така, Бог ни харесва. Повярвай в това, приятелю, повярвай в това. Трудни ли са времената? Изживявате ли трудности? Когато времената са тежки, Господ е единственото ни убежище. В песента си Давид ни уверява, че Господ ни харесва. Той вижда и се грижи за онова, което става в живота ни, във всеки момент. Господ е нашата подкрепа. В трудни времена Той е единственото ни убежище. Той ни спасява, защото ни харесва. Колко окуражаващо е това, докато изживяваме битките и се изтощаваме от тях. Триумфалната песен на Давид започва с тази лесна за забравяне тема.

2. Когато в живота ни е тъмно, Господ е единствена ни светлина (ст.21-31). “Защото Ти, Господи, си светилник мой; и Господ ще озари тъмнината ми” (2Царе 22:29). Това ми напомня една сцена от моето детство. Когато бях момче, заедно с баща ми обичахме да ходим за риба, което е много популярно занимание по крайбрежието на океана. Ходеше се нощем, а ние носехме ръчен фенер в едната ръка и копие в другата ръка и вървахме по дължина на брега, а водата ни стигаше до коленете. Вървейки, ние полюлявахме фенерите си напред и назад, докато се вирахме към осветената част на дъното за един вид придънна риба, която вечер идваше близо до брега, за да се храни със скариди и дребни рибки. Малката лампа осигуряваше достатъчна светлина, за да открием рибата, която беше заровена в пясъка под водата...и достатъчна, за да виждаме само на няколко крачки пред себе си. В същност, това беше цялата светлина, от която се нуждаехме. Тя проникваше достатъчно в тъмнината, за да виждаме къде вървим, но нищо повече от това. Чарлз Ален пише следното по този въпрос: “Когато човек внезапно остане сам, често бива обхващан от страх и паника. Много добре си спомням какво казваше майка ми след смъртта на баща ми: “Аз не мога да живея без него. Аз за всичко разчитах на него.” Майка ми вярваше, че това е така, но тя продължи да живее без него. В същност тя изживя 25 чудесни години след смъртта на баща ми. Спомням си, че едно от нещата, което безпокоеше майка ми беше, че тя не можеше да шофира. Тя се научи, че може да живее, без да кара кола. Считаю, че най-съзидателните години от живота на майка ми бяха годините, когато тя беше принудена да разчита на себе си. Тя имаше своите тревоги, но по някакъв начин научи правилността на старият израз: “Трудно се върви с широки крачки, а вървенето с малки крачки е лесно.”

Това казва и Давид в този псалм: “Боже, Ти си моята лампа и ти ми даваш да видя пред себе си само на една крачка разстояние. Това е всичко, което ми позволяваш да зная, но то ми е достатъчно. Ти си Единственият, който осветява тъмнината.” Виждате какво казва в ст.30: *Защото чрез Тебе разбивам полк; чрез Бога мой прескачам стена.* “Боже, мога да виждам пътя си. Мога да прескачам препятствията, защото Ти си светилник, който ми посочва накъде да вървя.” Спомнете си окуражителните думи от един друг псалм за светлината, Пс. 27: “Господ е светлина моя и избавител мой.” И наистина, ние можем да прочетем последната дума от този стих като “освободител” или “освобождение”. “Господ е светлина моя и мое освобождение; от кого да се боя? Господ защитава живота ми; от кого да се плаша?” Той продължава нататък и описва различните си изживявания и обстоятелствата, при които Господ го е освобождавал. Той даже казва: “Защото баща ми и майка ми са ме оставили; Господ, обаче, ще ме прибере” (Пс.27:10).

Това е истина - Бог осветява пътя ни много повече от това, което могат да направят за нас родителите ни. Светлината на Бога ни осигурява както указание накъде да вървим, така и освобождение, така че защо да се плашим? Всеки от нас има своите собствени страхове. Страх от

тъмнината. Страх от провал. Страх от непознатото. Страх от височина. Страх от финансов крах. Страх от болести. Страх от смъртта. Вие си го казвате, даже се наслаждавате на това. А Бог обещава да ни освободи от страховете ни и ние трябва постоянно да уповаваме на Него. Той ни предпазва, когато намерим убежище при Него. Каква чудесна песен на надеждата! *“Словото на Господа е опитано; Той е щит на всички, които упоават на Него”* (2Царе 22:31).

3. Когато вървежът ни е несигурен, Господ е единствената ни подкрепа (ст.32-40). *“Защото кой е бог освен Господа? И кой е канара освен нашият Бог? Бог е силната моя крепост...”* (2Царе 22:32-33). Ясно се вижда, че Давид не описва себе си като силен човек. Нали си спомняте, че той е уморен от битките. Той казва: *“Господ е моята сила.”* *“Прави нозете ми като нозете на елените, и поставя ме на високите ми места; Учи ръцете ми да воюват, така щото мишиците ми запъват меден лък”* (2Царе 22:34-35). Каква сила, приятели и съседи! Когато силата ви идва от Господа, вие можете да се противопоставите на всичко, което ви предложи живота. *“Ти си ми дал и щита на избавлението Си...и Твоята благодат ме е направила велик”* (2Царе 22:36). След това Давид продължава да описва с ярки изрази онези случаи в живота му, когато той е бил слаб и Бог му е дал сила. Когато времената са тежки, Бог ни вижда. Когато дните ни са мрачни, Бог е светлината. Когато вървежът ни е несигурен, Господ е нашата сила. Апостол Павел откликва на същото нещо в 2Кор.12: *“А за да се не превъзнасям поради премногото откровения, даде ми се трън в плътта, пратеник от сатаната да ме мъчи, та да се не превъзнасям. Затова три пъти се молих на Господа да се отмахне от мене; и Той ми рече: Доволно ти е Моята благодат; защото силата Ми в немощ се показва свършена. И тъй, с преголяма радост по-добре ще се похваля с немощите си, за да почива на мене Христовата сила. Затова намирам удоволствие в немощи, в укори, в лишения, в гонения, в притеснения за Христа; защото, когато съм немощен, тогава съм силен.”* Това е тайната: “Великата Божия сила се извява най-добре в нашата слабост. Господ казва: Силата МИ най-ясно се забелязва от другите хора, когато Вие сте слаби.” Но това е трудно да се приложи на практика, нали? Ние искаме да бъдем силни. Но въпреки това ключов принцип в християнския живот е, че Бог работи най-мощно в живота ни тогава, когато признаваме, че сме слаби. Когато ни изглежда, че краят ни е настъпил, Той се показва в силата Си. В ст. 36 Давид възкликва: *“Твоята помощ ме прави велик.”* И това е истината. Когато времената са тежки, Господ е единственото ни убежище и сигурност. Когато дните се мрачни, Господ е единствената ни светлина. Когато ние сме слаби, Господ е единствената ни сила.

4. Когато бъдещето ни е неясно, Господ е единствената ни надежда (ст.50-51). Вижте как Давид довежда песента си до нейния велик финал: *“Затова ще Те хваля, Господи, между народите, и на името Ти ще пея”* (2Царе 22:50). Независимо от всичко, което е трябвало да преживее, Давид не изпитва горчивина или негодувание. Какъв човек! Приближавал е края на живота си с песен на уста, а не с горчиво мърморене или съжаление в сърцето си. Защо? Защото: *“Ти (Господ) си, Който даваш велико избавление на царя Си, и показваш милосърдие към помазаника Си. Към Давида и към потомството му до века”* (2Царе 22:51).

Забелязал съм, че докато остаряваме и годините започват да се натрупват, бъдещето ни се превръща в нещо много по-значимо за нас от настоящето. Когато сме 50 или 60 годишни, ние започваме да си чудим, какви ще бъдем, когато станем на 70 или 80 години, ако доживеем до тази възраст. В този псалм Давид ни обещава, както в резултат от своя опит, така и поради вярата си, че Господ ще покаже любезната Си милост към Неговите помазани и даже, че вечно ще се грижи за потомството им. Това е изпълнено с надежда видение, нашата единствена надежда, защото Бог е единственият ни източник на надежда. Преди години сестра ми Луси ми даде една книга, която много ценя. На челната страница на книгата тя написа следните думи от една стара поема - думи, които запомних моментално и никога няма да забравя: “На кого можем да разчитаме, Боже, ако не на Тебе, че ще заситиш жадните ни души? Неизчерпаем извор, безплатна вода, когато всички останали потоци са пресъхнали.”

Забелязвам, че ние, християните, често трудно възприемаме, че Бог е единствената ни надежда, убежище, светлина и сила, защото сме толкова склонни да опитаме всичко останало. Ние автоматично се поставяме в зависимост от всичко друго, но не и от Бога. Независимо от това, Той ни чака, търпеливо ни чака, за да ни покаже колко е силен. Той е нашата светлина и нашето спасение, от кого да се страхуваме? Той чува плаحوвете ни. Той ни издига от ужасната дупка; Той поставя краката ни на скала и утвърждава онова, което правим. Той извява силата Си в нашата слабост. Той хвърля светлина в нашата тъмнина. Той се превръща в надежда когато сме объркали пътя и се превръща в безопасност, когато сме объркани. Той е центъра на нашия живот. Благодарят ти, Давиде, че си ни оставил това напомняне във финалната си песен на триумфа. И нещо още

повече, благодаря ти, Господи, че си в живота ни, че не ни позволяваш да се предадем, че никога не ни позволяваш да се чувстваме глупави, защото сме слаби. Кой друг имаме, Боже, ако не Тебе

Глава 23

Когато вярващите в Бога постъпват глупаво

Сама по себе си старостта не е гаранция за зрялост или за недопускане на грешки. “*Не само многолетните са мъдри, нито само старците разбират от правосъдие.*” (Йов 32:9 – мой превод).

В книгата си “Духовно водачество” на Д. О. Сандерс има една глава, наречена “Цената на лидерството” в която се казва: “Никой не трябва да претендира да бъде духовен лидер, ако не е готов да плати цена, която е по-голяма от цената, която съвременниците и колегите му са готови да платят. Истинското лидерство винаги изисква цялостно отдаване от човека и колкото по-ефикасно е лидерството, толкова по-висока е цената, която лидера трябва да плати.” Когато духовният лидер се отклони от Божия път, често последиците са унищожителни и с голямо отражение. Когато мъжете и жените, които претендират да са модел на съобщението на Христос го предават неправилно, дали чрез действията си, или чрез учението си, те нанасят разрушителен удар по тялото на Христос. Щеше да бъде чудесно, ако можех да кажа, че когато остареем, ние автоматично израстваме или че колкото по-дълго вървим с Бога, толкова повече сме имунизирани срещу греха. **Но това не е така.** Ние НИКОГА няма да получим имунитет срещу греха. Често най-болезнено падат онези, които най-дълго са вървели с Бога. Освен това, не трябва да си мислим, че докато вървим с Бога, ние сме такива, каквито трябва да бъдем. Не съществува такова нещо като “надживян грях.” В 2Царе 24 и в 1Лет. 21 ние виждаме изразителното описание на трагичният пример за това, как в последните години от живота си Давид извършил един грях, който се е отразил на живота на хиляди хора. Това събитие може би се е случило непосредствено след една война между Израел и старият му враг - филистимците. Интересно е, че можем да открием общи неща между последната битка на Давид и първата му битка. И двете са били срещу филистимците, и двете са били срещу гиганти. Давид е убил Голиат в първата битка, а в последната е бил убит един наследник на Голиат.

Разясняване на едно лошо решение

Давид излязъл победител в първата битка, победил е и в последната. Обаче след битката и победата Давид се оказал уязвим. Както вече видяхме по-рано в тази книга, ние сме най-уязвими непосредствено след като сме спечелили победа. Точно в този момент Сатаната поставя капаните си. Вижте какво се е случило с Давид: “*Подир това гневът на Господа пламна против Израеля, и Той подбуди Давида против тях, казвайки: Иди, преброй Израеля и Юда*” (2Царе 24:1). Бог е бил разгневен на Израел. Ние не знаем какво е причинило Неговия гняв, но независимо от причината, Давид също бил обезпокоен. Загрижен за положението, той заповядал: “Иди и преброй Израел и Юда.” “*Царят, прочее, каза на началника на войската Йоав, който бе с него: Мини сега през всичките Израилеви племена, от Дан до Вирсавее, та пребройте людете, за да узная броя на людете*” (2Царе 24:2). Давид е казал: “Искам за знам колко човека живеят в тази земя.” Изследователите на Библията предполагат, че желанието му е било да узнае силата на армията си. С други думи, гордостта е била скрития мотив за това решение. Той е искал да знае колко голяма е в територията на царството, колко обширно е то и колко голяма е армията му. В този момент е получил един умен съвет, който за нещастие е пренебрегнал. “*А Йоав казва на царя: Господ твоят Бог дано притури на людете стократно повече отколкото са, и очите на господаря ми царя дано видят това; но защо господарят ми царят намира наслада в това нещо*” (2Царе 24:3)? Това е учтив начин да се каже: “О, Давид, надявам се, че докато си жив, Бог ще увеличи стократно народа на Израел, но защо настояваш да направиш това?” Задавайки този въпрос, Йоав предлага един мъдър съвет, но Давид не го възприема. А ако го е възприел, отговорът му не разкрива това. Очевидно, той държи на положението си и казва на Йоав: “Направи това, което ти казах.” В 1Лет. 21 виждаме по-ясно описание на положението. “*Но Сатана се подигна против Израеля, и подбуди Давида да преброи Израеля*” (1Лет. 21:1). Това е объркващо твърдение: че Врагът е бил пряко отговорен за това, че е повлиял на разума на Давид, за да се породи в него тази греховна идея и той

упорито да настоява за нейното осъществяване. Но това не е изненадващо, **тъй като знаем, че истинската битка за живота ни се води в ума ни**. Когато Апостол Павел е писал за работата на Сатаната, той е казал: *“Да не би сатаната да използва случая срещу нас, защото ние знаем неговите замисли”* (2Кор. 2:11). Оригиналната гръцка дума произхожда от корена “ум, разум”. Следователно, този стих може да се прочете така: “Ние знаем неговата способност да влиза в умовете ни и да направлява мислите ни.” Точно това се е случило с Давид. Сатаната го побутнал в мислите му и Давид си казал: “Защо да не преброиш хората си? Нека да видим колко е голямо царството ти? Защо да не провериш колко обширно е станало царството ти?” Йоав го предупредил да не прави това, но *“царската дума надделя”* (1Лет. 21:4). Това предполага, че може би е имало някакъв спор помежду Давид и Йоав и царят е победил, налагайки се над генерала си. Като цар на Израел, Давид е заемал недостижимо положение и не се чувствал отговорен пред никой. Той можел да прави каквото си пожелае, даже без да е предизвикан за това. Даже когато ставало въпрос за някой като Йоав, който е командвал цялата войска, Давид е можел да каже: “Просто го направи!” Право или криво, думата му не се отменяла. Тук трябва да повтора нещо, което казах по-рано. Опасно е да живеем живот, при който не се подчиняваме на никой, независимо от това, колко високопоставено е положението ни. Това е едно несигурно място. А положението на Давид е било тъкмо такова. Бъдете много, много внимателни, ако се окажете в такова доверено и несигурно положение, при което поради авторитета си не се отчитате пред никой друг. Всъщност, аз бих ви посъветвал да си подберете една група от доверени хора, пред които доброволно да се отчитате. Неограничените пълномощия и необезпокояването от нищо лидерство е опасно нещо. Малцина могат да се справят с това, в този случай не е успял даже този застаряващ, богопомазан цар на име Давид. Решението му да преброи хората доказва това. Това решение разкрива две слабости в живота на Давид към този момент. Първата слабост е, че Давид е загубил контакт с Бога. Ние не виждаме Давид да се моли, да търси съвета на Бога, да се рови в Писанията, преди да вземе това решение. Той просто решил да го направи. Втората слабост е, че Давид не се отчитал пред никой около него - едно опасно високомерие.

Обяснението на едно изобличително сърце

“И след като преброи Давид людето, сърцето му го изобличи...” (2Царе 24:10). Това е причината, поради която Давид е бил харесван от Бога. Той не е бил безпогрешен, но до края на дните си е имал чувствително сърце към Бога. *“Сърцето му го изобличи.”* Оригиналната еврейска дума е *nakah* има още по-суров смисъл - “да бъде атакуван, да бъде шурмуван.” Понякога тя се използва за град, който е бил разрушен и унищожен. Тази дума предава идеята да бъдеш наранен или осакатен. С други думи, дълбоко вътре в Давид е живял един друг, вътрешен човек, който е играел ролята на обезпокоително напомняне за Божието недоволство от това, което е правел. Когато сърцето ни изобличи, ние сме поели по пътя на възстановяването. Но има мнозина упорити и трудно подчиняващи се християни, които преднамерено действуват срещу Божията воля. Поради това те са принуждавани да бягат по-бързо и по-бързо, защото отказват да чуят гласа на собственото им сърце, който ги изобличава. За съжаление, онези, които притежават най-голямата власт, които са най-високопоставени, се вслушват най-малко в този вътрешен и болезнен глас. Давид е бил чувствителен към този вътрешен глас. Когато Йоав му съобщил резултата от преброяването, той започнал да го проучва. Докато правел това, може би Бог му е припомнил умният съвет на Йоав и това започнало да го измъчва. Защо направих това нещо? Колкото повече мислел за това, толкова по-силно звучал отговорът в главата му. Единствената причина е гордостта ми. Били ли сте някога обезпокоени в духовния си път? Ако сте били, какво направихте? Пренебрегнахте ли вътрешния глас и просто продължихте да вървите в същата посока? Или може би се спряхте неподвижно и си казахте: “Аз сгреших. АЗ СГРЕШИХ! Бог ме проверяваше с това и аз знам, че Той иска аз да направя нещо по този въпрос.” Сърцето на Давид го изобличило, когато той преброил хората и отново виждаме човека, който казва тези тежки думи: *“И Давид рече на Господа: Съгреших тежко като извърших това нещо; но сега, моля Ти се, Господи, отмахни беззаконието на слугата Си, защото направих голяма глупост”* (2Царе 24:10). Ако погледнем към 1Лет., ние ще получим повече подробности: *“Но това се видя зло пред Бога; затова Той порази Израеля”* (1Лет.21:7). Подозирам, че това е причината, поради която сърцето на Давид е започнало да се безпокои. Когато сме направили лошото и започнем да виждаме унищожителните резултати от нашия грях, ако сме чувствителни към Божията дейност вътре в нас, ние не можем да останем спокойни.: *“Тогава Давид каза на Бога: съгреших тежко като извърших това нещо; но сега, моля Ти се, отмахни беззаконието на слугата Си, защото направих голяма*

глупост” (1Лет. 21:8). Това е доста честна постъпка, нали? “Аз сгрехих! Аз направих голяма глупост!” След тази искрена декларация Давид е трябвало да избира. Това е най-необикновената част от Библията. Доколкото знам, това е единственото място в Библията, където на един човек е дадена възможността да избере какви да бъдат последиците от неговия грях. Бог е дал на Давид да избира една от три възможни последици. “И Господ говори на Давидовия гледач Гад, казвайки: *Иди, говори на Давида, казвайки: така казва Господ: Три неща ти предлагам; избери си едно от тях, за да го извърши над тебе. Дойде, прочее, Гад при Давида та му рече: Така казва Господ: Избери си или тригодишен глад, или три месеца да гинеш пред неприятелите си като те стига ножът на неприятелите ти, или три дни да поразява Господният меч, сиреч, мор на земята, като погубва ангелът Господен по всичките Израилеви предели. Сега, прочее, виж какъв отговор да възвърна на Оногова, Който ме е пратил*” (1Лет. 21:9-12). Труден избор има да прави Давид, нали? Всяко от последствията е ужасно. Но вижте колко ясно е това напомняне: Човек не може да сгрехи и да не си получи заслуженото наказание. Даже ако Давид избере последният вариант, както и направил, това е било едно никога незабравимо събитие.

Какво предупреждение да не грешим бихме имали, ако преди да сбъркаме можехме да хвърлим само един поглед върху последиците от греха - върху тъгата, мъката и нещастията, които ще бъдат причинени на други хора - това е жребии, който трябва да се приеме. Въобще не съм изненадан от отговора на Давид към Бога: “Намирам се много на тясно” (2Царе 24:14). Давид е бил “много на тясно.” Тук оригиналната еврейска дума, *tsarar*, означава, да бъде завързан, ограничен, присвит.” Стомахът му е бил присвит и разбъркан. Бихме могли да кажем, че е бил завързан на възел. (Всички сме се чувствали така понякога.) Давид е чул какво му се предлага и огромното чувство за вина, което го обляло отвътре било почти непоносимо за него. “И Давид рече на Гада: *Намирам се много на тясно; обаче, да падна в ръката на Господа, защото Неговите милости са твърде много; но в ръката на човека да не изпадам*” (1Лет. 21:13). Мъдър избор. Ако имате нужда от милост, паднете в ръцете на Бога. Ако искате някой да ви осъди, паднете в ръцете на хората. Давид е знаел това. Той е направил най-добрият избор. “Избирам трите дни на Господния меч,” казал Давид. Но даже това е било ужасно наказание, което е трябвало да се понесе. Това е била високата цена, която е трябвало да бъде платена, но в този случай тя е платена единствено от хората, които са били подчинени на Давид. Колко ли нещастен се е чувствал Давид, знаейки, че НЕГОВАТА вина е предизвикала ТЕХНИТЕ болки и загуби. Следва една внушителна сцена, когато Давид видял Божият мор да опустошава Израел, убивайки хората един след друг. Това е било повече, отколкото царят е можел да понесе - унищожение, предизвикано от собствената му глупост. “И тъй, Господ прати мор върху Израеля от оная утрин до определеното време; и измряха от людете на Дан до Вирсавее седемдесет хиляди мъже” (2Царе 24:15). Тогава Бог изпратил един ангел да разруши Ерусалим. Представете си, Господ ще унищожи този велик столичен град - Давидовият град. “И Бог прати ангел в Ерусалим, за да го погуби; но като щеше да го погубва, Господ погледна и се разкая за злото, и рече на ангела, който погубваше людете: *Стига вече...*” (1Лет. 21:15). Когато Давид видял ангелът на смъртта да сее смърт по земята, той “повдигна очи, и видя, че ангел Господен стоеше между земята и небето с гол меч в ръката си, прострян над Ерусалим, тогава Давид и старейшините облечени във вретница, паднаха на лицето си. И Давид рече на Бога: *Не аз ли заповядах да преброят людете? Наистина аз съм, който съгрехих и извърших голямо зло; но тия овце що са сторили? Над мене, моля Ти се, Господи Боже, нека бъде ръката Ти, и над моя бащин дом, а не над Твоите люде, за да ги погуби*” (1Лет. 21:16-17). Ужасна е цената, която плащаме заради греха си. Онези, които от деца са израсли в църква, са чували толкова често това предупреждение, че то повече не им оказва голямо въздействие. А би трябвало! Вижте какво казва един човек: “Грехът не е добър градинар за душата. Той променя естествените качества на почвата, докато всичко стане грозно; докато не се принизи всичко, което е възвишено; докато не се прахоса всичко, което е обещаващо. Тогава живота става като пустиня - сух и неплоден, изпразнен от цел и щастие. Следователно, да се грехи не е разумно, а унищожително. Това не е изход, а само мъка.”

Давид вижда всяка монета, с която се заплаща цената на греха му. Той вижда неговата грозота, неговото унищожително въздействие, неговия ужас. Той е нещастен човек, който осъзнава отговорностите си за собственото си несъвършенство и се поставя цял в зависимост от Божията милост. Бог има план. Той иска Давид да получи незабравим спомен. “Тогава ангелът Господен заповяда на Гада да рече на Давида да отиде и издигне олтар Господу на гумното на евусеца Орна” (1Лет. 21:18). Удивително е, колко послушен става човек, след като изстрада ужасните последици на греха. Няма нежелание, той даже не задава въпроси. Давид би отишъл където и да е

и би направил каквото и да е, което Господ му каже. *“И така, Давид възлезе според думата, която Гад говори в Господното име. И като се обърна Орна и видя ангела, четиримата му синове, които бяха с него се скриха. А Орна вършееше жито. И като идеше Давид към Орна, Орна погледна и го видя; и излезе из гумното, та се поклони на Давида с лице до земята”* (1Лет. 21:19-21). Грехът на Давид не е бил публично известен. Орна все още гледа на своя цар като на човек на Бога. Това е една от опасностите на духовното лидерство. Хората си мислят само най-доброто, те издигат лидерите си на някакъв пиедестал и постоянно поставят жертвоприношения в краката им. Давид би могъл да се възползува от това, но е знаел твърде добре тъмните страни от собствения си живот и все още е бил, независимо от всичко което е изживял, човек по Божието сърце. За да получим пълна представа за тази среща, нека да разгледаме описанието в 2Царе: *“И така, Давид възлезе според Гадовата дума, както заповяда Господ. И Орна, като погледна, видя, че царят и слугите му идат към него; и Орна излезе, та се поклони на царя с лице до земята. Тогава рече Орна: Защо е дошъл господарят ми царят при слугата си? А Давид каза: Да купя гумното от тебе, та да издигна олтар Господу, за да престане язвата между людеите. А Орна рече на Давида: Господарят ми царят нека да вземе и принесе жертва каквото му се вижда за добре; ето воловете за всеизгаряне, и диканите и оръдията на воловете за дърва. Всички тези, о царю, дава Орна на царя...”* (2Царе 24:19-23). Орна едва ли е знаел за греховният живот на царя. С детинска наивност той е приел като чест да даде на Давид всичко, което пожелае. Каква вяра, какво уважение! Колко ли е било болезнено за Давид да слуша тези думи. Нещастен, знаещ грозната истина за собствения си живот, поради Божията милост той е бил в състояние да застане там и да отхвърли предложението на Орна: *“А царят рече на Орна: Не, но непременно ще купя от тебе за определена цена; защото не ща да принеса на Господа моя Бог всеизгаряния, за които не съм похарчил. И тъй, Давид купи гумното, а воловете купи за петдесет сребърни сикли”* (2Царе 24:24). Давид е казал: *“Аз не мога да взема като дар това, което ми предлагаш, но ще ти платя за него.”* Така Давид купил земята и воловете и построил олтар, както Бог му заповядал. *“И там Давид издигна олтар Господу, и принесе всеизгаряния и примирителни приноси. И Господ прие молбата на земята, та язвата престана между Израиля”* (2Царе 24:25). *“Тогава Господ заповяда на ангела, та повдигна меча си в ножницата му”* (1Лет. 21:27). Нещастieto било прекратено поради подчинението на Давид. Морът свършил. Какво облекчение е да се прочете, че ангелът е прибрал меча обратно в ножницата му. Благовонията от жертвоприношението на Давид са издигнали в небесата и Господ казал: „Стига вече съд!”

Поуки за днешния ден

Предполагам, че някой читател може да си помисли: “Как може Бог да прави такива неща?” Честно казано, в противовес на това аз се чудя: “Как е способен Господ да спре до там, знаейки какво заслужаваме?” Ние не заслужаваме НИЩО от онова, което получаваме; всичко дължим на Неговата чудна милост. Ако грешни хора като нас получат онова, което “заслужават,” всичко наоколо ще се превърне в истински ад. Мечът на ангела бил прибран в ножницата, но загинали 70 000 човека. 70 000 тъгуващи семейства, чийто живот е бил белязан от компромиса, който Давид направил с гордостта си. Всеки духовен лидер ще направи добре поне веднъж годишно да прочита тази история!

От този случай могат да се извлекат поне 3 предупреждения:

1. Ако живеем безотговорно, ние флиртуваме с опасността. Отговорността е едно от нещата, които Бог използва, за да опази чисти хората си. Всички имаме нужда да се чувстваме отговорни пред някого. Ако Давид беше послушал Йоав, никога нямаше да преброи хората, което станало причина за това унищожение. Да пренебрегваме отговорността означава да флиртуваме с опасността.

2. Ако пренебрегваме последствията от греха, ние отхвърляме Божията истина. Библията е пълна с реалните последиците от греха. Грехът наистина е егоистична постъпка. Правим нещо за наше удоволствие, без много да ни е грижа за последствията, които могат да засегнат някой друг човек.

3. Когато не сме в състояние да се отнасяме сериозно към Бога, това означава да отхвърляме Неговата божественост. Завладян от забавленията и удоволствията на живота, за човек е изкусително да отиде твърде далеч и да стигне до границата на Неговата святост. Когато става въпрос за Бога, ние сме длъжни да Го възприемаме много сериозно, а не да си играем игрички с Него. А когато Го възприемаме сериозно, Той ни дава задоволството и радостта на един

пълноценен живот.

Убеден съм, че ако можем по някакъв начин да върнем обратно Давид от смъртта и за го разпитаме сега, един от най-суровите му съвети би бил насочен към духовните лидери, които са спечелили уважението на хората, които хората трябва да следват и на които трябва да вярват. Ако бъде попитан какво би желал да ни припомни, мисля си, че той ще спомене за този откъс от собствения си живот и да ни предупреди да не ставаме роби на гордостта си.

Ако толкова велик и свят човек като Давид е можал да направи тази грешка в края на живота си, какво да кажем за всеки друг човек? Това включва както вас, така и мене. Господ да помага на всички ни.

Глава 24

Краят на една епоха

Джон Уиклиф би могъл да се нарече началото на една ера. Благодарение на усилията на този верен християнски учител, проповедник и преводач на Библията е поставено началото на Реформацията. Известно време преди смъртта му през 1384 година той е стоял сам, подложен на устни и физически нападения. Той си поставил задачата да преведе на английски език както Стария, така и Новия Завет - една толкова непопулярна идея, която станала причина за мъченическата му смърт. До завършването на героичната работа на Уиклиф Библията била привързана с верига към богато украсени с орнаменти [църковни олтари и била писана на латински език, който знаели само свещениците. Въпреки, че бил заплашван заради храброто си противопоставяне, Уиклиф завършил монументалната си задача, а след това написал следните думи като предговор на своя превод на Библията: “Тази Библия е преведена и ще направи възможно съществуването на правителство на хората, избрано от хората и работещо за хората.” (Коментар: Колко актуално е това послание днес, българите. Колко по-добро управление цялостно да имаме, ако Библията, която е широко достъпна, не е пренебрегвана, а бъде четена и изучавана от народа ни. Д.Пр.) Едва ли Уиклиф е предполагал, че почти 500 години по-късно думите му ще бъдат извадени от страниците на Библията и ще бъдат направени безсмъртни от един президент на Новия Свят, който ще обещае “ново раждане на свободата” основаващо се на “правителство на хората, от хората и за хората.” Година и половина по-късно Абрахам Линкълн бил убит. Между стотиците, които са описали смъртта му има един, който посочва следната истина: “Смъртта на Линкълн бележи края на една епоха.” Живота на някои хора е толкова забележителен със смелите си постижения, че те поставят началото на нова епоха. Със смъртта си други хора поставят край на друга епоха. Тяхното мислене, техните съзидателни идеи, техният удивителен живот оставя дълбока бразда в историята. Личните им качества са толкова забележителни, че след смъртта им никой не може да ги замени. Смъртта на Давид, най-великият цар на Израел, отбелязва края на една епоха, завършването на един период от време на земята, който никога няма да се повтори. Колкото и велик да е бил Соломон, той никога не е заел и не се е изравнил с царуването на баща си Давид. В буквален смисъл те двамата поставили началото и края една ера. Г. Фредерик Оуен по прекрасен начин обобщава същината на живота на Давид: “Давид е задоволил народът на Израел, завинаги е успокоил филистимците, след това в един период на мир и благоденствие е написал много псалми за възхвала на Йехова. Остаряващият цар натрупал огромни запаси от камъни и желязо, мед и дървени трупи за издигането на храма на Бога, дал е прощалните си указания и е завършил най-успешната царска кариера, която някога е записвана в историята.”

Животът и смъртта на Давид оформят края на една епоха. Бихме могли да кажем, че когато Давид е умрял, Бог е разрушил матрицата, с която е създаден. Преди да погледнем описанието на края на живота на Давид в Стария Завет, нека да прочетем обобщението на Павел за живота на този велик цар: “Обаче, Давид, след като в своето си поколение послужи на Божието намерение, заспа и биде положен при бащите си и видя изтление” (Деян. 13:36).

Сега махнете името на Давид и поставете на негово място вашето име: “Обаче, (вашето име) след като той / тя в своето си поколение послужи на Божието намерение, заспа и беше погребан (а) и изчезна от лицето на земята.”

Всеки човек има цел, заради която е роден, всеки един от нас. Малцина са тези, които са дошли на този свят с цел като целта на Давид, но никой човек не е роден от Бога с целта да е незначителен. Трагедията на всички трагедии е, че ние живеем и умираме, без да сме намерили

целта си, тази специална цел, определената от Бога причина, за да служим на нашето поколение. Вие имате уникални и специфични само за вас задачи, различни от задачите на другите хора по земята, които трябва да изпълнявате за вашето поколение. Тези задачи може да не са толкова велики, колкото са велики мечтите ви или те далеч могат да надхвърлят очакванията ви; но независимо какви са те, вие трябва да ги откриете и да ги изпълните. А ако ги откриете и изпълните, когато дойде залезът и живота ви свърши, вие ще бъдете доволен, че сте постигнали целта на Бога за живота ви.

Ролята на Давид е била да служи като цар и да продължи праведността на Израел. В 1Лет.28 и 29 виждаме описание на края на живота му и записа на последните му думи. В тази последна част от земния си живот, Давид е взел участие в 4 дейности: обмислял е построяването на храма; говорил е на сина си Соломон; молил се е на Бога и се е възраждал заедно с хората си. Завършвайки тези забележителни неща, най-великият цар на Израел е умрял, слагайки края на една епоха.

Обмисляне на храма: една несбъдната мечта

След 40 годишната си служба на Израел Давид, остарял и може би приведен от възрастта си, погледнал за последен път в лицата на верните си последователи. *“Тогава Давид събра в Ерусалим всичките Израилеви първенци, първенците на племената, началниците на отрядите, които служеха на царя по реда, и хилядниците, стотниците и надзирателите на всички имоти и притежания на царя и на синовете му, както и скопците му, юнаците му и всичките силни и храбри мъже”* (1Лет. 28:1). Какво изумително събрание е било това! Може би групите са били номерирани по стотици. Всяко лице е представлявало един спомен в съзнанието на този стар човек. Всички били тук и обграждали този обичан и остарял цар, който ги събрал за да им даде последните инструкции в живота си. Може би гласът му е треперел от вълнение, когато е издигнал ръката си пред смълчаното събрание. *“И цар Давид се изправи на нозете си, та рече: Чуйте ме, братя мои и люде мои. Аз имах в сърцето си желание да построя успокоителен дом за ковчега на Господния завет и за подножието на нашия Бог; и бях направил приготовление за построяването”* (1Лет. 28:2). Докато чета този стих, аз усещам актуалността на истината за тази мечта на живота на Давид. Той е живял и е умрял с едно неизпълнено желание, защото ако Давид е оставил някакво наследство, то е било да се построи храм на Бога. Аз усещам актуалността както в думите, така и в духа на този стих, защото знам, че дълбоко в сърцето на всеки мислещ човек има една мечта, едно желание. Когато около нас няма никой и когато сме в състояние да бъдем абсолютно честни със себе си пред Бога, вие и аз лелеем някакви сънища, някакви надежди. Много бих желал в края на дните ви да видите, че се е изпълнила мечтата ви да.....(напишете тук мечтата си). Това е вашето лично желание. Това е вашата тайна мечта. Обаче, въз основа на опита от живота на Давид, аз съм длъжен да ви кажа, че е много вероятно да умрете, без да се изпълни мечтата ви. Едно от най-трудните неща на света е да чуете и да се съгласите с това.

Давид е научил за тази реалност и е реагирал като човек по Божието сърце. Какъв забележителен човек! Той имал силно желание да построи храм, но Господ му отказал и Давид приел това решение. Той чул Божието “не” и не се е съпротивлявал. *“Но Бог ми каза: Ти няма да построиш дом на името Ми, защото си войнствен мъж и си пролял много кръв”* (1Лет. 28:3). Когато бил роден Соломон, той бил наречен с име, което означавало “мир.” Известната по цял свят еврейска дума shalom (мир) произлиза от корена на името “Соломон”. Следователно, Бог е избрал синът на Давид, един миротворец, един дипломат, а не воин, за да построи Неговия дом. Той е искал тази мечта да се изпълни от човек с различен темперамент. Давид е осъзнал това и покорно е приел Божието “не”. Това е ужасно трудно да се направи. Мечтите умират трудно, но погледнете към неговия отговор. *“А Господ Израилевият Бог избра мене, измежду целият ми бащин дом, за да бъда цар над Израеля до века; защото избра Юда за вожд, а от Юдовия дом избра моя бащин дом, и измежду синовете на баща ми благоволи да направи мене цар над целия Израил”* (1Лет. 28:4). Какво прави Давид? Той се концентрира върху онова, което Бог му е позволил да прави. На нас ни е толкова лесно да бъдем толкова разочаровани и отчаяни поради неизпълнимата ни мечта, че да забравим онова, което Бог ни е давал и добрите неща, които Той е постигнал чрез нашите усилия и нашите ръце. Вместо да тъгува заради неизпълнената си мечта през последните години от живота си, Давид се фокусира върху добрите неща, които е получил от Бога. Още веднъж възкликвам: КАКЪВ ЧОВЕК! Той наистина гледа на живота от Божията гледна точка. Вижте колко позитивно поддържа Божия план. *“А измежду всичките ми синове, защото Бог ми даде много синове, Той избра сина ми Соломона да седи на престола на Господното царство над Израеля.; и*

рече ми: Син ти Соломон, той ще построи дома Ми и дворовете Ми; защото него избрах да бъде Мой син, и аз ще бъда негов Отец. И ако постоянствува да изпълнява заповедите Ми и съдбите Ми, както прави днес, аз ще утвърдя царството му до века. Сега, прочее, пред целия Израил - Господното общество, и при слушането на нашия Бог, заръчвам ви: Пазете и изпитвайте всички заповеди на Господа вашия Бог, за да продължавате да владеете тая добра земя и да я оставите след себе си за наследство на потомците си за винаги” (1Лет. 28:5-8). Давид казва: “Господ не ми отговори утвърдително. Когато стана въпрос за собствената ми мечта, Той ми отказа. Но Той ми даде други неща в замяна на тази мечта и аз вземам колкото мога повече от тези други неща.” Всички ние можем да се поучим от разумният и мъдър отговор на Давид.

Имате ли някоя бленувана мечта, от която ще трябва да се откажете? Обикновено са необходими години, за да разберем какво ще се случи, защото колкото сме по-млади, толкова по-велики са мечтите ни, толкова по-необятни са надеждите ни и толкова сме по-решени да ги осъществим. Но когато остаряват, мнозина разбират, че някои от тези големи мечти никога няма да се реализират. Може би това е мечта за велики постижения, постигнати в резултат на уникална работа за обществото. Може би това е желание за някаква кариера или призвание. Може би това е мечта за голяма любов и женитба. Може би това е надежда за нещо в живота ви, за което сте се надявали дълги години. Каквото и да е, сега вие осъзнавате, че това никога няма да се реализира и това е горчивото хапче, което ще трябва да глътнете. Но подобно на Давид, това е една възможност да намерите задоволство в това, което Бог ви е позволил да правите. Докато осмисляме живота му и собствената му неизпълнена мечта, Давид ни казва: “Искам да отклоня вниманието ви от това, което не беше възможно да осъществите и да го насоча към онова, което Бог е направил за вас.”

Не е ли това едно предизвикателство за нас? Ние можем да изживеем последните години от живота си, смазани от чувството за вина или потънали в миналите си провали. Ние или трябва да бъдем изяждани отвътре, или да кажем: “По Божията милост аз направих най-доброто което можах с това, с което разполагах. И аз твърдя, че Той обещава по някакъв начин да използва това, което съм постигнал за Своята още по-голяма прослава.” Какъв чудесен подход може да има човек в края на живота си!

Говорейки на сина си: един нежен управник

След това, в един емоционален момент, Давид се обръща и поглежда към сина си Соломон. Сигурно се е усмихнал вътрешно, когато е видял в този млад мъж възможността да се изпълни дългогодишната му мечта. Давид не можал да я осъществи, но синът му щял го направи. Поради това той дава един съвет на Соломон. Това ще бъдат последните думи в живота му и Давид ги е подбрал много внимателно. Това са премерени думи, основаващи се на собствения му опит като цар, изпълнени с емоции, богати със значимост. Поглеждайки назад към 40 годишния си живот като лидер на Израил, Давид казал . “*И ти, сине мой Соломоне, познавай Бога на баща си, и служи Му с цяло сърце и с драговолна душа; защото Господ изпитва всичките сърца; и знае всичките помисли на ума; ако Го търсиш, Той ще бъде намерен от тебе; но ако Го оставиш, ще те отхвърли завинаги”* (1Лет. 28:9).

Не е изненадващо, че в началото Давид поръчва на сина си как да се отнася към Бога. “Соломоне, познай Господа. Познай Бога на баща си.” Това е толкова очевидно, за да се споменава, нали? Но, разбирате ли, Давид е бил наясно с тиранията на прибързаността. Той е бил цар от толкова дълго време и е изживял толкова безпокойства и вълнения. Той е знаел, че на трона на Израил е имало достатъчно неща, които могат да отвлекат вниманието на човека и той да се изкуши да няма време за Бога. Поради това Давид казал: “Соломоне, над всички останали неща, които искам да ти предам, аз искам ти да познаваш Бога.”

Ако можете да поставите детето си до вас преди да умрете и да му дадете един съвет как да живее, какъв ще бъде този съвет? Или, може би нещо по-важно, бащи и майки, какъв съвет давате на децата си сега, в този момент? Какъв характер и стил на живот инвестирате в тях? Давид е гледал дълбоко в очите на обичаният си син Соломон, детето на неговата любов с Витсавее. Чудя се, дали е можал да съзре в него първите белези на плътския живот и упорития стремеж към задоволяване на собствените си желания, а не към съобразяване с Божията воля? След това, поглеждайки обратно към собствения си живот и знаейки, че подобни неща могат да се случат и на синът му, Давид казал на Соломон: “Познавай Бога, сине мой. Над всичко останало, старай се да Го познаваш дълбоко и неограничено.”

Второто нещо, което Давид е поръчал е да служи на Бога. “Соломоне, служи на Бога на баща си.” Той не спира до тук, а казва да му служи с цялото си сърце и с волята на разума си.

“Соломоне, не карай Господ да те принуждава да Му се покланяш. Прави това с цялото си сърце. Прави го с цялото си желание, без задръжки.” Давид е можел да каже тези неща, защото сърцето му е било такова. Той е бил сладкопойния певец на Израил, който е композирал и пял великите псалми на възхвала на Бога и Соломон е знаел това. Верността на баща му към Бога остава едно незабравимо наследство в съзнанието на Соломон.

Бащи, какво е вашето духовно наследство? Ще израстват ли децата ви с познанието, че баща им служи на Бога с желание, с цялото си сърце? Няма по-добър начин от примера на живота на родителите, който е отдаден на Бога, за да се научи едно дете как да живее. Давид е призовал Соломон да служи на Бога с желание и с цялото си сърце, защото сам той е постъпвал така. Разбира се, той не е бил безгрешен. В същност, той добавя “защото Господ изпитва всичките сърца; и знае всичките помисли на ума”. Може би когато е казвал това, Давид си е спомнил мрачните дни преди години, когато е стоял в къщи далеч от бойното поле и е извършил грях. Той може би си е мислил: “Соломоне, ако има някакъв начин, не повтаряй грешката ми.”

Третото нещо, казано на Соломон е: “Търси Бога на баща си.” *”Ако Го търсиш, Той ще бъде намерен от тебе; но ако Го оставиш, ще те отхвърли завинаги. Внимавай сега; защото Господ избра тебе да построиш дом за светилище; бъди твърд и действуй”* (1Лет. 28:9-10). Обичам този откъс. В ст.11-19 Давид говори за изграждането на храма и ми харесва начина, по който се разкрива това пред нас. Мога да си представя как Давид дърпа настрани Соломон и му казва: “Виж сега, Соломоне, аз направих всички тези планове.” Може даже да е разгънал чертежите за строителството и си ги представяме да ги разглеждат заедно, допрели главите си над тях. “*Тогави Давид даде на сина си Соломона чертежа на трема на храма, на обиталищата му, на съкровищниците му, но горните му стаи, на вътрешните му стаи и на мястото на умилостивилището, и чертежа на всичко, което прие чрез Духа...*” (1Лет. 28:11-12). Нали си спомняте, че този огромен храм е бил мечтата на Давид, но той не е можал да го построи. Поради това, той казал: “Соломоне, ако ще го строиш, трябва да го построиш както трябва. А сега виж как трябва да стане това.” И той е започнал да обяснява проекта стая след стая. Нали така трябва да постъпи един баща? “Направи го както трябва, Соломоне.” Какъв пример на упорита работа, на осторожност и на ясно виждане на проекта е бил Давид. Какво наследство е било за Соломон да построи храма.

Следващото нещо, което е заръчал Давид на Соломон се отнася за управлението над хората, защото това е основната задача и кариера на Соломон. “*Давид още каза на сина си Соломона: Бъди твърд и насърчен и действуй; не бой се, нито се страхувай; защото Господ Бог, моят Бог, е с тебе; няма да те напусне докле свършиш всичката работа за службата на Господния дом*” (1Лет. 28:20). Давид е познавал твърде добре проблемите, с които щял да се срещне Соломон като политически лидер. И той му е казал: “Не се страхувай, не се обезсърчавай. Ти ще имаш поддръжници и противници. Ти постоянно ще бъдеш под напрежение.” Но Давид казва: “Ти върви с Бога. Той ще бъде край тебе през целия ти път.”

А след това Давид се обръща към хората: “*Тогави цар Давид каза на цялото събрание: Син ми Соломон, когото сам Бог избра, е още млад и нежен, а работата е голяма; защото тоя палат не е за човека, но за Господа Бога*” (1Лет. 29:1). Можете ли да видите Соломон да стои пред хората? Можете ли да почувствате, как сърцето пулсира в гърлото му? Неопитен. Нежен. А наблизко е застанал баща му, покрит с белези от битките, след 40 години царуване, който му връчва скиптъра на Израил и плановите за строителството на храма на Бога. Брадясалото му лице е набръчкано от годините, но в тъмните му очи проблясва вълнение. Какъв миг! Какъв баща! Поради постиженията му, Соломон ще се радва на безброй придобивки.

Нека да ви дам един списък на неща, които Соломон е получил от баща си. Народът бил обединен под едно знаме. В Ерусалим била установена царската столица. Военната сила на Израил била впечатляваща и уважавана от всички околни врагове. Всички противници били покорени, включително филистимците. **Територията на Израил се увеличила от 15 000 на 150 000 км².** Процъфтяващите търговски пътища донесли благосъстояние на населението. Хората изпитвали глад за Бога и за праведността, а мелодията на песните на баща му можели да се чуят по цялата страна. Бих казал, че това е мечтано наследство и Соломон е имал възможност да му се наслаждава. Ако някой син е имал основание да бъде благодарен, това е бил Соломон.

Един от белезите на новото поколение е неблагоприятността. Колко рядко изразяваме благодарността си към родителите си заради това, което са инвестирали в живота ни. Ние постоянно се ползуваме от плодовете на упорития им труд. Нека Бог да ни направи по-благодарни, особено ако имаме родители, чийто живот е трасирал пътя ни към Бога и даже още повече, ако те

са инвестирали своето време и богатства заради нас!

Молитва пред Бога: един непроменим баща

Най-накрая и естествено, Давид пада на колене и изрича една прекрасна молитва, един искрен и неукрасен израз на преклонението му пред Господа Бога. В първите стихове се изразява възхвала. Възхвалата пропуска човешките проблеми и се фокусира изцяло върху възвисяването на живия Бог. Прочетете тази молитва с чувство, не бързайте, размишлявайте над нея. *“За това, Давид благослови Господа пред цялото събрание; и Давид каза: Благословен си, Господи, от века до века, Бог на нашия баща Израил. Твое, Господи, е величието, и силата, и великолепието, и сиянието, и славата; защото всичко е Твое що е на небето и на земята; Твое е царството, Господи, и Ти си на високо, като глава над всичко. Богатствата и славата са от Тебе, и Ти владееш над всичко; в Твоята ръка е могъществото и силата, и в Твоята ръка е да възвеличаваш и да укрепяваш всички. Сега, прочее, Боже наш, ние Ти благодарим, и хвалим Твоето славно име”* (1Лет.29:10-13). Тук виждаме как Давид отговаря спонтанно на Бога, като благодари за всичко, което Господ е направил през целият му живот. Докато размишлява за преизобилната милост на Бога, която дава на хората едно след друго много добри неща, неговата възхвала се трансформира в благодарност. *“Сега, прочее, Боже наш, ние Ти благодарим, и хвалим Твоето славно име. Но кой съм аз, и кои са хората ми, та да можем да принесем доброволно принос като тоя? Защото всичко е от Тебе, и от Твоето даваме на Тебе. Защото сме чужденци пред тебе, пришълци, както всичките ни бащи; дните ни на земята са като сянка, и трайност няма. Господи Боже наш, целият тоя куп материал, който сме приготвили, за да построим дом за Твоето свято име, иде от Твоята ръка, и всичко е Твое”* (1Лет.29:13-16). Виждате ли каква правилна скала на ценностите. Давид е бил заобиколен от неограничени богатства. Но въпреки това, те никога не са пленили сърцето му. Той е водил други битки в себе си, но никога не е бил лаком. Давид никога не е попадал в капана на материализма. Той казал: “Боже, всичко което имаме е Твое - всички тези красиви места, където се събираме, за да се молим, мястото в което живея, тронната зала - всичко това е Твое, всичко.” Колко важна инвестиция е да предадем на децата си една правилна скала на ценностите, за да знаят как да се справят с добрите неща в живота, знаейки, че тези добри неща са само дим - днес ги има, а утре вече ги няма. Такава инвестиция освен това ги учи как да се справят с нещата, които не са лесни. Давид не се е привързва към материални неща, което е друго ценно качество.

След това Давид се застъпва за хората, които е управлявал 40 години. *“И зная, Боже мой, че Ти изпитваш сърцето и че благоволенията Ти е правдата. С правотата на сърцето си аз принесох доброволно всичко това; и сега с радост видях, че и Твоите люде, които присъствуват тук, принасят на Тебе доброволно. Господи Боже на бащите ни Авраама, Исаака и Израила, опази това за винаги в сърдечните размишления на хората Си, и оправи сърцето им към Себе Си; и дай на сина ми Соломона свършено сърце, за пази заповедите Ти, изявленията Ти и повеленията Ти, и да върши това, и да построи палата, за който направих приготвление. Тогава Давид каза на цялото събрание: Благословете сега Господа вашия Бог...”* (1Лет.29:17-20).

Радостта на събранието: неразделими хора

Събраните са направили тъкмо това. Спонтанно, в отговор на молитвата на Давид *“...цялото събрание благослови Господа Бога на бащите си, и като се наведоха, поклониха се Господу и на царя....и на същия ден ядоха и пиха пред Господа с голяма радост...”* (1Лет.29:20, 22). О, какъв момент е бил това! Въпреки, че така се поставял край на една ера, този край не е изпълнен с тъга и мъка, а е израз на радост и щастие пред Бога. *“И втори път прогласиха Давидовия син Соломона за цар...Тогава Соломон седна на Господния престол като цар, вместо баща си Давида...Също и всичките първенци, и силните мъже, още и всичките цар Давидови синове се покориха на цар Соломона. И Господ възвеличи Соломона твърде много пред целия Израил, и даде му такова царско величие, каквото никой цар не е имал преди него в Израил”* (1Лет.29:22-25). И можете ли да се досетите, кой е бил развълнуван от това: Давид, неговия баща. *“И умря в честита старост, сит от дни, богатство и слава; и вместо него се възцари син му Соломон”* (1Лет.29:28). А сега вижте една епитафия, която ще ви хареса: “Той умря на преклонна възраст, живял пълноценно, в богатство и почести.” Сбогом, Давид! Когато умира един Божий човек, нищо от Бога не умира. Когато умира един Божий човек, нито един от Божиите закони не умира. Това се вижда най-добре в живота на Давид. Какъв урок можем да научим от живота на този човек? Ние се научаваме да се надяваме, независимо от човешките му грешки. Ние се научаваме на смелост, даже когато той самият се е страхувал. Ние се научаваме на окуражаване и на възхвала от песните, които са били

написани, когато той е бил отчаян. От мрачните моменти на греха ние се научаваме да прощаваме. Ние се научаваме на ценността да служим на Божията цел в нашето собствено поколение, независимо от провала на всичките ни неосъществени мечти. Благодаря ти, Давид, че се пример за нас, че чрез живота си ни учиш на такива забележителни истини. Благодаря Ти, Боже, че си наш Господар; че ни използваш, когато сме слаби, че ни прощаваш, когато грешим и че ни обичаш чрез всичките хора, които срещаме в живота си. Благодарим Ти, че ни показваш, че сме хора като Давид...хора със страст и с цел в живота.

Списък на преведените от мен книги или подобрани мисли на велики хора, които мога да ви изпратя безплатно по електронната поща в PDF формат

1. Аз и моята голяма уста - Джойс Майер
2. Бракът - не само да оцелява, но и да процъфтява – Суиндъл
3. Въпроси и отговори - 622 въпроси и отговори на библейски теми - Едуард Фюдж
4. Глад за разбиране - Калвин Милър
5. Да се срещнем в библиотеката – Суиндъл
6. Давид – Суиндъл
7. Добрата новина за безпокойството - Уилям Бекъс
8. Добрият живот – Чарлз Колсън и Харолд Фикет
9. Естир – Суиндъл
10. Живот, който винаги сте искали - Джон Ортберг
11. Здравото семейство – Суиндъл
12. Изненадани от Библията – проф. Райт
13. Илия – Суиндъл
14. Йов - Суиндъл
15. Йосиф – Суиндъл
16. Как трябва да живеем сега - Чарлз Колсън
17. Когато Бог прошепне твоето име - Макс Лукадо
18. Кой е прав - Бог или Дарвин - Кели Сегрейвс
19. Милост, повече отколкото заслужаваме - Макс Лукадо
20. Мир с Бога - Били Греам
21. Моисей – Суиндъл
22. Молитвата на Явис - Брус Уилкинсън
23. Мъжки разговор – Суиндъл
24. Нещо повече - Катрин Маршал
25. Основи на християнството - Джон Стот
26. Обикновено християнство – К. С. Луис
27. Отговори на житейските проблеми – Били Греам
28. Павел – Суиндъл

29. Победа в Христос - Чарлз Трюмул
30. Победата на разума – Родни Старк
31. Посланието на Проповедта на планината - Джон Стот
32. Преведени проповеди от различни автори - общо 271 бр.
33. Проповеди от Бил Букнайт - 24 бр.
34. Проповеди от Виктор Шепърд - 255 бр.
35. Проповеди от Кърк Нийли - 178 бр.
36. Проповеди от Макс Лукадо - 20 бр.
37. Проповеди от Спържън - 28 бр.
38. Просто християнин – проф. Райт
39. Религиозна класика – христоматия
40. Роден отново – Чарлз Колсън
41. Свободни в Христос - Сесил Хуук
42. Силата на Бога да променя живота ви – Рик Уорън
43. Стремеж към почтен характер и християнски живот - подобрани мисли
 - Част 1а – Как да живеем
 - Част 1б – Как да живеем
 - Част 1в – Как да живеем
 - Част 2 – За молитвата
 - Част 3 – За човешките отношения
 - Част 4 – За решителността, смелостта, страха и волята
 - Част 5 – Да се подчиняваме на Бога и на родителите си
 - Част 6 – За позитивния подход, радостта, щастието и смеха
 - Част 7 – За приятелството
 - Част 8а – Оpozнаване на Бога, как работи Бог и за Божията милост
 - Част 8б – Оpozнаване на Бога, как работи Бог и за Божията милост
 - Част 9 – Да не съдим другите, да не обвиняваме, да не отмъщаваме
 - Част 10 - Справедливост и несправедливост, добро и зло
 - Част 11 - За Светия Дух и духовността
 - Част 12 - За греха, изкушението и бдителността
 - Част 13 - Смирение, кротост, покорството, слава, гняв, гордост, високомерие и самолюбие
 - Част 14 - Как да говорим и как да мълчим
 - Част 15 - За любовта и омразата
 - Част 16 - За разкаянието и опрощението
 - Част 17 - Отмъщение, състрадание и толерантност
 - Част 18 - Търпение, издръжливост и отчаяние, упоритост и нерешителност
 - Част 19 - Престъпление, наказание и дисциплиниране
 - Част 20 - Страст, чувства и емоции, страх, ужас и смелост
 - Част 21 - Завист, ревност, богатство и успех

- Част 22 - Глупост, суета, лицемерие и самохвалство
- Част 23 а - Вярa, надежда, доверие, увереност и съмнение
- Част 23 б - Вярa, надежда, доверие, увереност и съмнение
- Част 23 в - Вярa, надежда, доверие, увереност и съмнение
- Част 24 - Достоянство, почтеност, честност и непротиворечивост
- Част 25 а - Мъдрост, благоразумие, разум, разбиране и обучение
- Част 25 б - Мъдрост, благоразумие, разум, разбиране и обучение
- Част 25 в - Мъдрост, благоразумие, разум, разбиране и обучение
- Част 26 - Задоволство от живота, щедрост и даряване
- Част 27 - Благодарност, благоденствие и хваление на Бога
- Част 28 - Трудолубие, усърдие, старание и мързел
- Част 29 - Свобода, робство, самодисциплина, дълг и отговорност
- Част 30 – Самосъжаление
- Част 31 а - Истина, лъжа и заблуда
- Част 31 б - Истина, лъжа и заблуда
- Част 31 в - Истина, лъжа и заблуда
- Част 32 - Оплакване, огорчение и недоволство
- Част 33 - Душевен мир, християнска любов и милосърдие
- Част 34 - Отношение на християнина към другите религии и към атеизма
- Част 35 а - За нашият избор и за нашите приоритети
- Част 35 б - За нашият избор и за нашите приоритети
- Част 35 в - За нашият избор и за нашите приоритети
- Част 36 - Стремение към Бога, към духовната зрелост и към светостта
- Част 37 - Демони и дяволи
- Част 38 - Факти и данни за Исус, за човешкото тяло, за света, за вселената и живота и изказвания на велики хора
- Част 39 - Изпитанието, страданието и чакането
- Част 40 - Как Бог пречупва упорството на човека
- Част 41 - За евангелизацията
- Част 42 - Деца, родители и семейство
- Част 43 - Смисълът на живота, на смъртта, на ада и на целомъдрието
- Част 44 - За Библията и църквата
- Част 45 - За кръстът на Христос, за нашият кръст и за служението ни на Бога
- Част 46 - Минало, настояще и бъдеще
- Част 47 - За действието, за мисленето, за активността и пасивността
- Част 48 - Бог променя хората
- Част 49 - Самота и самоубийство
- Част 50 - Сърце и ум, вяра и наука
- Част 51 - Красота, съвършенство и мечти
- Част 52 - За кръщаването и спасението
- Част 53 - За ученичеството и последователите
- Част 54 - Традиции, религия и морал

- Част 55 - Бог лекува
 - Част 56 - За лидерството
 - Част 57 - Божият план за моя живот
 - Част 58 - Да се страхуваме само от Бога и от нищо друго
 - Част 59 - Някои Библейски пророчества, които са се сбъднали
 - Част 60 - Хумор, мисли и интересни истории
44. Тайните на лозата - Брус Уилкинсън
 45. Тайната на щастието – Били Греам
 46. Той е там и Той не мълчи - Франсис Шейфър
 47. Управлявайте чувствата си - Джойс Майер
 48. Цар Давид - Дейвид Пиърс
 49. Целенасочената църква - Рик Уорън
 50. Целенасочен живот – Рик Уорън